

OBSERVATIONES CRITICÆ

DE

TRAGICORUM GRÆCORUM DIALECTO.

SCRIBEBAT

CAROLUS KÜHLSTEDT, PH. D.,

REVALIENSIS.

COMMENTATIO D. XII. DEC. A. MDCCCXXVII. AB ORDINE
PHILOSOPHORUM CÆSARÆE UNIVERSITATIS LITTERA-
RIÆ DORPATENSIS NUMMI AUREI PREMIO ORNATA,
HUIUSQUE AUCTORITATE ATQUE IMPENSIS EDITA.

NARRATIONEM

DE NONNULLIS, QUAE ANTIQUARUM LITTERARUM STUDIUM
APUD DORPATENSES ADIUVERINT,

PÆMISIT

CAROLUS MORGENSTERNIUS.

REVALIÆ ESTHONORUM.

TVPI S LINDFORSIANIS.

1832.

Ex decreto Ordinis Philosophorum Caesareae Universitatis
litt. Dorpatensis.

Dorpati, Calend. Iun. MDCCCXXXII.

CAROLUS MORGENSTERN D.,
loco Decani.

LECTURIS

S. P. D.

CAROLUS MORGENSTERNIUS.

Certaminum litterariorum institutum in Germania scholis academicis quam salutare et frugiferum se praebuerit, constat inter omnes. Nam in Universitate litterarum Georgia Augusta quotannis de quaestione publice proposita certantibus palma arridet, virens inde a mense Iulio anni MDCCCXXXIV, quo anno primum HEYNIUS, ipse immortalis memoria dignus, praeclarum munus regium tunc liberalissime constitutum renuntiavit. Et quis nescit, quam multis iuvenibus ex XLVIII annis alma illa studiorum mater frondes perennes in manum dederit, quorum nonnulli ex illo ipso tempore

2
493707

per virtutem suam in Palladis aede Musarum-
que sacrario nominibus splendent sempiternis.
Gottingensis quidem Universitatis litterariae
exemplum nobili aemulatione secutae sunt aliae
Germaniae sedes litterarum, ut Heidelbergensis,
Halensis, Ienensis, Kiliensis, Berolinensis,
Vratislaviensis, Bonnensis, aliae. Nostra
autem Embachina, ut paucissimae in Germania,
statim a prima sua fundatione, ALEXANDRI I.
immortali beneficio, praemiorum certantibus
oblatorum opportunitate gavisa est, eorumque
optimi Imperatoris die natali distribuendorum.
Cui diei faustissimo fortissimi fratris, NICOLAI I.,
Imperatoris ac Domini nostri longe clementis-
simi, magnanimitas eorundem praemiorum et
proponendorum et adiudicandorum decus in-
tegrum iussit servari, magnoque nummo aureo,
victoriae pretio illi expetendo, imaginem in ac-
ternum eam dilectissimi fratris, τοῦ μακαρί-
του, intactam relinqui.

Philologiae veteris quidem studiorum quae
facies esset in provinciis mari Baltico adiacen-

tibus, quum ego duobus tantum mensibus post
apertas novae litterarum Universitatis fores a.
1802. Dorpati advenissem, a perillustribus,
qui tum erant, Curatoribus publica auctoritate
vocatus Eloquentiae, LL. Gr. et Lat., Antiqui-
tatum, Aestheticae et Historiae Litterarum at-
que Artis P. P. O., simulque Bibliothecae aca-
demicae Praefectus, paucis significare haud su-
pervacaneum esse arbitror, neque a re alienum.
Nam quod in oratione adituali, habita d. xii.
Dec. cclxxxii. palam profiteri haud dubita-
bam, alias partes muneris mihi demandati vel
adolescentum nostrorum existimatione commen-
dationem suam secum ferre, antiquarum litte-
rarum studia apud eosdem non ferre, vel cer-
te minus quam oportebat, id verissime tunc
dictum putabam. Nempe Livonia atque Estho-
nia quod tanto intervallo disiunctae sint a Ger-
maniae centro litterario, et quod scholarum
recte constitutarum beneque ordinarum de-
sit sufficiens numerus, has causas videri pri-
marias tunc dicebam, cur Graecae Latinaeque

linguae omniumque, quae ab interiore illarum cognitione pendent, litterarum atque artium multo minus communis reperiatur appetitus multoque minus idonea ad eas praeparatio, quam in terris Saxonice, Brandenburgice, Hannoveranis, Wurtembergicis aliisque Germaniae. Curoniam quidem, Borussiae cultioris vicinam, sciebam in illustri Petrino habere, quum primum Mitaviam, paucis vero diebus post Dorpatum ipse salutabam, duos peritos Latinae Graecaeque linguae doctores, illum MATTHIAM FRIDERICUM WATSONUM, hunc eiusdem generum, HENRICUM CHRISTOPHORUM LIBAVIUM; at senem illum, brevi post mortuum; hunc F. A. Wiedeburgii, Helmstadiensis olim Professoris, discipulum, virum doctum et disertum, eundemque docendi solertia probatum, cuius tamen scholas Graecas in Gymnasio publice habendas tunc non amplius octo fere ex Curoniae iuventute frequentarent. Latinae linguae tradendae serius accessit ERNESTUS CHRISTIANUS TRAUTVETTERUS, edita Grammatica L. L.

aliisque scriptis, et philologicis et aestheticis, famam haud obscuram adeptus. Rigae vero Ven. AUGUSTI ALBANI potissimum qui scholam cathedralem illo tempore, ipse illustris Moldani quod Grimae floret quondam alumnus, magna cum laude moderaretur, disciplina non paucos sane cives utriusque linguae veteris elementis probe imbutos novae litterarum sedi subinde mittebat. Atque vigebat ibi, quae olim per aliquot annos Lyceum Rigense rexerat, CAROLI GTTLB. SONNTAGII Saxonis virtus, summi post per Livoniam sacerorum antistitis, qui ipse quondam almae Portae alumnus, tum, gravissimo Beckio duce, Societatis philologicae Lipsiensis sodalis: iuvat enim amicorum defunctorum, praesertim eius, qui tantis alteram in patriam meritis emiuit, memoriam recolere. Dorpatensis quidem civitatis schola, rectore suo, LAURENTIO EWER-SIO, Sueco, Viro religionis priscoe, ad primariam Theologorum cathedram tuendam evocato, modo orbata, aliisque difficultatibus la-

horans, tristissimo squalore obsita iacebat, ut ex novo, qui tum exspectabatur, rei scholasticae ordine vitam mox eamque laetiolem ei reddituram, spes civibus adfulgeret. Revaliae Gymnasium haud segnius certe, quam Schola cathedralis eaque equestris, utriusque linguae elementa tradebat, laudato inter alios doctore decennio fere post (d. 10. Dec. 1813) mortuo, GUSTAVO SUERDSJOEO.

Praeceptorum domesticorum disciplinis philologicis rite initiatorum quum non magnus profecto numerus, immo penuria quaedam deprehenderetur, scholarum autem maiorum, si idem litterarum genus spectes, quis status fuerit, vel ex iis quae adumbravimus, intelligi facile possit: tanto optabilius evenit, quod, Consilio Universitatis litterariae Dorpatensis suadente, Summo universi Imperii Rossici institutionis publicae moderandae Collegio confirmante et iubente, inter quatuor Gymnasia in urbibus provinciarum primariis denuo constituenda (quatuor, inquam: nam Fenniae pars

Rossica quae tum erat, ditioni scholasticae Universitatis litt. Dorpatensis annumerabatur) Dorpati etiam Gymnasium est conditum, d. xv. Sept. a. 1814. inauguratum, mox idoneis linguarum, litterarum, disciplinarum doctoribus instructum, ex quibus hoc quidem loco honoris causa nominasse satis erit linguae Latinae magistrum, SIMONEM MAGNUM MALMGRENUM, Succum, Philos. D., munere suo strenue per tot annos fungendo, utiliter etiam scriptis quibusdam edendis bene meritum; et CAROLUM LUDOVICUM STRUVIUM, Holsatium, Ph. D., qui e patris, Gymnasii Altonani Rectoris nunc emeriti, et Professorum Gottingensium disciplina prodiit: praestantem linguae Graecae magistrum, Philologum nunc clarissimum, qui ad Gymnasium urbicum Regimontanum regendum evocatus a. 1814., nuper in epistola eleganti, Quaestionum de dialecto Herodoti specimini secundo praemissa, Gymnasio Dorpatensi instaurationem sollemniurn, quibus ante quinque lustra sub auspiciis ALEXANDRI I.

esset inauguratum, pie est gratulatus. Neque praetereundus hoc loco Struvii successor, Gustavus GINGENSONIUS, Livonus, Instituti paedagogici Dorpatensis alumnus, tum primum in Gymnasio Wiburgensi, deinde in Dorpatensi, linguae Graecae praeceptor sup. ord., omni laude dignus. Wiburgi quidem ante eum insignis doctor fuerat LEONICUS PUNGOLDUS, Gothanus, Iacobsii et Eichstaedtii, Philologorum praestantissimorum discipulus, auctor libri egregii: *Observationes criticae in Sophoclem, Euripidem, Anthologiam Graecam et Ciceronem* etc. Ien. et Lips. 1802. octon. Quem virum ex domus privatae Livonicae umbra, quam forte scholas Livonicas a. 1804. simul cum GE. FR. PARROTO, collega, Physicae Professore iam emerito, de Universitate litt. Dorpatensi constituenda praeclare merito, nunc Academiae doctrinarum Petropolitanae ornameto, cum auctoritate publica visitarem, ad munus scholasticum Gymnasii suscipiendum mea persuasione motum lactabar, Berolini, ubi

aliquot annis post esset inter Regiae Bibliothecae custodes, praematura morte quum humanitatis studiis, tum Sophocli suo, cuius editionem diu meditabatur, ereptum dolebam.

Ludimagistrorum vero et paedagogorum hisce in terris largior proventus eorumque haud exigua emendatio expectabatur magna ex parte ab *Instituto paedagogico* Universitatis litt. Dorpatensis, quod initium cepit incunte anno mccciii., moderantibus tribus eiusdem Universitatis professoribus, Eloquentiae ac LL. Gr. et Lat., quo ego primus munereungebar, Philosophiae, quo amicus, etiamnum vegeta florens senectute, ita ut optime valeat ad Philosophiae historiam in opere suo de Pantheismo illustrandam, GOTTLIB BENJAMIN LESCHIUS, et Historiae, quo tum quidem GEORGIVS FRIDERICVS POESCHMANNVS, Numburgensis, morte praematura a. 1812. bonis litteris ereptus. Cuius instituti forma et descriptio continetur *Statutorum* Universitatis litt. Dorpatensis a. 1803. lingua Germanica apud nos promulgatorum

§§. 103 — 109. 117. Sed quod §. 106. postulabatur, ut omnes Ordinis Philosophorum Professores, quorum disciplina pertineret ad eas res, quae scholasticae institutionis orbem potissimum conficerent, Seminarii sodales una saltem per hebdomadem hora gratis docerent, et optima methodo singularum artium monstranda et exercitationibus sodalium practicis moderandis, si quidem eorum opera a Seminarii rectoribus requireretur, id nonnumquam quidem eventu non caruit plane: at multo rarius et circumscriptius habuit eventum, quam putarant, qui contulerunt ad Institutum illud paedagogicum sic, neque in nonnullis certe aliter, constituendum. Tamen vel sic idem illud fructibus suis in rem scholasticam Livoniae, Esthoniae, Curoniae, Fenniae cornu satis pleno defusis per aequos rerum arbitros haud defraudabitur, si qui melius aliquando cognorint accuratiusque perpenderit, quot quibusque impedimentis haud segniter remotis, non parvum quidem honorum praeceptorum

numerus, quorum pars etiamnum viget et publice privatinque prodest, iisdem Rossiae provinciis dederint illi, qui ab a. 1803. usque ad a. 1820. gratuito, nullo fere unquam ad eam rem alio, quam conscientiae suae praemio excitati, nullo fere lenimine quam gratorum quorundam discipulorum pietate sublevati, pro virili parte se exercuerunt in labore, etsi non iniucundo (nam quis labor honestus idemque publice utilis, viro iniucundus?) haud mediocri tamen. Atque ex his, qui animo nostro observabantur illius aevi alumni Instituti paedagogici, unum iuvat nominasse, nuperrime (d. 4. Maii) mortuum, DITERICUM ANDREAM MANGELUM, Equitem, (d. 20. April. a. 1783 Mitaviae natum.) a. 1805 — 1808. Instituti paedagog. Dorpat. sodalem. Qui, quae ipsi, sclopetorum fabri quondam tironi, eidemque, quem adolescentulum infelix quidam casus brachio sinistro privasset, obicerentur difficultates, iis fortiter superatis, tandem per quatuor fere lustra in Gymnasio Wiburgensi praeceptor sup. ord., philologicis

atque historicis studiis dextre atque impigre tradendis virtutis suae desiderium civibus non magis quam magistris quondam suis reliquit.

Seminarium tandem philologicum, Statutorum anni 1809. §. 110. certa lege olim promissum, per novum *Statutum Universitatis litt. Dorpatensis* a. 1822. promulgatum, §§. 93--100. ita quidem quodam modo praescriptum est, ut *Seminarium* appellaretur *paedagogicum philologicum* (Paedagogisch-philologisches Seminarium), cui is finis esset praestitutus, ut Livoniae, Esthoniae et Curoniae idonei ludimagistri conformarentur. Cui instituto quaterni praeficerentur moderatores: 1. Eloquentiae Professor; 2. Paedagogicae; 3. Philosophiae; 4. Linguae et Litterarum Rossicarum: ex quibus duo primi, qui iidem litterarum antiquarum Professores, alternis vicibus per semestre tempus Instituti fungerentur rectione. Ordo huius Seminarii secundum Statuti capita supra laudata accuratius expositus est libello singulari, Dorpati a. 1822. publica auctoritate per nos edito (*Reglement für das*

nach §§. 93--100. des Allerhöchst bestätigten Statuts der Kaiserl. Univ. zu Dorpat daselbst eröffnete Paedagogisch-philologische Seminarium.) 15 pagg. quaternis. Quod diu fuerat in votis, id iam eventum coepit habere, postquam anno 1821. Seminarium paedagogicum et philologicum inchoaretur, ut laetiora caperent incrementa studia non paucorum almae nostrae Universitatis litterariae alumnorum philologica. Atque maiori iure expectari id poterat, quum paulo post, auctumno eiusdem anni, de schola Flenopolitana, cuius esset Subrector, evocatus, mea quidem opera et collegis et Curatori illustrissimo primum commendatus, Dorpatum advenisset Philologus pereruditus, haud vulgari acuminis praeditus, IOANNES VALENTINUS FRANCKIUS, Holsatus, Callino suo nonnullisque aliis scriptis in orbe litterario nomen insigne consecutus, Heinrichii, Kiliensis olim, nunc Bonnensis Universitatis litt. Professoris clarissimi, quondam discipulus, iam alter in Univ. litt. Dorpatensi LL. Gr. et Lat., simulque Historiae litterarum

et Paedagogicae P. P. O. Licet enim fieri non potuerit quin, per officii communionem ad consuetudinis familiaritatem quandam adducti, nos, ego et ille, pro diversa nostra et sentiendi et iudicandi ratione, in non paucis rebus, praesertim in re critica, haud raro dissentiremus; tamen in iudicio de indole discipulorum ferendo, ut in verissima eos praeceptis iuvandi voluntate, prope sentiebamus; cuncti vero Seminarii moderatores semper fere conveniebamus in consiliis de eodem ineundis. Sic strenue rem communem properantibus prospere evenit, ut plurimum alumnorum studia, et in interpretandi exercitationibus coram habitis, et in scribendi disserendique periculis in tabulario Instituti post examen repositis, spem excitarent haud irritam operae magistrorum in iis formandis collocatae. Satis erit laudasse nomina AEMILII LENZI, Dorpatensis, post ad Physicam potissimum tractandam conversi, in novissima Cl. Kozebuci navigatione circa terram peracta inter huius socios lecti, nunc Academiae doctrinarum Pe-

tropolitanæ sodalis extraordinarii, a qua cum Cl. Kupfero in Caucasum missus, altissimum montem, Elbrus (Elbrouz) qui dicitur, dimensus est, deinde maris Caspii oras legens, ignis perpetui Bakunii naturam scrutatus accurate et diligenter; porro FERDINANDI IOANNIS WIEDEMANNI, Hapsaliensis, Gymnasii ill. Mitaviensis nunc praeceptoris, variarum linguarum et veterum et recentiorum acri studio dediti; IOANNIS GOTTHARDI CEDERGRENI, Livoni, nunc inter Gymnasii Revaliensis praeceptores spectati; CAROLI GOTTHARDI KÜHLSTÄDTII nostri, Revaliensis, Philos. Doctoris; IO. HENRICI NEUBIRCHII, Ceroni, Ph. D.; ALEXANDRI TH. SUERESJOEL, Revaliensis, Ph. D., primum scholæ cathedralis Revaliensis, tum Gymnasii Rigensis Gr. L. praeceptoris sup. ord., quem modo edidisse audio doctam suam dissertationem de L. L. terminatione Genitivorum secundae Declinationis simplici littera I exeuntium; EDUARDI SCHILLERI, Rigensis, et PAULI ADAMI BECKERI, Revaliensis, nunc Petropoli, illius in Gymnasio, huius in Instituto Muraltiano, prae-

ceptorum; FERDINANDI KRAEMERI, Revaliensis, Lycei quod Odessae floret, per breve tempus praeceptoris, et GEORGH FRIDERICI ZWINGMANNI, Rigensis, amborum aetatis flore inter optimas spes raptorum; IOANNIS KRAJEWSKII, Curoni, in rebus regum quorundam Macedoniae, Syriae, Aegypti, accuratius examinandis potissimum occupati; CAROLI ALBERTI RATHLEPHI, Livoni, nunc in itinere ad externos faciundo sustentati liberalitate Societatis cuiusdam Petropolitanae, coniunctae occasione festi in instauratione sollemniurn, quibus ante quinque lustra sub ALEXANDRI I. auspiciis Universitas litt. Dorpat. inaugurata, celebrati; quo in itinere comitem sibi adiunxit amicam, PAULUM AEMILIUM SCHATZIIUM, Livonum, et ipsam quondam Seminarii nostri socium; NICOLAI MÖNNI, Holsati, Ph. D., nuper (1832) disp. de laeis quibusdam Horatianis (Carm. lib. I. et Epod.) in doctorum hominum ora prodeunus; plurimaeque aliorum, quos, si locus permitteret atumque conquirendis notitiis suppeteret, enumerarem libens. His, quos nominavi, si annuarentur, qui Seminarii non fuere Sodales ordinarii, nostra tamen olim usi sunt disciplina: non aegre illi ferent, scio; ut HENRI-

CUS AUGUSTUS WEYRAUCHIUS (de Weyrauch), Rigensis, nat. 1788., per breve tempus linguae Germanicae in Univ. litt. Dorp. Lector, Dresdae nunc otio litterario fructus, ut amicus eius, CAROL. CONSTANTINUS KRAUCKLINGIUS noster, Curonus, qui gnaviter operam dat litteris elegantioribus. Weyrauchius vero, Vir ingeniosus, poetica et musica arte pariter insignis, hic commemorandus erat vel ob commentationem hand contemnendam, quae inserta legitur Symbolis meis Dorpatensibus (Dörpt. Beyträge, Vol. II. p. 364—415.); inscribitur autem: „*Herodot und Ctesias über Indien.*“ Ut IO. DAN. BRAUNSCHWEIGIUS, omnium Curoniae scholarum moderator vicarius, pluribus libris bonae frugis et historicis et paedagogicis cognitus etiam exteris; ut AUGUSTUS CARLBLOMUS, Livonus, disciplinarum theologicarum in Gymnasio Dorpatensi per duodecim fere annos praeceptor sup. ord., spectatae fidei et peritiae, neque in philosophicis, ut decebat, disciplinis hospes; ut FERDINANDUS OTTO LUDOV. FREYMANNUS (de Freymann), Livonus, litterarum antiquarum olim studiosus Dorpatensis, post summorum etiam viroium, F. A. Wolfii, Aug. Bæckhii et Godofr. Hermannii auditor; primum

Gymnasii Regimontani, tum Rigensis, nunc Mitaviensis L. Gr. praeceptor sup. ord., ubique probatae in docendo religionis et sollertiae; ut THEODORUS FRID. FREYTAGIUS, Livonus, Ph. D., per plures annos Gymnasii Dorpat. praeceptor, deinde per breve tempus librorum Censor; editor cruditis (1831) Epistolarum selectarum a viris doctis ad Bilib. Pirchheymerum, Ioach. Cameraarium, Car. Clusium et Iulium Episc. Herbip. datarum, a cuius studiis philologicis, nuper in lingua maxime Latina habitantibus, itinere etiam in Germaniam Italianque facto redintegratis, spes est fore ut litterularum nostrarum fructus haud negligendi subnascentur, litterataeque gentis Frid. Gotthilf Freytagii illius sera proles abavi nomen tueatur. At vela contrahenda. Audio. Omittere tamen nolim ALEXANDRUM FRID. ERICHSENUM, Petropolitanum, Philos. D., Instituti nostri paedagogici prioris sodalem, scholae S. Petri Petropolitanae per aliquot annos inter praeceptores sup. ord., qui nunc Dorpati Institutum quoddam paedagogicum regit privatim. Nec silebo ALEXANDRUM N. STEPANOVICUM, Rossium, Institutorum philanthropicorum divae imp. MARIE FEODOROVNAE adiutorem. post studia Dorpati transacta

in Lipsiensi Universitate litt. Godofredo Hermannō potissimum duce ita excultum, ut per aliquot iam annos in munere, quo fungitur scholastico praeceptor sup. ord. Gymnasii Witepskiani, continuare narretur Dorpati coeptam Grammaticam Graecam Rossica lingua ad Buttmanni aliorumque recentiorum praecepta conscriptam; neque ALPHONSUM WALACKIUM, egregii Philologi, Godofredi Ernesti Groddeckii, Professoris Viliensis, percari nobis, dum viveret, mutuo epistolarum certe usu amici, quondam auditorem; nec DEMETRIUM CRUCOVICUM (Krjukow), Lithuanum illum, hunc Casanensem, ambo Philologiae Professorum Dorpatensium curae imprimis commendatos, eosque ad munus professorium antiquarum litterarum posthac rite obeundum prospero utique successu diligenter praeparatos, ut ad Historiae aliquando docendae provinciam suscipiendam ducibus KRUSIO et BLUMIO VV. Cl. informati sunt, Philologorum Dorpatensium, mea et Cl. NEUM, collegae eruditissimi eiusdemque nobis amici, prompta opera comite, MICHAEL LUNINUS, Dorpatensis, et MICHAEL KUTORGA, Petropolitanus, Rossi. At morbo diuturno absumptum desideramus eiusdem loci bonae spei

iuvenem philologum, PAULUM SKŁĘREWSKIUM, Pultawensem, sacerdotis filium, carminum Rossicorum fasciculo amici sui opera in lucem edito etiam post fata commendatum.

Instituendis quaestionibus philologicis ab Ordine Philosophorum Universitatis litt. Dorpatensis publice propositis qui concertantium praemia tulerint, de iis singulis iam breviter exponendum. Nummos igitur argenteos qui reportarent, fuerunt tres: primus CHRISTIANUS FRIDERICUS LINDEMANNUS, Mitaviensis, ob commentationem de hac quaestione, a. 1814. proposita, a. 1815. repetita: „Quum ex Historicis potissimum cognoscantur notiones morales, quae apud populos alios aliis temporibus obtinuerint: in HERODOTI opere indagentur atque illustrentur *notiones morales praecipuae*, quas scriptor prodit, quasque ipsius aetati attribuere licebit, caeque cum notionibus moralibus, quae apud HOMERUM reperiuntur, passim conferantur, temporumque diversitas notetur ac demonstretur.“ Alter fuit FRIDERICUS KÜMMERLINGIUS, Livonus, qui respondit ad quaestionem a. 1817. propositam: „Quae sunt praecipuae, clarissimis Graeciae Philosophorum quae placuerint de *animae natura atque*

substantia sententiae? Ex quibus potissimum fontibus varia illa cogitata et placita sunt deducenda? Ex quibusnam principiis, quid veri falsive insit, est examinandum? Quam denique vim habuerunt in doctrina de *animae immortalitate* vel probanda vel reiicienda?“ Auctor quidem aetatis flore extinctus. Atque idem accidit tertio, NICOLAO SYLVESTRO KOSCHKUL, Rigensi, Theol. Stud., post in Gymnasio Ill. Mitaviensi praeceptor, qui de eodem argumento disseruit a. 1822., quod doctius nec sine criscois acrioris vestigiis tractaret Sørdsjocus. Aureum nummum primus obtinuit a. 1810., ob doctam commentationem de *studio Criticae et Grammaticae apud Alexandrinos*, FRID. GE. GUILIELMUS STRUVIUS, Altonanus, Philologi frater natu minor, Astronomiae Professor Dorpatensis ille clarissimus, idemque iam Academiae doctrinarum Petropolitanae Sodalis ord., Eques, quem olim et ipsum sibi aliquando adscriptum fuisse Institutum nostrum paedagogicum prae se ferre amat. Tum is, quem supra nominavimus, ALEXANDER TH. SØRDSJÆUS, Revaliensis, a. 1822. nummum aureum reportavit commentatione, qua ritus sacri in HOMERO commemorati exponuntur, ita qui-

dem, ut simul respiciatur ad discrepantias, si quae reperiuntur, in adhibendis locis Homericis. Recentissimi vero qui nummi aurei praemium tulerunt, sunt CAROLUS GOTTHARDUS KÜHLSTÆDTIUS, Revaliensis, et IO. HENR. NEUKIRCHIUS, Curonus, atque hic quidem 1828. dissertatione *de fabula togata, ac de L. Afranio, praestantissimo togatarum scriptore*, additis nonnullis fabularum Afraniarum reliquiis. Quae quum certis de causis, quas Neukirchius noster suo tempore ipse explicabit, edi nondum potuerit, promulsidis instar a. 1829. publice proposui minorem eius disputationem *de discrimine mimi qui proprie dicitur, et planipediae*. Iam quidem per duos annos apud externos peregrinatur, Augustissimi Imperatoris auctus munificentia, quam egregia provocavit humanitas Celsissimi Principis, quem nunc summum institutionis publicae Moderatorem Russia veneratur, rerum suarum vigilantissimum Curatorem Universitas litt. Dorpatensis per duo lustra pie suspiciebat. Tantoque beneficio dignum se praestabit adolescens philologus, mox, ut per ipsius litteras comperi, *omnium Fabulae togatae fragmentorum* criticam syllogem daturus, aliquando autem nobi-

lissimi Grammatici. *Nonii Marcelli*, novam editionem.

Nunc tandem de KÜHLSTÆDTIO locus postulat ut quaedam curiosius praemoneam, narratione de re communi ad finem perducta. Is igitur, postquam scholas nostras philologicas, meas et Frauekii, assidue frequentavit, eodemque fere tempore per triennium Seminarii paedagogici et philologici Sodalis fuit, discendique ardorem, humanitatis elegantiaeque sensum doctrinaeque laudabiliter partae copiam nobis laculenter probavit, quum ab Ordine Philosophorum a. 1825. concertaturis disputatio proponeretur *de Dialecto Sophoclis ceterorumque Tragicorum Graecorum* ita tractanda, ut potissimum respiceretur ad THEOPH. CAR. GUIL. SCHNEIDERI, Vimaricensis, eiusdem argumenti criticas quaestiones a. 1822. (63 pagg. octonis) in lucem emissas, acri suo studio consecutus est non solum, ut eius dissertatio, Schneideri libello longe et accuratior et uberior, a. 1826. nummi aurei praemio condecoraretur, sed etiam, me quidem auctore, digna censeretur, quae sumptu publico typis exscriberetur, si prius nonnulla amplificata fuissent ab

auctore atque emendata. Quae diligentius se indicaturum Franckius promisit: cui promisso collegam eruditissimum plene satisfacturum tanto facilius sperabamus, primum quod subministraverat indicem permultorum locorum ex recentiorum potissimum Grammaticorum commentariis depromptorum, quos ipsi assidua praebuisset lectio, adscriptorum margini libelli Schneide-riani; tum quod in quintam fere partem opusculi Kühlstädtiani iam impertiverat auctori doctas, quas ille in usum suum converteret, animadversiones. Tamen res amplius non processit, quum Franckius suis laboribus litterariis, praesertim gravissimis illis epigraphicis, quam maxime intentus, otio alienae operae impendendo omnino careret, Kühlstädtius autem finito cursu academico a. 1827. exeunte Candidati Philosophiae honorem consecutus Dorpatum reliquisset, iam Revaliae Tragicis Graecis assidue legendis telam inchoatam pertexere ipse studeret, mense autem Iunio a. 1829. iter ad externos susciperet, sustentatus beneficio singulari patris sui, Viri optimi d. 16. April. 1829. Revaliae defuncti, HENRICI NICOLAI KÜHLSTÄDTII, M. D., Equitis, in Noso-comio militari Revaliensi Archiatri, Ross. Imp.

a consiliis publicis. Atque in illo itinere Philologorum praestantissimorum, Lipsiae quidem HERMANNI, SCHLEEFERI et GUILL. DINDORFII, Monachii THIERSCHII, Regimontii LOBECKII suffragiis se excitatum libens praedicat ad commentationem suam, si fieri commode posset, typis exscribendam. In patriam reversus, qualem in schola aliqua maiori tuendum sperare atque adeo exspectare iure quodam suo posset, locum non statim nactus, quum vacuus forte esset nullus, primum, ut fit, animum despondere, aliorum benevolentiae suisque ipse viribus plus quam par erat diffidere; at mox mea potissimum amica adhortatione commotus ad studia sibi adamata alacri redire mente, obfirmatoque ea persequi animo. Nam Franckio improvisi morbi dira acerbitate litteris atque Academiae Dorpatensi erepto meum esse putabam, iuvenis ad egregia tendentis indolem et doctrinam satis superque mihi cognitam ac perspectam denuo impensius commendare collegis; insuper vero Ordini Philosophorum Universitatis litterariae Dorpatensis meum declarare propositum totam accurate recognoscendi scriptionem, et singulas quasque plagulas, Revaliae, ut auctor optabat, ipso in

spiciente typothetis traditas, meo, antequam imprimerentur, examini qualicumque subiiciendi. Qua in re Philosophorum Ordo, quod grati agnoscimus, perfacilem se nobis praebuit, ut iam, licet lente, omne negotium, quantum fieri inter alia munera obeunda potuit, diligenter, ne dicam religiose, nobis sit peractum. Si quid forte tamen in maculis abstergendis vel mea vel auctoris culpa praetermissum est, quod haud ignoramus quam facile fieri potuerit in re tenui agenda ab operis parum exercitatis, atque in urbe quae alia potius omnia quam huiusmodi scriptiones prelis suis subiectas unquam vidit, aequos certe arbitros haud inique id laturos non modo spero, sed etiam confido. Doctissimus autem libelli auctor utinam in patria mox consequatur locum cum ipsius indole doctrinaque plane congruentem.

Dab. Dorpati. m. Iun. 1832.

OBSERVATIONES CRITICÆ

DE

TRAGICORUM GRÆCORUM DIALECTO.

V. G.

CAROLO MORGENSTERNIO

PRÆCEPTORI DILECTISSIMO

EXIGUUM HOC PIETATIS MONUMENTUM

SACRUM ESSE

VOLEUIT

AUCTOR.

Observationes nonnullae criticae
de
tragicorum graecorum dialecto.

D e h i a t u .*)

Si duorum vocabulorum, juxta se positorum, alterum in vocalem litteram desinit, alterum cum vocali incipit, ita ut priore vocabulo pronunciato labra non comprimantur, sed propter sequentem vocalem hient, atque spiritus tam lenis quam asper audiendo discernatur, eiusmodi oris hiatum *χαρμῶδιον* graeci vocabant. Qui ab Ionibus mollioribus sedulo quaesitus atque arcessitus quum atticis in primis auribus aequè ingratus esset, quam alia quaevis vocalium litterarum cumulatio, apud tragicos poetas per-

*) Quum Schneiderus in libello, quem de Tragicorum graecorum dialecto conscripsit, crasis atque elisionis varias formas satis copiosa quaestione pertractaverit, ad hanc potissimum materiam prae ceteris accurate explorandam ipsa rei difficultas nos impulit. Ex ceterarum quaestionum serie eas tantummodo selegimus, quas ab illo minus diligenter excussas iterum in iudicium vocare visum est.

raro, aliquanto saepius apud comicos invenitur, ut qui a vulgi sermone propius abessent. Duplicis generis esse hiatum, ita videlicet, ut aut prior vocalis brevis sit, neque longa corripitur, aut prior, tam longa vocalis quam diphthongus, brevis fiat, id quidem commemoravisse satis est, quum Matthiaeus in gramm. gr. ampl. §. 42 totam hanc materiem magna cum doctrina atque perspicuitate exposuerit, exemplorum larga copia e Tragicorum etiam Aristophanisque fabulis in medium prolata. — Prioris generis hiatus, proprie ita dictus, de quo nonnulla liceat iis adicere, quae Matthiaei grammatica continet, in tragoediarum lyricis praecipue partibus passim reperitur, ut in arsi, in exclamationibus, in vocativis (v. Reisigii Conject. p. 168 et Commentt. Critt. in Soph. Oed. Colon. p. 210; Herm. elem. d. m. p. 373; Seidler de vv. dochm. p. 80 sq.) in interrogationibus, et imperativis; porro vocabulo aliquo cum vi quadam repetito, et duobus vocabulis maiore sententiarum intercapedine, ideoque maiore quam dicunt, interpunctione diremtis; (v. Wellauer ad Aesch. Choeph. 924; Herm. elem. d. m. l. l. et p. 250; eund. ad Soph. Phil. 1187.) admittendus denique hiatus personis mutatis, v. Soph. Phil. 1194 Herm. et in exitu versus, qui interpunctione finitur, (v. Herm. ad Soph. Oed. Col. 1754.) quum propter pausam in pronuntiando factam versus numeri cum sequentibus numeris continuari non possint, ut Eur. Bacch. 145 Herm. — *ἰέμενος εἰς ὄρεα φρύγια, λυδία ὃ δ' ἔξαρχος, Βρόμιος, εὐοῖ* ubi neque 2° inseri post *λυδία*, neque elisionem particulae ferri

posse optime docuit Hermannus, quem v. ad Eur. Ion. 702. Quomodo enim elisio pronuntiando exprimi poterit, si pausa, quam loci sententia requirit, vocem paulisper cohibere cogit? In Senarii exitu eiusmodi hiatus exempla aliquanto rarius inveniuntur; v. Eur. Med. 510 *Θαυμαστόν δέ σε ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν'* ἐγὼ ibique Porsonem, et Elmsleium ad v. 362; Soph. Ai. 1064 Herm. *ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ ἔξ οὐρίων δραμῶσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν*. Quae certissima loca quum nullo modo removeri possint, praeter necessitatem videtur Hermannus signum interrogationis addidisse in Eur. Bacch. 1033 *ἐνέπε μοι, φράσον, τινι μόρῳ θνήσκει; ἄδικος, ἄδικά τ' ἐμπορίζων ἀνὴρ* in fine prioris versus, ad hiatum excusandum; cf. Eur. Alcest. 78 *τί σεβέληται δόμος Ἀδμήτου; ἀλλ' οὐδὲ φίλων τις πέλας; οὐδεῖς*, ubi v. Monk. et Wüstemann.; quibus adde Eur. Hippol. 1350 *σχές, ἀπειρηγὸς σῶμ' ἀναπαύσω ἔ, ἔ* ubi v. Monk., Seidl. de vv. dochm. p. 80, Herm. elem. d. m. p. 372 licet in systematis anapaesticis maiorem quandam fuisse licentiam, quam in dochmiacis, ut h. l. minime ignorem. Quem enim in trimetro iambico ipse probaverat hiatum, l. l. multo facilius ferre debebat in chori cantu. Quod enim dicit, priore versu chorum interrogare, quomodo ille perierit, altero ad ea, quae nuntius dixisset, respondere, id quidem, si non alienum, certe necessarium non est. Immo vero uno tenore procedunt duo versus illi in unam sententiam coniungendi, neque in secundū quidem exitu interrogandi signo opus est, iure a ce-

teris omnibus editoribus omissis. Contra interpunctione sive majore, sive minore in fine prioris versus addita, longe frequentius in trimeris etiam auditur hiatus, quippe qui minus ingrate in aures cadat, ideoque facilius excusetur. Exemplorum copia, quamcumque tragoediam evolvās, ubique obvia erit. V. Soph. Ai. 1059, 1064, 1065, 1072, 1073 et cet. Quapropter sine causa dubitatum esse videtur, num in universum tragicum hiatus in trimeris sibi indulsent. Licet enim tragicum dicendi genus, epici aemulum, a vulgari populi sermone longe recessisse satis constet, tamen certae quaedam loquendi, in primis interrogandi formulae, ideoque sollemnes quidam atque communi usu confirmati hiatus prorsus evitari non poterant, qui sine aurium offensione, quoniam elisioni in his locus non erat, etiam in tragica scena versati fuisse videntur. Hic praeter locutiones quasdam cum particula *εἴ* compositas, ut *εἴ οἶδα*, *εἴ ἤσθι*, de quibus v. Add. ad Buttm. Gr. gr. ampl. §. 29, not. 4 enumeranda sunt *τί οὖν*; *τί εἶπας*; *τί ἔστιν*; alia id genus; v. Wunderi Advcr. s. in Soph. Philoct. p. 44. Num *τί αὖ*, quod legitur apud Arist. Thesm. 852, ferendum sit etiam apud Soph. Phil. 1078 *τί αὖ μοι τὸ κατ' ἡμῶν ἔστιν*; quod pro vulgata, *τί περ' αὖ* legendum proponit Wunderus l. l. ut versus respondeat antistrophico *ὑπατάει μοι ἡ χροῖα*, non iniuria in dubitationem revocatum est. Licet enim *τί αὖ*, in metrica praesertim tragoediae parte, similibus interrogandi formulis quodammodo defendatur, tamen avaris codicibus tales hiatus sine idonea causa tragicis interduci non sunt. Accedit, quod illae formu-

lae, vitae communis usu ubique comprobatae, per se interrogationem efficiunt integram, *τί αὖ* vero incipere tantum solet interrogationem, ut Ar. l. l. *τί αὖ δὲ κικανᾶς*; itaque Hermannii conjecturae, *τί ποτέ μοι*, quam recipere non ausus est, aliam qualemcumque opponere liceat: *τίπτ' αὖ μοι*, in quam incidit, locum Aeschylum recordatus in Agam. 949 *τίπτε μοι τὸδ' ἐμπέδως*. — Proxime accedit haec lectio ad vulgatam, *τί ποτ' αὖ*, et in basi glyconeorum saepius iambo opponi solet spondeus, quam anapaestus admodum suspectus, cuius ipse Hermannus hoc unum exemplum in medium protulit in Elem. d. m. l. l. Quanam ex causa idem Hermannus *τί εἶπας*, quod alibi in trimeris agnoscit, apud Soph. Phil. 905 sine librorum auctoritate cum Valckenario et Erfurdio in *τί μ' εἶπας* mutaverit, nondum me satis perspexisse fateor. *Τί μ' εἶπας*, ait, non quid de me, sed quid in me dixisti significat; id quod sine argumentis non crediderim. Neque enim *τί μ' εἶπας*, nisi fallor, aliud quidquam esse potest, quam „quid de me dixisti.“ At vero neque hoc neque illud h. l. necessarium est. Sufficit enim simplex quaestio Philoctetae, Neoptolemi minis perterriti: *οἳ μοι, τί εἶπας*; quod Wunderus, Dindorfius, Matthaeus alii recentiores recte servaverunt. Cf. Matthaeum ad v. 723 ubi *τί ἔστιν* omnium librorum consensu firmatum, Erfurdius, Personi obsequens, (quem v. ad Eur. Phoen. 892) in *τί δ' ἔστιν* mutavit; ceteri omnes vulgatam intactam reliquerunt. V. Herm. ad h. l. et elem. d. m. p. 50. — Philoct. 100 *τί οὖν μ' ἀνέγας*; quod cum omnibus libris etiam Scholia praebent, Wakefieldium

sequuti Erfurdii et Monks ad Eur. Hipp. 975, ubi cf. Valckenzer (971), perperam in *τί μ' οὖν ἀνώγας*; corrigendum putaverunt; aequè religiose in Porsonis verba iurantes, ac Blomfieldius, qui apud Aesch. Sept. 193 *τί δ' οὖν* scripsit pro *τί οὖν*, merito notatus a Wellauero, quem v. ad Eumen. 862. Adde Aesch. Suppl. 302, *τί οὖν ξευξεν ἄλλο δυσπότημῳ βοῖ*; Pers. 773 *τί οὖν, ἀναξ Δαρτεῖ*; Certissima quaeque hiatus exempla congesti ipse Blomfieldius ad Aesch. Sept. l. l., sed in iisdem emendandis operam perdidit, Porsonisque magistri regulam, quam tutari conatur, maxime dubiam reddidit. Ideoque non assentior Porsoni, qui in Eur. Phoen. 892 *ἄγῳ τί οὐ δρῶν, ποῖα* (libri mendoσέ *δοποῖα*) δ' οὐ λέγων *ἔπη* eis *ἔχθος ἦλθον παῖσι τοῖσιν Οἰδίπου*; librorum lectionem mutavit ita: *κἀγῳ τίν' οὐ δρῶν* — cetera omnia hiatus exempla vitiosa esse ratus. Neque enim intelligo, quomodo e Porsonis sententia *τίνα* ad *ἔπη* commode referri possit; quid enim sibi vult *τίν' οὐ δρῶν ἔπη*? Nisi fortasse confugere volumus cum Matthiaeo ad zeugma, quo ex *ἔπη* sequente repetendum sit *ἔργα*. Aequè durum atque alienum mihi videtur, quod Bothius, Porsonis explicationem defensurus, e Matthiaei notula ad Eur. Orest. 1. attulit: „*ἔπος* est res, quatenus oratione declaratur.“ Licet igitur *τίνα* pro numero singulari *τί* probari possit exemplis, v. Eur. Helen. 456. Sophocl. Trach. 1193, tamen neque omnium librorum lectio *τί οὐ δρῶν*, neque *ἄγῳ*, quod defendi posse fatetur ipse Porso, mutandum erat in *κἀγῳ*. Reisigius in Conject. proponit *ἄγῳ τί δρῶν οὐ*, quod propter

particulam minus usitate collocatam reiciendum esse vidit Matthiaeus, qui tamen loci constructione parum intellecta de anacolutho loquitur, ubi non adest. Legendum existimat *ἄγῳ — τί δ' οὐ δρῶν*, — quoniam Euripides dicere voluerit: *ἄγῳ ἀτελεῖ ποιεῖν δέλων παντὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ εἰς ἔχθος ἦλθον*. Quam aposiopesis ita supplenda unde arripuerit prorsus me latet. Hoc tantum scio, eam unicuique durissimam videri debere. Neque vero allata fuisset a Matthiaeo, si Scholion non spernendum meminisset: *λείπει ἢ διὰ, δι' ἃ λέγων· ὁ δὲ νοῦς, πράττων καὶ λέγων πολλὰ ἐμισήσθη ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίου*. Narrat videlicet Tiresias, Oedipum filios suos impios devovisse: „quapropter i. e. quibus diris commotus, cum eos monuissem, (ut pietatis officiis satisfacerent,) et nihil indictum, nihil infectum reliquissem, eorum inimicitiam mihi contraxi.“ Poeta vero, quum exprimere vellet, „nihil indictum, nihil infectum reliqui,“ id per interrogationem significat: „quidnam ego non feci?“ De qua loquendi forma Matthiaeus apte laudavit Rulinkenium ad Rutil. l. p. 54 et Blomfieldium in glossario ad Aesch. Pers. 1013. Ita vero omnis anacoluthi species prorsus evanescit, neque iam necessarium est, ut cum Bothio post *ἄγῳ* commate interpungamus. — Neque praepositionem *περὶ* tragici in diverbiis ante vocalem litteram admittunt. Quin etiam id pro vitio habuisse videntur iu melicis, ubi adiectiva tantummodo et adverbialia, sed raro admodum, cum *περὶ* composita inveniuntur. V. Porsonem ad Eur. Med. 284. — Praepositio *πρὸ* neque unquam eliditur, neque te-

mere a tragicis (nullum enim ad manus est exemplum) poetis ante vocalem litteram adhibita fuisse videtur; in verbis compositis *προέτρεψε*, *προέβη*, *προεξένεις*, *προόπτως* etiam apud prosaicos in *προὔτρεψε*, *προὔβη*, *προὔξενεις*, *προὔπτως*, coronide superimposita, per synaloephen, sive e veterum grammaticorum loquendi usu, per crasin cum sequenti vocali contrahitur. Sed verae crases, e nostra etiam consuetudine, vocari possunt *προὔλιγος*, *πρὸ ὀλίγου*, *προὔργου*, *πρὸ ἔργου*; v. Buttmi. Gr. gr. §. 29, not. 24, et Etymol. Magn. pag. 763, 9. Librarii tamen saepe synaloephen negligebant; v. Popponem in Prolegg. ad Thucyd. I. p. 216. — In duobus fragmentis, ab Athenaeo servatis libr. IX. p. 469, b. *τοῦτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κώμην τινά* et XIII. §. 580. c. *ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα*, καί, formae contractae metrum violarent, cui succurrit Piersonus ad Moerid. p. 302 legendo: *τοῦτῳ δὲ προὔπιεν* et *ἐπεὶ δὲ προὔβη*. — Ceterum haec contractio plerumque in augmentis verborum reperitur; neque enim *προὔδροσ*, *προὔμφρω*, *προὔρχομαι* leguntur pro *πρόεδρος*, *προεμφέρω*, *προέρχομαι*. Inveni tamen *προὔμσας*, i. e. *προομῶσας* in Aesch. Agam. 1169. Cf. Koen. ad Gregor. Cor. p. 116. ed. Schaeff. Maittair. de dial. p. 24. ed. Sturz; Stephanus in Thesaur. s. v. *προὔβη*; Buttmi. Gr. gr. l. I. cum Add. p. 393. — Qua data occasione non praetermittendus est locus Sophocleus in Antig. 208, ubi Hermannus pro vulgata *προέξουσ'* e codice Augustano dedit *προσέξουσ'*. Quam emendationem si lectoribus probare voluisset, certe locutionis admodum dubiae *προσέχειν*

τι ἔμ τινας, i. e. habere, sive consequi aliquid ab aliquo, exempla nonnulla proferre debebat. Neque video, cur improbanda sit loci sententia, quam vulgata praebet. Creon „a me quidem, ait, nunquam mali prae bonis honorem adipiscuntur,“ id quod etiam cum sequentibus optime quadrare videtur. Cf. Meineck. ad Menandr. p. 45, et Schneider. ad h. l. Cf. Eur. Med. 1048, ubi legitur *προέσθαι*. Si enim spiritus asper insidet alteri syllabae, ut in verbis *ἔξουσ'* et *ἔσθαι*, hiatus eo facilius excusatus fuisse, neque unquam contractio vocalium litterarum locum habuisse videtur.

De elisione.

Præcipuum hiatus remedium apud Atticos quidem est vulgaris illa premutandi ratio, qua duae syllabae in unam coalescunt. Veteres grammatici eam communi nomine *συναλοιφήν* nuncupant, cuius duo genera discernuntur, elisio et crasis (*ἐνσλιψις*, *κρᾶσις*). Nam alii legi subiecta sunt vocabula, quae per elisionem aut cum praegressis, aut, quod rarius fit, et a Buttmanno non sine idoneis argumentis, ut infra videbimus, prorsus negatum est in gr. gr. §. 30. not. b, cum sequentibus vincuntur, quarum alteram rationem postelisionem, *ἐπίσλιψιν*, alteram prodelisionem, *πρόσλιψιν*, parum accommodata, vocat Schneiderus, alii, quidquid e duabus vel tribus syllabis vere coalescit in unam; quod commode monuit Wolfius in Anall.

lit. I. P. II, p. 440. Sed ne crassius fines nimis arte definitione circumscribamus, primum in varia elisionum genera inquirere praestabit. — Elisionem, *ἐκ-ἄλψιν*, quam Schneiderus appellat postelisionem, definitam invenies in Excerpt. e Cod. Paris. apud Gregor. Cor. p. 678 ed. Schaeff.; Choerob. apud Goettling. ad Theod. p. 222; Matth. gr. gr. I, pag. 105; Baitm. I, p. 413 not. — Draco Straton. p. 157. sq.

Elisio est, si brevis vocalis littera aut ante aliam vocalem aut ante diptihongum eliditur, eliectaque locum obtinet apostrophus, ita ut duo vocabula pronuntiando in unam coniungantur. Omnium frequentissima est elisio brevium vocalium *α*, *ε*, *ο*, et ubique obvia. A nunquam eliditur in *ἄνα* i. e. *ἀνά-στησι*, vulgo occurrit exclamatio *ἀλλ' ἄνα*; neque solum apud Homerum, verum etiam passim apud tragicos poetas; v. Soph. Ai. 194 ubi cf. Herm.; adde Seidler. ad Eur. Troad. 98. Neque unquam *ε* in tertiis singularis numeri personis ante *ἄν* elidit censet Elmsleus ad Eur. Med. p. 150, not. cuius exempla e tragicis allata paullo accuratius perpendere haud alienum erit. 1) Aesch. Choeph. 841 Will. οὔτοι φρένα κλέψεν ἀρματομένην. Quam lectionem vulgatam mutavit Stephanus in κλέψεν, Heattius in κλέψει ἄν, quem omnes recentiores sequuti sunt. Alii, syllaba ultima vocabuli φρένα ante κλ producta offensi, aliter emendaverunt: Monkius ad Eur. Hipp. 482 οὔτοι φρέν' ἄν κλέψει ἄν, Erfurdtius ad Soph. Ai. 1109 οὔτοι τι φρένα κλέψει ἄν. Elmsleus ipse οὔτοι φρέν' ἄν κλέψεν, quod equidem praetulerim,

dummodo omnino opus esset emendatione. Nam perseaserunt mihi Lobeckius ad Soph. Ai. 1109, Seidlerus ad Eur. Electr. 1053 et in libro de vv. doctm. p. 21, Wellauerus ad Aesch. Prom. 612, Dindorfius ad Arist. Acharn. 545, Porsonem regulam suam ad Eur. Hecub. 64, de brevi littera vocali ante mutam cum liquida vocabuli subsequenter non producenda, nimis extendisse. Qua ex regula quamvis egregie Erfurdtius ad Ai. l. l. multa loca correxerit, tamen eiusdem generis aliquanto plura emendata difficiliora supersunt. Videtur potius talis licentia in earum numerum referenda esse, quae ab epicis poetis, ut alia multa, ad tragicos transierint. Sed de his alio loco pluribus disserendum erit. Hoc tantum monere volui, propter metrum Elmsleii emendationem necessariam mihi non videri. At vero offendebar olim plurali numero κλέψεν, quam in tribus antecedentibus versibus poeta singulari usus sit, quem praeter supra memoratos editores Blomfieldius etiam et Vossius in germanica Aeschyli versione praefendum consueverunt. Sed quum v. 835 chorus *πινθάνου δὲ τῶν ξένων ἔσω παρελθόν* dixerit, iam ad pluralem numerum oratio commode redire posse videtur. Accedit, quod aliquanto aptius videri debet, si Aegisthus fraudis suspicionem non in unum hospitem, verum etiam in eius comitem movet. Mirum enim foret, si nunc repente ita loqueretur, quasi unus tantum hospes nuntium illum attulisset. — Quod vero ad Hermannii regulam attinet, quam proposuit ad Soph. Ai. 904: „optativum aoristi, ubi praeteriti significatio insit, sine *ἄν* poni; cum ea particula autem, ubi futurum intelligatur,“ id quod in h. l.

caderet. gravissimum mihi, re iterum iterumque diligenti-
us perpensa, scrupulum de eius veritate inie-
cerunt, quae contra Hermannum disputavit sagacissi-
mi vir ingenii Reisigius, in Comment. de part. *ἄν*,
Nubium editioni adiecta, p. 423—430; 432—436.
Simplicem videlicet optativum usurpari docet, cum
aliquid hypotheticum ita ponatur, ut ab ipso, qui lo-
quatur, non certa ratione, sed quodam cogitandi ar-
bitrio sit sumptum, i. e. ubi optativus eiusdem verbi
per conditionem sit additus, ut *κακῶς μάχεσθαιτο*,
εἰ μάχεσθαιτο: regulamque aptis certisque locis tam
egregie confirmat, ut nunc iam, commentatione illa
retractata, parum absit, quin omni ex parte eius sen-
tentiam amplectar. Itaque e Reisigii praeceptis locus
Aeschyleus sic fere explicandus esset: *οὔτοι φρένα
κλέψειαν ὤμματαωμένην, εἰ κλέψειαν*, i. e. „non
fallent nautii isti animum meum acerrimum, si forte
malam fraudem facere velint,“ sive „si fraudatores
sint.“ Fieri quidem possit, ut Reisigium ab hac
explicandi ratione impediatur vocabulorum collocatio,
propter quam solum penitus laborare dicit optativum,
ἄν particula carentem, apud Eur. Iphig. Aul. 1209
οὐδεὶς πρὸς τὰδ' ἀντίποι βορῶν (cf. Thiersch.
gr. gr. §. 336, 3, not. 4.) Si vero dicatur *πρὸς
τὰδ' οὐδεὶς ἀντίποι βορῶν*, explicari posse
censet: nemo repugnet hisce, si quis omnino re-
pugnet, (*εἰ τις ἀντίποι*). Sed quum p. 130 in
locis Homericis et Theocriteis negationem praece-
dentem patitur, neque hic, ubi sermo est de vi
etque usu optativi et particulae *ἄν*, tragicum dicendi
genus ab epicorum usu separet, iam adversario eius
nulli aliud supererit, quam ut ipsam explicandi ra-

tionem illam impugnet: id quod Elmsleius et Her-
mannus fecerunt quidem ad Oed. Col. 43, neque
tamen ita prospere, ut eam convellerent. Accedit,
quod ipse Hermannus ad Soph. Phil. 863, ad Oed.
Col. 1174 et 1120 aliquatenus ad Reisigii praecepta
sese accommodavit, et in secunda Aiacis editione
regulam olim propositam omisit. Cf. eund. ad
Viger. p. 848, 944, sq. Reisig. p. 148, sq. Wellauer.
ad Aesch. Choeph. 578. — Recte igitur *ἄν* h. l.
omitti potuisse, vulgataeque servandae esse duxit
Wellauerus. — Quae eadem de re difficillima expo-
suit Matthiaeus ad Eur. Hipp. 468, vagi nescio
quid et incerti continere videntur, ideoque Elmsleii
exempla ad Matthiaei praecepta exigere ac digerere
sine haesitatione non possum. Quomodo enim, quod
dicit, *ἄν* designare consequentiam conditionis, seu
id, quod fieri dicatur, si aliud quid factum sit, ita
ut optativus per se rem cogitatum tantummodo signi-
ficet, quomodo hoc, inquam, in hunc locum calit?
Nam dicamus, ad *κλέψει* *ἄν* supplendum esse *εἰ
καὶ σοῦλοιο*, vel simile quid, an *κλέψειν* rem
cogitatum tantummodo significare? Alterum illud ei
praeterendum videri, grammatica eius ostendit p.
413. „Memorabile est, ait, quod e tertiae personae
Opt. Aor. I. Act. *εἰ* rarissime apud Aeschylum,
(nam Choeph. 841 legendam putaverim *οὔτοι φρέν'
ἄν κλέψειαν ὤμματαωμένην*,) Sophoclem et
Aristophanem nusquam, apud Euripidem semel eli-
diatur Orest. 700. Ceterum non est, quod moneam,
me, licet hoc exemplum Elmsleio condonandum pu-
tem, tamen ideo dubiam tertiae personae elisionem
nondum prorsus negare, quippe quam ne Elmsleius

quidem e poetis atticis omnino tollere conetur. Neque enim Arist. Plut. 1013 *ἔπειτ' ἴσως ἦτορ' ἂν εἰς ὑποδήματα*, quod plurimi iique melioris notae codices exhibent, emendare ausus est, neque:

II) Eur. Ion. 368. Herm. *χρόνος δὲ τίς τῶ παιδὶ διεπεπραγμένῳ; Σοὶ ταῦτ' ὦβης, εἴπερ ἦν, εἶχ' ἂν μέτρον*. — Elmsleius „si certum esset, ait, Atticos eam elisionem vitasse, facile reponi posset *σοὶ ταῦτ' ἂν ὦβης, εἴπερ ἦν, εἶχεν μέτρα*.“ Immo vero multo facilius corrigere potuisset *εἶχεν μέτρον*, quo unicum tale exemplum e tragicorum fabulis removeretur. Hermannus, non dubitans, quin corrupta sit vulgata, putat legendum esse *ἔχων μέτρον*, ut *ἔχων* ad *χρόνος* referatur, quod Scidlerus, (v. praefat. p. IX.) displicere sibi ait propter additum *εἴπερ ἦν*, vel *σοὶ ταῦτ' ὦβης, εἴπερ, εἶχεν ἂν μέτρον*, ubi ellipsis *εἴπερ* scil. *εἶχε ταῦτ' ὦβης μέτρον*, nimis insolita nemini fortasse probabitur. —

III) Soph. Electr. 902. *ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐδ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶς' ἐλάνθανεν*. — *Ἐλάνθανεν* codices habent, plurimaeque, quas inspexi, recentiores editiones. Heathium auctorem sequuti Brunckius, Perso et Matthiacus *ἐλάνθαν' ἂν* edendum curaverunt. Sed v. Herm. ad Arist. Nub. 1344 et Eur. Hec. 1087. Elmsleius, qui olim coniecerat *οὔτε δρῶς' ἂν ἔλασεν ἂν*, repugnante Hermanno ad h. l. postea sententiam mutavit ad Eur. Bacch. 1311, *ἐλάνθανεν* ideo defendendum ratus, quod valeat *ἀλθεῖν* *ἐμελ- λεν*. V. eund. ad v. 612; et cf. Aesch. Agam. 480. Quod quomodo restringendum sit, optime docuit

Herm. l. l. Proprie enim particulae ommissio formula rhetorica est, quae fieri vel factum esse sumit, quod certa sub conditione factum iri dicendum fuerat. Aptè comparari potest Horat. Od. II, 17, 27: „me truncus sustulerat, nisi Fannus ictum dextra levasset.“ Similem enim syntaxin optinam quemque latinum scriptorem imitatum fuisse, exemplis ostendit Reisigius, p. 138 et 139, discrimine tamen inter indicativum simpliciter positum, et particulam *ἂν* graece additam, sive coniunctivum latinum, interposito. „Simplex enim modus ille, ait, eventum significat veritati proximum, et iam certissimum, nisi ex conditione esset aptus, alterum paullo est incertius et magis dubie dictum.“ Cf. Popponis Prolegg. in Thucyd. 4, p. 136. Nos quoque h. l. dicere possumus „der Mutter Gefinnung ist nicht geneigt, so etwas zu thun, noch hat sie es unbedenkt thun können.“ V. Schneider ad h. l. et Matth. gr. gr. p. 968, ed. II., ubi nunc recte defendit *ἐλάνθανεν*. Antea enim in ed. Weigel. receperat *ἐλάνθαν' ἂν*. — Brunckium, qui ad Arist. Lys. 149 observaverat „quando in protasi verbum in imperfecto ponatur, vel aoristi indicativo cum particula *εἰ* in apodosi, alterum etiam verbum in indicativo poni cum particula *ἂν*; contra si in protasi optativus cum *εἰ* sit, debere etiam *ἂν* optativo in apodosi iungi,“ regulam suam praepostere expressisse, ostendit Hermannus ad Viger. p. 812 sq., qui tamen in contrariam partem nimis evagatur. Contendit enim in praefat. ad Soph. El. p. XV. ed. I., „*ἂν* particulae omissionem quam omnium graecorum, tum atticorum usu habitissimam esse,“ non iniuria repugnante Matthiae

ad Eur. Alcest. 923. Nec quod idem Hermannus dicit ad Eur. Hecub. l. l. „*ἄλυσαν* ἄν valde a Sophoclis elegantia abhorreere, aures arguunt,“ me quidem impediret, quo minus ἄν insererem, quum praesertim tales versus permultas congerisset Schaeferus in Melett. Crit. p. 55, et 130 sq. Sed quam codicum auctoritas ubique fere obstat, et unicum illud exemplum, Eur. Ion. l. l. ab Elmstleianae regulae defensoribus facillime, ut supra vidimus, removeri possit, hanc ipsam nunc quidem amplecti malo, quam ἄν temere ubique inserendo loca reluctancia Brunckii praeceptis maxime dubiis accommodare. Neque abesse ἄν satis recte dicitur in talibus exemplis, neque in loquutionibus illis notissimis *χρῆν*, *ἔδει*, *εἰνός ἦν*, *προσπετόν ἦν*, „debebat, oportebat, praefereendum erat,“ similibus, licet in germanica, persaepe etiam in latina lingua enunciationum connexus, adhibito coniunctivo modo, hypothetice exprimiendus sit, atque nos Germani vernaculo loquendi usui assuefacti, in graeca lingua eandem enunciationum iuncturam necessariam putare soleamus. V. Popp. de usu part. ἄν p. 11 in Miscell. crit. Schœd. et Observatt. in Thucyd. p. 14, 142. Schaefer. Appar. in Demosth. 2, p. 324. Bremii Excurs. IV. ad Lys. et Aeschin. Oratt. Selectt. 438. Thiersch. gr. gr. §. 333, 1, c. Matth. gr. gr. p. 715. Dissen. Disquiss. Philoll. Spec. 1, p. 9.

IV) Eur. Hecub. 1095. *εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν πύργους πεδόντας ἦδμεν Ἑλλήνων δορὶ, φέβον παρέσχεν οὐ μέσως ὅδε κτύπος*. Ubi Elmstleius ἄν particulam inserendam esse ratus conii-

ὅδ' ἄν κτύπος. Quod ad vulgatam tuendam Hermannus ad h. l. et ad Arist. Nub. 1344 dicit: „ut Graeci indicativum sine particula ἄν adhibent, ita ab Latinis etiam et Germanis indicativum pro coniunctivo poni constat,“ id quidem, licet per se verissimum, ad hunc locum minus pertinere videtur, ut quem natura sua multum a ceteris, hac usque prolati, differre appareat. Quod discrimen minime latuisse Matthiaeum exinde colligo, quod, quum supra memorato loco ἄν recte omiserit, hic non minus recte *παρέσχ' ἄν* edidit. Elmstleii emendationibus, quibus vocalis ε elisionem removee studet, se non assentiri quidem dicit Herm. ad Soph. El. l. l., licet in plerisque illorum locorum — non in omnibus — revera delendum esse ἄν Elmstleio concedat, unde non iniuria mihi videor colligere posse, Hermannum ipsum uno et altero exemplo ἄν particulam aege desideravisse, et fortasse hoc etiam loco, in quem nunc nobis inquirendum est. Nam et latine et germanice h. l. modus subiunctivus adhibendus est: „haec turba ingentem nobis intecisset pavorem, nisi certiores facti essemus de urbe diruta;“ nos: „wenn wir nicht gewußt hätten, daß — —, so hätte uns dieser Lärm kein geringes Schrecken verursacht,“ quoniam modus indicativus linguae utriusque naturae prorsus repugnaret. Simillimus locus est apud Eur. Hipp. 653 Monk. *εἰ μὴ γὰρ ὀρκίως θεῶν ἀγρᾶκτος εὐρέσθην, οὐκ ἄν ποτ' ἔσχον, μὴ οὐ τὰδ' ἐξείπειν πατρὶ*. Unde mihi quidem persuasi, ἄν deesse non posse, ubi aliquid factum vel non factum fuisse dicatur, si aliud quid factum non fuisset, ita ut protasis habere debeat *εἰ μὴ* cum Imperfecto vel

Indicativo Aoristi, apodosis vero ἄν cum Imperfecto vel Indicativo Aoristi. Sed licet praestantissimi critici ἄν addendum esse censeant h. l., insertum illud etiam in tribus codicibus, sed metro corrupto, Hermannus tamen hic quoque Porsonem sequi designatur. Neque valde timendum est, ne quis Elmsleianae regulae gratia παρέσχ' ἄν reiiciat, quippe quam ne ipse quidem Elmsleius certissimam praedicaverit. —

V) Eur. Troad. 412. Scidler. καὶ τοῦτ' Ἀχαιῶν Τῆς ἐξεργάζεται· εἰ δ' ἦσαν οἴκοι, χρηστὸς ὦν ἐλάνθανεν. Πάρις δ' ἔγχευε τὴν Διὸς γῆμας δὲ μή, σιγῶμενον τὸ κῆδος εἶχεν ἐν δόμοις. Ubi longe aliter res habet, librorumque omnium lectionem his recte servavit Scidlerus. Matthiaeus et Bothius e Cod. Hahn. receperunt ἐλαθεν ἄν γέως (quod glossam sapere videtur doctioris librarii, ἄν quoquo modo addendum esse rati), et εἶχ' ἄν ἐν δόμοις, Schaeferum sequuntur, qui tamen in novissima tragicorum editione emendationes, in Melet. Crit. p. 56 propositas, recipere non ausus est. Cf. eundem ad Demosth. Mid. p. 570. Totius loci syntaxin vernacula commode imitari possumus: „Wenn aber die Achäer zu Hause blieben, so blieb auch Hector's Muth verborgen; Paris erlachte Zeus Tochter; that er das nicht, so hatte er ruhendes die Verschwägerung dabey.“

VI) Eur. Bacch. 1305 Herm. τὸν γέροντα δὲ οὐδὲς ὀβριζέειν ἤδελ', εἰσορῶν τὸ ὅν κάρη· δεῦν γὰρ ἀέτιν ἐλάβανεν. E praecedente οὐδὲς ad ἐλάβανεν supplendum est ὅστις ὀβριζέειν ἐδέλοι, quem loquendi usum praeter alios

Heindorfius illustravit ad Plat. Gorg. §. 29, et ad Horat. Sat. I, I, 3. Quae facilissima ratio si in mentem venisset Elmsleio, hunc locum plane alienum profecto omisset. Neque enim hic de ἄν particula sermo esse potest. — Ultimos quatuor locos, Aesch. Agam. 1383, Choeph. 338, Eur. Alc. 893, Androm. 1284, ubi nonnulli editores ἄν inserere conati sunt, quod non opus esse recte indicat Elmsleius (exceperim Eur. Alc. 893, ubi v. Herm. in edit. Monkii novissima) multis pertractare longum est.

I dativi singularis apud Tragicos quidem rarissime eliditur. Quin etiam fuerunt, qui hanc elisionem plane improbarent, ut Elmsleius ad Eur. Heracl. 693, qui multis locis varie mutatis nunquam eam permissam fuisse ostendere conatur. Cf. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 340 sq. Quorum locorum eos tantummodo accuratius examinabimus, qui ex nostra quidem sententia non ita facile removeri possunt; reliquos vero paucis commemoravisse satius erit. I) Eur. Alcest. 1120; τὸλμα προτείνευ χεῖρα καὶ διγείν' ἔντης; καὶ μὴν προτείνω. Γόργον' ὥς καράτομον. — Quae nisi omnium librorum esset lectio, non repudiarem Elmsleii emendationem Γόργον' ὥς καράτομον, subaudito οὐδ' ἄν, ut sit accusativus absolutus. Haec fortasse etiam Lobeckii sententia est ad Ai. p. 344; putat enim librariorum lentitudinem hunc locum a recta ratione detorsisse. Altera enim explicandi ratio, quam in Addendis proponit Elmsleius, aliquanto durior est: „Respondere debuit Admetus -- ὥς Γοργόνος καράτομον (Σιδόμερον). Qua significatione non male se habet Γόργον' ὥς καράτομον. Non raro enim

fit transitus a genitivo aut dativo ad accusativum. Soph. Antig. 857. Ai. 870, Aesch. Agam. 1104 Choeph. 404. Cf. Schaefer. ad Lamb. B. p. 599, Valcken. ad Eur. Hipp. 199, Brunck. ad Soph. El. 480, ad Aesch. Prom. 217, Wellauer. ad Aesch. Choeph. l. l. Musgr. ad Eur. Troad. 119, ad El. 1251, Herm. ad Viger. p. 876, 879; Matth. gr. gr. §. 432, 4. et 555, 3. Omnia tamen illa exempla ideo minus apta videntur, quoniam accusativi in iis *ἐπεξήγησιν* quandam genitivorum continent, et paullo liberius, ut in lyricis tragoediarum partibus, absolute adduntur. Sed ei loco, quem iam consideramus, casuum illa mutatio — est enim dialogus — nescio quid alieni ac nimis insoliti inferret, quum praesertim audienti cuius aut legenti statim perspicuum sit, dativos *Γοργόν' ὡς παρατόμῳ* pendere a verbo *προτείνειν*, ita ut sententia sic fere procedat: „porrigo quidem ei manum, sed tamquam Medusae capiti abscisso,“ i. e. averso vultu. Itaque etiam Monkius Elmsleii regulae non immerito dissensus, et dativi h. l. elidendum censuit; sed restituit in secunda editione Wüstenmannus, qui in talibus synizesin et vocalis non solum apud Homerum, verum etiam apud Atticos statuit, Hermannum sequutus, quem v. in Elem. d. m. p. 55. Nam apud Homerum, ut Il. E. 505 *ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλίγκιος*, x. 277, similibus, et dativi non elisum fuisse memoriae prodiderunt grammatici; v. Eustath. ad Il. p. 514. 17.; Gaisford. ad Hephaest. p. 221; Thiersch. gr. gr. §. 164, 6. Quae tamen ratio ideo minus facit, quod talis synizeseos apud Atticos poetas non haec omnino exempla reperiuntur. V. Matth. ad.

h. l. (v. 1128.) Accedit, quod elisum fuisse aliquando et dativi existimare satius esse fatetur ipse Hermannus in Monkii editione. Ceterum hoc elisionis exemplum non facile convelli posse censuerant etiam Porso in praef. ad Eur. Hecub. p. 22. Reisig. in Commentu. ad Oed. Col. 1431 et Boethius in notula ad h. l. (v. 1070). — II) Aesch. Suppl. 6, — *φεύγομεν Οὐτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίᾳ Ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι*. Speciosa profecto videri debet Tyrwhittii emendatio *δημηλασίαν*, quam duo Spanhemii codices confirmant, probantque Wellaeus et Lobeckius ad Ai. p. 340, qui accusativum idoneis exemplis defendit. Quod vero dicit, hunc locum a quoquam pro puro et sincero haberi potuisse, vix credibile esse, eius sententiae rationem nondum satis perspeximus. Hoc tantum videmus, multos illos dativos non nimis eleganter cumulatos esse. Quum vero neque hoc, neque dativi elisio sufficere videatur ad accusativum praefendum, in vulgata acquiescere praestabit. — III) Soph. Oed. Col. 1435 — *σφῶν δ' εὐδοσίῃ Ζεὺς, τὰ δ' εἰ τελεῖται μοι θανόντι, ἐπεὶ οὐ μοι θῶντι γ' αὖθις ἔξετον*. — Elmsl. et Herm. *θανόντ'* pro accusativo sumi posse consent; id quod nunquam mihi probabunt, quoniam *θανόντ'* artissime cohaeret cum pronomine suo antecedente, neque adhuc usque satis certum exemplum me legere memini, ubi transitus ille sive casuum enallage in uno eodemque enunciationis membro inveniat. Accedit, quod participia *θανόντι* et *θῶντι* cum vi quadam atque emphasi sibi vicissim opponuntur. Ad *ἔξετον* vero supplendum est *τὰδε τελεῖν*, ut sensus loci exeat fere hic:

„vos sospitet Iuppiter, si mortuo mihi ista amoris documenta persolveritis; vivo enim non poteritis.“ Ita neque mutatione, quam unum codicem sequutus Elmsleius proponit *ἐπεὶ οὐ με ζῶντά γ' αὖθις ἔξετον*, quod cum Boethio parum commode explicat „complectemini“, neque codicis Veneti lectione opus est, quam primus Passovius memoravit in Mellett. p. 47, (cf. Reisig. ad h.l.) *τάδ' εἰ τελεῖτέ με θανόντι*. Defendit enim syntaxin nimis insolitam ex analogia verborum *θράν, ἐργάζεσθαι, ἔρδειν, ποιεῖν*, quae et ipsa cum duplice accusativo iungantur. Tum vero poetae scribendum quoque fuisset *μὲ ζῶντα*, ut Reisigius recte monuit. Qui quod deinceps addit, „fieri potuisse, ut tam Sophocles quam Euripides l. l. hanc dativi elisionem, Atticorum auribus inusitam, ad percellendos auditorum animos expetiverint“, id quidem, quum Wellauero ad Aesch. Pers. 836 et Wüstemanno (in Indice ad Eur. Alc. sub. litt. 2) obscurum videatur, nos quoque nondum satis intellexisse mirum non est. — Transpositione usus Lobeckius ad Ai. p. 311 hunc locum sic scripsit: *τάδ' εἰ θανόντι μοι τέλειτ', ἐπεὶ —*, quae prae oculis, ut facillima, mihi arrideret, dummodo quis emendandi necessitatem ostendisset. Neque enim permagni momenti habenda videntur, quae opponit Schaeferus: „verendum est, ne divinantur, quae poeta artissime iuncta voluit, *θανόντι* et *ἐπεὶ*.“ Sed cum Schaefero, Hellero, Doederlino et Dindorfio vulgata servari debet. Sine causa cum Elmsleio Hermannus et Wunderus post pronomen *μοι* distinxerunt commate, quod iam delevit Dindorfius. — IV) Soph. Trach. 672 — *ὃ γὰρ τὸν ἐν-*

*δυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον ἀργῆτ' οἷδς ἐν-
είρου πόκιω, τοῦτ' ἠφάνισται.* „Alego ἀργῆτ'
οἷδς ἐνείρου πόκον.“ Elmsl. Neque hoc anacoluthon, quo accusativus absolutus pro nominativo ponitur, nimis insolitum est. *Ενείρου* iam Brunckius praetulit cum Valckenario ad Eur. Phoen. 361, et sequuti sunt Lobeckius ad Phryn. p. 146, Schaeferus et Erfurdtius, qui *πόκιω* in *πόκον* mutavit, supplens *λέγω*, quae ellipsis non sine causa offendit Schaeferum. Probabilior sane, dummodo ne repugnarent libri, Lobeckii ratio esset in Soph. Ai. p. 342, qua *ἀργῆτα πόκον* ut appositionem tradit ad *πέπλον*, licet ipse fateatur: „ad indicandam veneni vim non tam qualis vestis, norant enim, quam quale penicillum Deianicae fuisset, scire intererat,“ et constructio (cum dativo) nihil habeat offensionis. (Ita fere Martinus etiam in Syllag. var. lectt. Lobeckii sententiam intellexit. Si enim Lobeckius sic iungi voluisset verba: *ἀργῆτ' οἷδς ἐνείρου πόκον, ὃ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον, τοῦτο ἠφάνισται*, in constructione quidem nemo unquam offenderet. At vero tum obscura essent sequentia „etsi — scire intererat“ neque ullo modo emittere potuisset Lobeckius comma post verbum *ἔχριον*, additum illud ab omnibus editoribus.) Sed quum *ἀργῆτ' οἷδς ἐνείρου πόκιω*, qui dativus a verbo *ἔχριον* pendeat, multo aptius intelligatur de lanæ candidae fasciculo, quo penicillo usa Deianira vestem inunxerat, nunc quidem cum Matthiae in ed. Weigel. comma illud, post *ἔχριον* olim positum, delere, et vocabula sic potius iungere maluerim: *ὃ γὰρ ἀργῆτι οἷδς ἐνείρου πόκιω ἔχριον ἀρτίως τὸν*

πέπλον, τοῦτ' ἡράνισται. Similiter Romani: „qua enim lana candida tunicam nuper innuxeram, ea nunc evanuit.“ Ceterum inter recentiores editores Wunderus, Dindorfius et Schneiderus recte receperunt vulgatam. Cf. Herm. in Eur. Alcest. et Monk. in ed. nov. v. 1123. — V) Eur. Iphig. Aul. 797. Matth. οὕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' ἔρω; τῆςδε στρατείας ἑλλάδι γ', οὐκ ἄνευ θεῶν. Quam vulgatam nunc quidem Porsonis, quem v. ad Eur. Orest. 584, praetulerim emendationi in praefat. ad Eur. Hecub. p. 22. proposuit, ἑλλάδ', οὐκ ἄνευ θεῶν. Neque enim prousus reiciendus est anapaestus in quarta Senarii sede, ubi nomen proprium inest. Itaque hoc exemplum Elmsleio neque libenter condonabo, atque Aesch. Pers. 877. τί πάθω τλήμων; λέλυται γὰρ ἐμῶν γυῖαν ῥώμη, τήνδ' ἡλυξίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν. Soph. Ai. 108 — πρὶν ἂν δεθεῖς πρὸς κλον' ἐρκεῖου στέγης · ibid. 1006 ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς ποῖους βροτοὺς, τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ; Eur. Hecub. 912. κατὰ δ' αἰθάλου κηλὶδ' οἰκτροτάτῃ κέχρωσται · ubi nunc κηλὶδ' οἰκτροτάταν, quod e Codd. Pariss. aliisque nonnullis primus ediderat Musgravius, omnes recentiores non iniuria receperunt; denique Eur. Ion. 433, ubi 'aut cum Musgr. Elmsl. et Matth. legendum: ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἑρεχθίδος τί μοι μέλει, προσήκοντ' οὐδέν, i. e. προσήκοντα, nulla necessitudine coniunctum, aut cum Heiskio, quem nuperime sequutus est Hermannus, — τί μοι μέλει; προσήκει γ' οὐδέν. Plura exempla non reperit Elmsleius. At vero omittere non debuisset certissi-

mae fidei locum, Aesch. Pers. 855 ὑπαντιάξεν παῖδ' ἐμῷ πεираόσονται, ubi libri MSS. ad unum omnes dativum exhibent elisum; cf. v. 802. Legendum proposuit Lobeckius l. l. παῖδ' ἐμὸν, quam syntaxin exemplis defendit. Blomfieldius accusativum recipere, atque aliter loco ὑπαντιάξαι παῖδα edere non dubitavit. Vulgatam optime retinuerunt Brunckius, Monkus ad Eur. Alcest. l. l. et nuper Wellauerus. Synizesis vero, qua Hermannus l. l. etiam παῖδι ἐμῷ scribendam censet, vel ideo non probanda, quod duae breves vocales litterae in unam brevem coalescere non solent; v. Matth. gr. gr. p. 128, not. 1. Hunc versum igitur ad nostram de elidendo ε sententiam tuendam maximi momenti esse apparet. Loca difficillima et varie explicata Aesch. Suppl. 1000 et Agam. 1243, in quibus antea elidebatur dativus, iam apud Wellauerum longe aliter leguntur; v. Lobeck. p. 341. Aequae incerta sunt fragmenta, alterum ex Eur. Acol., ἃ μὴ γὰρ ἔστι τῷ πένηθ', ὁ πλούσιος δίδωσιν, ubi articulo omisso Franckius, V. Cl., legendum censuit τῷ πένητι, πλούσιος δίδωσιν. Sed fateor, aegre me desiderare articulum, quoniam praecedat τῷ πένητι; alterum Philemonis, quod mutilatum esse videtur, πρόσθετιν ἄρα καὶ τῷ πένητ' ἀπιστία· quod Franckius ita restituit: πρόσθετ' ἄρα καὶ τῷ πένητι—ἀπιστία. V. Meineke ad Menand. p. 556. Cf. Lobeck. p. 344. Ceterum sufficere arbitror locos memoratos, quorum nonnulli omnibus emendationibus repugnant, si non ad tollendam, certe ad denunciamdam Elmsleianae regulae fidem. Recte etiam Schneiderus in libello, quem de tragicorum dialecto

scripsit, p. 37, elisionem dativi paucis defendit. Cf. eundem ad Soph. Trach. 676, et adde Passov. Melett. in Aesch. Pers. p. 47. Blomf. ad Prom. 362; Meierck. ad Menandra. p. 555; Dobree ad Ar. Plut. 689; Musgr. ad Soph. Ai. 947; Wakefield. Diatrib. p. 34; Spitzner. de versu her. p. 171; Bockh. ad Pindar. Ol. 8, 48; Monk. ad Eur. Hippol. 220; Thiersch. gr. gr. §. 243, 25 ed. tert. Buttm. gr. gr. I, p. 127. Apud Homerum passim, apud tragicos nusquam reperitur dativi pluralis numeri elisio. Nam perpauci qui obstatere videbantur loci, eos optime emendando removit Lobeckius p. 314. ita ut in recentioribus editionibus nulla talis elisio legentem offendant.

De elisione syllabae *αι*.

Syllaba *αι* apud Homerum, (licet deflectere paululum de via), in verborum terminationibus *μαι*, *ται*, *νται*, *σται*, sine offensione eliditur; v. Thiersch. gr. gr. §. 164, 2, not. I. Sed elisi Infinitivi Aoristi I Aor. unum tantummodo exstat exemplum Il. φ. 322. οὐδὲ τί μιν χρεῖα ἔσται τυρφοχόη, ἥτε μιν Σάπτεσσιν Ἀχαιοί, ubi iam Crates Malloles optime *τυρφοχόης* legendum censuit. V. Buttmann. gr. gr. §. 30. not. 5**; Matth. gr. gr. §. 45. Neque usquam invenitur *αι* nominativi pluralis apud tragicos elisum, v. Lobeck. ad Soph. Ai. 191, quum praesertim unicum Homeri exemplum a multis in dubitationem vocatum sit. Legitur Il. 272 — ὥς ἐξεί δόδναι δύναν μένος Ἀρπείδαο, quod repetitur e v. 268 ἐξείται δ' ὁδύναι δύναν. μ. 'A. — Audacius correxit Bentleius ὥς ἐξεί δόδναι, adsen-

tiente Matthiaeo l. I. Buttmannus non dubitare se ait, quin ὁξείται, forma bisyllaba restituenda sit. Cf. Add. ad gr. gr. p. 408. Sed propterea tantum, quod unum adhuc eiusmodi exemplum innotuit, elisionem syllabae brevis *αι* nondum prorsus repudiaverim. Vulgatam servandam duxit Wolfius. Unde tamen omnes diphthongos, quae passim corripiantur, ut ἐπλεῦ ἄριστος, elisionem pati, minus recte colligeretur. — Thierschius „οι diphthongus, ait, apostropho expulsa est Il. δ. 341,“ additque: „potest tamen locum habere etiam synizesis, σφῶν μίντοι ἐπίοιμε, μετὰ πρώτοισιν ἰόντας ἐστάμεν.“ Prius enim legebatur μίντ' ἐπίοιμε. In quo tamen falsus esse videtur vir clarissimus. Per synizesin scilicet duae syllabae, pronunciando coagmentatae, unam longam efficiunt. At vero h. l. brevis syllaba requiritur. Est cum Wolfio scribendum σφῶν μέντ' ἐπίοιμε. — Neque enim minore cum vi μέντ' ponitur, quam μίντοι. Cf. Il. ο. 203; Buttm. gr. gr. §. 29. not. 22. Passov. Lex. s. v. μίν. Sed recte μοι pronominis synizesin statuit Thierschius Il. i. 673 εἴπ' ἄγε μοι, ὦ πολέταιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν, ut duorum ω, Il. σ. 458 ἡμεῖ ἐμῶ ἀνιμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν, et similibus locis. V. Wolfii Anall. I, II, p. 448 et Etym. M. 337. A. — Buttm. Add. ad gr. gr. tom. II, p. 392. Num *αι* primae tertiaeque personae et Infinitivi passivi et medi apud tragicos elidi poterit, multum dubitarunt adhuc usque viri docti. Quae quidem quaestio difficilior singulis locis examinatis diligenter iam retractanda est, antequam certioris aliquid in medium proferat.

mus. I) Aesch. Sept. 455 *Πέμποιμ' ἄν ἡδὴ τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τω· καὶ δὴ πέπεμπτ' οὐ κόμπον ἐν χερσὶν ἔχων*. Quam lectionem, a pluribus libris exhibitam, recte receperunt Brunckius et recentiores. Erfurdii emendationem, ad Soph. Ai. v. 190 propositam, ad sensum ineptam atque inutilem indicat Wellauerus, et recte quidem. Coniecit enim Erf. *καὶ δὴ πέπεμπται, κόμπον* —, quod probavit Plomfield. in Add. ed. II. Iure Wellauerus sequutus est Lobeckium ad Ai. p. 248, qui et ipse in vulgata acquiescit, neque tertiae personae elisione offenditur. Praeterea h. l. vis quaedam inest in tempore perfecto, quod opponitur quodammodo praesenti antecedenti *πέμποιμ' ἄν*, id quod Schützius vertendo apte expressit: „Quidni mittam, et bona quidem cum fortuna mittam? Immo vero iam missus est.“ — II) Soph. Trach. 214. *Μείρομ', οὐδ' ἀπώσομαι τὸν αὐλόν, ὃ τύραννε τὰς ἐμὰς φρενός*. Vulgatam, quam Scholia agnoscunt, recentiores omnes, quos contuli, servaverunt, probavitque Lobeckius l. l. Solus Erfurdii, *ἀείρομαι*, quod ex h. l. citat Hesychius, praefereundam censet, elisione videlicet, in lyrico carmine multo facilius ignoscenda, praeter necessitatem offensus. Cf. Schneider. Quaest. de trag. gr. dial. p. 33. — III) Philoct. 1071 — *λεῖψήσομ' ἡδὴ, κ' οὐκ ἐποικτερεῖτέ με*; Erfurdii, Wakefieldii vanam coniectionem amplexus, scribi iubet *λεῖψήσομαι δὴ*, recte repugnante Hermanno, qui minus suaviter ad aures accedere dicit *λεῖψήσομαι* cum ictu in ultima ante caesuram. Vulgatam tunc libri MSS. omnesque editores. Frustra Matthiacus in gr. gr.

§. 45. hanc elisionem suspectam reddere studet. — IV) Electr. 807. *ἀλλ' οὐτι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου εὐνοῖκος ἔσομ'· ἀλλὰ* —. Plerique codices omnesque tere vett. edd. *εὐνοῖκος ἔσομ'· ἀλλὰ* —. Cod. Venet. et Monac. *εὐνοῖκος ἔσομαι· ἀλλὰ* —. Quem hiatum excusat Herm. in Elem. d. m. p. 49., quippe qui non modo in tribrachio, sed etiam in caesura, et quidem in fine sententiae sit. Retinuit tamen in prima editione cum Brunckio et Schaefero *ἔσομ'*, et in secunda coniecturam suam *εὐνοῖκος εἴσειμ'*· ἀλλὰ — recipere non dubitavit. Erfurdii nimis audax emendatio est *εὐνοῖκος ἔσομαι τῇδὲ γ'· ἀλλὰ πρὸς πύλῃ* —. Wunderus *εὐνοῖκος ἔσομαι γ'* scripsisse arbitratur Sophoclem, hiatus vitandi caussa *γ'* adiecto, id quod ideo potissimum praetulerim, quod futuri forma *ἔσομαι* non temere nisi apud epicis poetas inveniantur. Sed facillime sanatur locus transpositione *ἔσομαι εὐνοῖκος*, quam proponit Dawesius. — Nihil enim sunt exempla, quibus Schneiderus in editione sua *ἔσομαι* studet defendere. Afferit enim Arist. Pac. 188, ubi olim legebatur *οὔτοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσσεθ' ὥς οὐκ ἀποθανεῖ*. Sed iam Dawesius recte reposuerat *ἔσθ' ὅπως*, quem sequuti sunt Dindorfius alique recentiores. Eandem formam epicam intrudere vult Schneiderus in Soph. Oed. Col. 1118, ubi veterum librorum lectio corrupta *καὶ σοὶ τε τοῦργον τὸν μὲν ἔσται βραχύ* senarium non explet. Hermanni coniecturam elegantissimam *καὶ σοὶ τε τοῦργον τοῦτ' ἐμοὶ τ' ἔσται βραχύ*· merito receperunt Elmsl. Wunder. et Dindorf. — V) Oed. Tyr. 678 *ἄλις ἐμοιγ', ἄλις, γὰς προπονομένας, φαίνε-*

ται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν. Quam lectionem, quatuor codicibus exceptis, qui φαίνεται exhibent, in ceteris omnibus inventam, nunc quidem Hermannus, quem v. in Elem. d. m. p. 242., Elmsl. Wunder. et Dindorf. ad metrum servandum recte restituerunt. — VI) Eur. Bacch. 1380 ἄγετ' ὦ πομποί με, κασιγνήτας ἵνα συμφυγάδας λήψωμε' οἰκτρὰς, ut habet Aldina. Sed Elmsleius, quem v. ad h. l. et 344., et Hermannus e Codicis Palatini lectione corrupta ληψόμεσθ' nunc recte ediderunt ληψόμεσθ' οἰκτρὰς. Cum Brunckio et Erfurdio ad Ai. l. l. Matthiaeus scripsit λήψομαι οἰκτρὰς, quod propter hiatus certe excusari potest. V. Herm. Elem. p. 372. — VII) Eur. Herc. fur. 418 τὰ κλεινὰ δ' Ἑλλάς ἔλαβε βαρβάρου κόρας λέγνυρα, καὶ σῶζεται ἐν Μυκῆναις. — Σῶζεται esse σῶζετο putat Erfurdius l. l., praefendum tamen esse κασῶζεται. Sed aptius videtur esse praesens tempus. Neque enim elisio, in lyricis praesertim partibus, offensionis quidquam habere debet. Matthiaeus in editione sua ad eandem fere inclinat sententiam, sed in gramm. gr. Erfurdium sequutus est. — VIII) Eur. Ion. 1087. Herm. ὃ τε κειρὸς ὅπεισι τόλμας, ἧ' τε νῦν φέρετ' ἐλπίς, —. Hoc etiam loco Erfurdius nihil impedire putat, quo minus φέρετ' pro imperfecto habeatur. Ceterum quod Matthiaeus νῦν et ἐφάρετο parum congruere contendit, id quidem non ita magni momenti esse persuasit mihi Bothii ad h. l. adiecta notula, qui tamen vulgatam ἄτε amplexus perperam vertit „quaeque modo spes afferebatur,“ φέρετο, ἐφάρετο. Rectius: quo nunc spes ducit, φέρεται, Creusam

scil. V. Hermann. — IX) Electr. 458. καὶ ἐτ' ἐτι φόνιον ὑπὸ δέραν ὄφρομ' αἶμα χυθὲν διδάρα. Hoc loco metri gratia omnino opus esse videtur Erfurdii emendatione ὄφρομαι, a Bothio, Matthiae et Seidler recepta. Connectitur ἄν cum Futuri Indicativo; v. Matth. gr. gr. §. 598, d.; ad Eur. Androm. 465 et Heracl. 764; Heind. ad Plat. Phaedon. §. 13, et quos laudavit Schaeferus ad Gregor., p. 66. — X) Alcest. 89 οὐ μὲν οὐδέ τις ἀμφιπόλων στατίζεται ἀμφὶ πύλας. Male olim legebatur στατίζεται, repugnante metro; v. Lob. ad Ai. p. 251. Quae antistrophica esse primus docuit Herm. in Observatt. critt. p. 64. Observandus est hiatus, qui fit correpta diphthongo in secundi anapaesti syllaba; v. Herm. Elem. d. m. p. 373. — XI) Iphig. Aul. 407. συσσωφρονεῖν σοι βούλομαι, ἀλλ' οὐ συννοσεῖν. Quem versus in suspicionem incidere potuisse, vix quisquam crederet, nisi apud Plutarchum (de adul. et amic. discr. p. 64, c.) diversa lectio exstaret συσσωφρονεῖν γάρ, οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν, quam ad vitandam elisionem receperunt Matthiaeus et Bothius, probaverunt Porro et Erfurdius l. l. Nobis quidem in talibus levissima videtur Plutarchi fides, loca memoriter plerumque recitare et in usum suum varie mutare soliti. XII. Iphig. Taur. 166 — ἔανδ' ἄν τε πόνημα μελίσσ' ἄνευρ' οἷς δελιγῆμα μεται. ἀλλ'. — Sic vulgatam μεῖτ' recte cum Erfurdio emendat Seidlerus, ut duo se excipiant paroemiaci. V. Herm. Elemm. p. 384, et in Censura, quae inserta est Ephemm. litt. Lips. 1813, Octobr. n. 267 — 270. — XIII. Iphig. Aul. 1141 πάντ'

οἶδα, καὶ πέπυσμ', ἃ σύ γε μέλλεις με δρᾶν. Quod licet unicum fortasse sit exemplum primae perfecti passivi personae, elisionem passae, v. Lob. p. 248, tamen nescio an non sint necessariae Erfurdii ad Ai. l. l. et Elmsleii (in Quart. rev. 14, p. 459) coniecturae πεπύσμεθ', omissa particula γε. Vulgatam praetulerunt cum Marklandio Matthiacus et Bothius. — XIV. Heracl. 689 ἀλλ' οὖν μαχοῦμ' ἀριστὸν οὖν ἐλάσσοσι. Quam codicum atque editionum lectionem in μαχοῦμαι γ' mutaverunt Erfurdii et Elmsleius, tam propter diphthongum elisam, quam omissam particulam γε, quae plerumque post ἀλλ' οὖν addi solent. Quas causas Matthiae et Bothio ad locum sine librorum auctoritate emendandum sufficere videri mirandum est. — XV. Ibid. 1004. Τοιαῦτα δρῶντι τὰμὰ γίγνεται ἀσφαλῆ. Emendavit Musgravius τὰμ' ἐγίγνεται ἀσφαλῆ. Id quod ab Erfurdio comprobatum receperunt Matth. Elmsl. et Both. non inepte quidem, sed praeter necessitatem. — Reliqua exempla, quae leguntur apud Erfurdium l. l., ex Euripidis fragmentis deprompta, ut nimis incerta et depravata, hic inserere nolumus. — Si quis cum Blomfieldio ad Eur. Iphig. Aul. 407 (post Markl. Iphig. ed. Lips. p. 239) diphthongum ai cum a sequente crasim efficere credit, ita ut βούλομαι, ἀλλ' — γίγνεται ἀσφαλῆ pronuncietur, quasi scripta sint, βουλομαιῖλλ', γιγνεταιῖσφαλῆ, nihil equidem inpediam, quamquam crasium tam insolitaram usus a veteribus grammaticis non confirmatur, et monstra talia legentis oculos offendunt. Neque enim, ubicunque secundi vocabuli syllaba prima per se longa est, crasi opus esse videtur,

sed habet elisio, quo defendatur. Nam rarissime inveniuntur loci, ubi vocabuli secundi syllaba prima post vocabuli prioris elisionem corripitur, sed plerumque metrum vel postulat vel admittit productam syllabam. Cf. Buttm. Gr. gr. §. 30, not. 5; Brunck. ad Arist. Av. 976; ad Thesmoph. 217, (cf. Suppl. ad tom. III. p. 188 ed. Argentorat. a. 1783.) Ubicunque vero elisio minus probanda est, recte Synizesis statuitur, ita ut pronuntiatio, certis regulis destituta, soli aurium iudicio committatur. V. Buttm. Gr. gr. §. 29, not. 8. Matth. Gr. gr. §. 6. Inveniuntur tamen apud Aristophanem certe exempla nonnulla, ubi ai ante brevem vocalem eliditur; v. Vesp. 941 τοῦτον δέ γ' οἶμ' ἐγὼ χεσεῖσθαι τήμερον. Nub. 780 — πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθαι ἀπαγξαίμην τρέχων. 988 — ὥστε μ' ἀπάγχεσθ', ὅταν —. ib. 1181. Thesm. 916. Neque satis idoneam causam video, ex qua Wolfius in Anall. I, P. II, p. 455 reprehenderit Bentleium, (ad Fragm. Menand. p. 86, ubi cf. Meinek.) scribentem καὶ τοι τί λογιζομ' ὁ κακοδαίμων προσδοκῶν χάριν παρὰ γυναῖκος κομιεῖσθαι; ubi Grotius emendaverat καὶ τί λελόγισμαι ὁ κακοδαίμων. Sed in versu iambico nimis offendit hiatus. Apud Stobaeum legitur καὶ τοι λογιζομ', unde τί inserto lectionem suam optime finxit magnus Bentleius. Cuius generis exempla cum non pauca legantur, nec quisquam adhuc ea omnia corrupta esse censuerit, qua ratione commotus Wolfius l. l. primae personae elisionem repudiaverit, minime apparet, quam praesertim aliquanto rariorem, maximeque dubiam infinitivi aor. 1. activi elisionem ibidem tueri conatus sit.

Nam praeter illud, quod „unicum fortasse“ restare putat primae personae elisionis exemplum, Vesp. 319, *τηρουμ' ὑπὸ τῶνδε*, (ut Brunckius ediderat metro non satis intellecto; admodum probabili ratione Hermannus e Cod. Ravenn. locum restituit in Elem. d. m. p. 746: *τηρούμαι δ' ὑπὸ τῶνδ'*, *ἐπεὶ* —, quem nuperrime sequutus est Dindorfius; cf. Pors. in Add. ad Eur. Hecub. p. 97 ed. Lips.), alia nonnulla, eaque partim certissima, tam e tragicorum fabulis, (v. supra exempla II, III, XIII, XIV), quam ex ipso Aristophane memoravi, quibus addi possunt Lys. 927. Vesp. 1426, ut alia taceam, quorum certe pars aliqua, quod sciam, a nemine adhuc sollicitata est. Accedit luculentum testimonium Gregorii Cor. p. 171 ed. Schaeß., qui elisionis Atticae exemplum profert *ἔρχομ' ἔχων*. Cf. Koen.; Lobeck, ad Ai. p. 251; Reisig. Synt. Crit. p. 31.

Iam transeamus ad exempla elisi infinitivi passivi et medii, quae enumerat Erfurdt. ad Ai. 190: I) Aesch. Prom. 836. *προσηγορεύσης ἢ Διὸς κλεινὴ δάμαρ μέλλου'* *ἔσεσθ'*, *εἰ τῶνδε προσκαί-ναι σέ τι*. Quam vulg. retinuerunt Brunckius et Schaeßius. Alii codices praebent *ἔσεσθαι τῶνδε* vel *ἔσεσθαι τῶνδε*, quod Blomf. praetulit. Aptior sensus redditur, si ex uno Codice cum Wellanero interrogandi signum adiciatur, — *ἔσεσθαι τῶνδε προσκαίνει σέ τι*; Itaque hoc exemplum, etiam a Lobeckio laudatum p. 248, huc non pertinere videtur. — Aeque alienum est II) Choeph. 958, quem locum misere corruptum nunc quidem cum Hermannus restituit Wellauerus: *ἀναγε μὰν, δόμοι, πολὺν ἄγαν χρόνον χαμαιπετεῖς ἔκεισθ'* *αἰεὶ*.

Hoc enim in librorum lectione ineptissima inesse apparet. — III) Eur. Troad. 943 Seidl. *νικᾷ Κύ-πρις θεάς· καὶ, τοσόνδ'* *οὔ μοι γάμοι ὤνησαν Ἑλλάδ'*, *οὐ κρατεῖσθ'* *ἐκ βαρβαρῶν, οὔτ' εἰς δόρυ σταθέντες, οὐ τυραννίδι*. Ubi *κρατεῖσθ'* pro *κρατεῖσθε* accepit Erfurdtius, Matthiæci atque Seidleri consensum nactus; laud dubie recte. Cf. Matth. ad Hecub. 777. Si enim cum Lobeckio h. l. probamus infinitivum *κρατεῖσθ'* elisum, *σταθέν-τες* invitis Codicibus in *σταθέντας* erit mutandum. Bothius, vocabula *καὶ τοσόνδ'* — *Ἑλλάδ'* duobus semicolis, quae vocant, includenda ratus, constructionis elegantiam plane sustulit. — IV) Iphig. Aul. 380 *ἀνὴρ γὰρ αἰσχροῦς αἰδεῖσθ'* *οὐ φιλεῖ*, quae est lectio plurimorum Codicum atque Aldinae. Sed e Stob. tit. 31 *χρηστὸς χρηστὸν αἰδεῖσθαι φιλεῖ*, Markl. et recentiores scripserunt *ἀνὴρ γὰρ χρη-στὸς αἰδεῖσθαι φιλεῖ*, quod sensum praebet magis idoneum. Qua ex causa hunc locum omisisse videtur Lobeckius ut alienum. — V. Iphig. Taur. 678: *δόξω δὲ τοῖς πολλοῖσι, πολλοὶ γὰρ να-κοί, προδούς σε, σώζεσθ'* *αὐτὸς εἰς οἴκους μό-νος· ἢ καὶ φονεύσας ἐπὶ νοσοῦσι δάμασιν βᾶψαι μόρον σοι*. Quod unicum infinitivi elisi nondum persanatum exemplum vocat Matth. gr. gr. §. 44. Corrigit Erfurdtius *προδούς σε, σωθεῖς*, — qua ratione et constructio impeditur fieri, et partici- pia nimis accumulari videntur. Elmsleius legendum proponit *προδούς σεσῶσθαι σ' αὐτὸς*, quod, licet *σέ* minus commode a *προδούς* secernatur, praeferre non dubitarem, dummodo de ipsa emendandi neces- sitate mihi persuasisset. Accedit, quod h. l. *σέ* mi-

nus bene eliditur, cum non sine vi quadam προδούς σε et σώζεσθ' αὐτός sibi opponantur. Quod dicunt σώζεσθαι et ράφαι, quod ad temporum rationem attineat, parum sibi respondere, magni momenti haberi non potest. Neque enim Elmsleii emendatione σεσῶσθαι scrupulus ille eximitur. Matthiaeus et Bothius vulgatam receperunt; cf. Lobeck. l. l., qui et ipse σώζεσθ' inter elisi infinitivi exempla referendum esse censet. Plura eiusmodi exempla apud tragicos quidem non reperiuntur. Quae quum omnia fere maxime dubia esse appareat, parum abest, quin tragicos eam elisionem sibi non indulsisse Erfurdio credam. Sed nihil impedit, quo minus in duobus hisce exemplis statuamus synizesin, (non crasin, quam artioribus finibus includendam esse infra videbimus), quae simillima etiam in Aristophanis locos memoratos inferri potest; adde Thesm. 1012. ὅτι δεῖ με γίγνεσθαι Ἄνδρομέδαν. Nub. 1344 καλὸν τὸν πατέρα εὐπτεσθαι ἐστὶν ὑπὸ τῶν υἱέων, ubi tamen eo facilius ferri possit elisio, quum secundi vocabuli syllaba prima in utroque exemplo longa, neque synizesi demum producenda sit. Synizesis enim, ut vidimus, tum demum statuenda est, si requiritur syllaba longa, ut in exemplis, quae modo tractavimus, αἰδεῖσθαι οὐ φιλεῖ, et σώζεσθαι αὐτός. Facile tamen Aristophani ac diptuolongi elisionem in infinitivis tam ante brevem quam productam syllabam concesserim; (v. locos laudatos Vesp. 941, Nub. 780, 988, 1181,) quum praesertim etiam infinitivi aor. I, Act. elisi exempla, quae apud tragicos nulla leguntur, certa quaedam apud eum reperiuntur, id quod

Buttmannus in gr. gr. §. 30. not. 5. frustra negavisse videtur. V. Nub. 43. ἦτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα' ubi Buttm. crasin statuens, (rectius vocasset synizesin), γῆμαι ἐπῆρε scribere mavult, haud scio an non praeter necessitatem. Sin vero longa esset secundi vocabuli syllaba prima, res fere eodem rediret, ut Nub. 523 πρώτους ἡέλωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ubi etiam scribere licet ἀναγεῦσαι; 555 — κ' οὐκ ἐτόλμησ' αὐδῆς ἐπεμπεδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ vel ἐπεμπεδῆσαι αὐτῷ. Sed Lys. 116 necessaria scriptura est — δοῦναι ἂν ἐμαντῆς παρταμοῦσα θῆμισυ. Etenim elisio δοῦν' ἂν metrum corrumpere. Non minoribus difficultatibus premitur quaestio de μοί et σοί elidendo, quum dubia sint exempla et rarissima.

I) Soph. Ai. 190 μῆ, μὴ μ', ἀναε, ἐσ' ὧδ' ἐφάλοισ κλισίαις ὄμμ' ἔχων κακὴν φάτιν ἄρη. Hermannus, qui olim ad Eur. Hecub. 793 pronomen μοί, ubi vim quandam habeat, elidi non posse, sed ubi quodammodo abundet, elidi posse censuerat, nunc quidem in nota ad Erfurdii ed. II. aliam, atque procul dubio rectiorem viam ingressus est. „Falsum vero est, ait, μοί elidi posse ante brevem vocalem. Ego μ' accusativum esse puto, confusis paullo liberioribus duabus locutionibus. Itaque sensus est: ne tibi malum in me opprobrium contrahat.“ V. eund. apud Seidl. ad Eur. Troad. 123; Seidl. ad Iphig. Taur. 1061. Porson. ad Eur. Phoen. 300; Herm. ad Viger. p. 899, ad Soph. El. 422, ad Phil. 187; Erfurd. ad Soph. Antig. 212; Wunder. Adverss. in Philoct. p. 50; Schneider. ad Soph. Trach. 50 et ad Ai. 310; Wellauer. ad Aesch. Agam. 790 et Sept.

c. Theb. 272. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 278, qui locum, quem tractamus, parum probabiliter sic explicat: „ne me assidue ad litus prospiciens turpem tecum fabulam ducas,“ ita ut *κακὴν φάτιν* sese appellet Chorus, quemadmodum latini fabulae nomine utantur. Quod Schneiderus iungere vult *ὄμμι' ἔχων με*, „quum me habeas solatium, quum *ὄμμα* adhibeatur passim cum significatione salutis, solatii, fidei,“ id quidem propter vocabula *ἐφάλοισ κλισίας*, quae ineptissima essent, ferri non potest. Sed similibus explicationibus ieiunisque argutis abundat ista Schneideriana Sophoclis editio, quae eo tantum a ceteris differt, quod multas veteres lectiones, iam dudum ab omnibus sprete et explosas, iterum recepit, et ab Hermanni potissimum emendationibus vindicare studet, sed ita ut in quavis pagina editorem plus semel reluctantare facillimum foret. Quum vero Hermannus rationem mihi satis probaverit, Erfurdius frustra correxisse videtur *μὴ μοιγ'*.

II) Eur. Androm. 427. *ἔγώ σ', ἴν' ἄγνόν βωμόν ἐκλίποις θεᾶς, προΐτινα παιδὸς θάνατον, ᾧ σ' ἰπήγαγον ἐς χεῖρας ἐλθεῖν τὰς ἐμὰς ἐπὶ σφαγῇν.* Vulgatam *ἐγώ σ'*, i. e. *ἐγώ σοι* egregie in *ἐγώ γ'* mutavit Lobeck. ad Soph. Ai. 491, probantibus Erfurdio, Bothio et Matthiae, qui *ἐγώ γ' ἴν' ἄγνόν* e Cod. Flor. A. enotatum esse in apogr. Hamb. testatur. Pronomen enim illud *σ'* eo facilius deesse potest, quum v. sq. iterum legatur. III) Iphig. Aul. 844 *μένω — Μυρμιδόνας ἴσχω, οἱ μ' αἰὲ προσκείμενοι λέγουσ'.* Matthiaeus μ'

coniungere vult cum *λέγουσι*, allata simili constructione verbi *ἐννεπεν τινά τι*. Sed alia videtur ratio esse duplcis accusativi, alia unius. Verendum enim, ne verbum *λέγω*, cum accusativo personae iunctum, in quibusdam tantummodo formulis reperiat, ut *εὐ, κακῶς, κατὰ λέγειν τινα*, similibus. Nam *λέγειν τινά τι*, non est dicere alicui aliquid, quod h. l. requiritur, sed potius dicere aliquid de aliquo sive vocare aliquem aliquo nomine vel epitheto. Itaque hoc quoque loco praefereendam censuerim Lobeckii explicationem, qua iungatur *μὲ προσκείμενοι*, i. e. mihi instantes, me urgentes. Nam rariorem verbi constructionem ex aliorum analogia satis firmavit vir egregius. Iamque minus necessaria videbitur Marklandii emendatio quamvis facilis, *οἳ γ' αἰεί*. Sed pronomen h. l. nimis aegre desideratur. Duo pronomina elisi exempla, quae Brunckius falso explicata attulerat ad Eur. Med. 56, posthac in editione Sophoclis ipse retractavit; Trach. 732 et 1203, ubi quomodo quis de dativis unquam somnare poverit, nos quidem latet. — IV) Eur. Androm. 688 *ταῦτ' εὐφρονῶν σ' ἐπῆλθον, οὐκ ὀργῆς χάριν.* Sed verbum *ἐπέρχεσθαι*, aequè et *ὑπέρχεσθαι*, (v. Elmsl. ad Eur. Med. 56) tam apud epicòs quam tragicòs poetas cum dativo et accusativo coniungi posse docuerunt Markl. ad Iphig. Aul. 349 et Lobeckius ad Ai. 491. — V) Eur. Med. 56 — *ὦςδ' ἡμερὸς μ' ὑπῆλθε, γῇ τε κ' οὐρανῷ λέξαι, μολούσῃ δεῦρο δεσποίνης τύχας.* Plurimi libri praebent *μολούσῃ*, quod agnoscit Scholiasta, probant Elmsl. et Matth.; alii *μολοῦσαν*, quod Porro praetulit. Sed dativum Athenaeus etiam

legisse videtur VII, p. 288, D, in fragmento quodam Philemonis, qui hunc versum sic *παρωδεῖ*:
 — — — *λέξαι μολόντι, τοῦφον ὡς ἐσκεύασα*.
 Videtur enim *μολούσαν* originem debere librario, qui *μέ* et *μολούση* inter se conciliare nescierit. Simillima syntaxi legitur Iph. Aul. 481 in omnibus codicibus: *ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ*. Cf. Aesch. Choeph. 405 et quos laudavit Wellauerus; adde Duker. ad Thucyd. VII, 70, Wyttēb. bibl. crit. II, 1, p. 43. Boeckh. ad Pind. Pyth. 9, 93, et quos supra memoravimus p. 37. — VI) Eur. Hecub. 800 *οἱμοὶ τάλανα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα*; ubi duplicem accusativum egregie explicavit Matthiaeus. Hermannus, qui olim ad h. l. *μ'* pro *μοί* positum esse putaverat, iam sententiam mutavit ad Soph. Ai. 190. — 'Υπεξάγεις πόδα, discedis, idem fere est, quod *φρείγεις, ὑπεκτρέπη* et accusativus *μέ* additur *πρὸς τὸ σημαίνόμενον*. Cf. Soph. Ai. 1107, Oed. T. 340. Paulo audacius dictum est Oed. Col. 113 *σηήσομαι τε, καὶ σὺ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύφον κατ' ἄλσος*. Ubi v. Reisig. Herm. et Hocheder. Cuius constructionis *καθ' ὅλον καὶ μέρος* quanta iam apud epicōs licentia fuerit, unum exemplum ostendit Il. v. 44 *Τρώας δὲ τρώμοις αἰνὸς ὑπήλυθε γυνὴ ἑκαστον*, ubi *τρώμοις ὑπήλυθε* memorabili ratione cum tribus accusativis coniungitur; v. Thiersch. gr. gr. §. 173, 2, b. — Quum plura elisorum *μοί* et *σοί* pronominum exempla, quae dubitationem iniicere possint, non temere reperiantur, iam ex iis quae attulimus, hanc elisionem tolerandam non esse colligi potest, ut quae

ne apud epicōs quidem usitata fuerit; paucissimis enim, qui reperti sunt, locis melius convenit synizesis; v. Thiersch. gr. gr. §. 164, 2, not. 2, et §. 243, 24 ed. tert.; Schol. ad Arist. Vesp. 34, 159; Wellauer. ad Aesch. Choeph. 120. Matth. ad Eur. Med. 814 et ad Iphig. Aul. 817. Koen. ad Gregor. Cor. p. 148; Buttm. gr. gr. §. 30, not. 6. — Possunt tamen *μοί* et *σοί* cum quibusdam vocabulis per crasin coalescere, ut Arist. Vesp. *μαντευομένῳ μοῦχρησεν*, i. e. *μοί ἔχρησεν*. — *σοῦπισθεν*, i. e. *σοί ὀπισθεν* in Thesm. 165; *σοῦριζει* i. e. *σοί ὀριζει* apud Aesch. Choeph. 914; *σοῦδωκεν* i. e. *σοί ἔδωκεν* Arist. Equit. 1177. neque discedendum est ab antiqua scribendi ratione *μόυστιν* ad peiorem *μοί ὅστιν, σοί ὅστιν*, quum illa optimorum librorum auctoritate nitatur. Adde Eur. Bacch. 814 *ἄγ' ὡς τάχιστα τοῦ χρόνου δέ σ' οὐ φθονῶ*, ubi recte quidem Hermannus „*σοί* puto sequente *οὔ* posse crasin facere,” censuit, sed accuratius scribendum fuit *σόν*, quam *σ' οὐ*. — De quibus crasibus paullo infra pluribus disserendum erit. Cf. Reisig. Synt. crit. p. 26 sq. Elmsl. in praef. ad Soph. Oed. R. p. 10 et ad Eur. Med. 56. Markl. ad Suppl. 338 et 796; Buttm. gr. gr. §. 29, not. 4. — Schneiderus in libello de dial. trag. gr. p. 37 et 38, elisionem illam etiam ante brevem vocalem defendit, Buttmannum sequutus in gr. gr. §. 30, not. 6, qui tamen et ipse praeter duos locos, Soph. Ai. 191 et Eur. Andr. 427, modo pertractatos, et duos Homericos, Il. 1, 673, et v. 481, quos, cum producta sequatur syllaba, falso hic enumeravit, certiores in medium non protulit. Cf.

Thiersch. gr. gr. l. l. Etenim pronominum elisio, ante brevem vocalem facta, mihi quidem magis dubia vel propterea videtur, quod neque ante productam quidem syllabam neque diphthongum invenitur. Verum quidem est, quod addit Schneiderus p. 38 *οἱ μοι* satis frequenter elidi ante longam vocalem, praecipue ante *ω*. V. Soph. Ai. 354. *οἱ μ', ὥς εἰκας ὁρᾷ μαρτυρεῖν ἄγαν* · ibid. 588, Arist. Nub. 773 *οἱ μ', ὥς ἡδομαι* · et 1238. Sed in hac interiectione pronomem *μοί* abundat, et vim suam plane perdidit; cf. Herm. ad Eur. Hecub. 793, Koen. ad Gregor. Cor. p. 171. Nihil igitur ex hac elisione, loquendi usu vulgari, ut videtur, tritissima, cum Schneidero colligi poterit de elidendis pronomibus *μοί* et *σολ*. Quibus artis limitibus quum circumscriptus sit apostrophii usus, eximendi sunt etiam loci, quibus syllabae *οι* et *αι* nominativi pluralis numeri elisae videri possint. I) Eur. Herc. fur. 858 *ἦ λιον μαρτυρόμεσθαι δρῶσ', ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι* · ubi *δρῶσ'* non est *δρῶσαι*, sed *δρῶσα*, licet praecedat *μαρτυρόμεσθαι*. De se sola enim loquitur Lyssa. Simillima ratione II) Ion. 1264 *Διωπόμεσθαι θανάσιμους ἐπὶ σφαγὰς Πυθίᾳ ψήφῳ κρατηθεῖσ'* · *ἐκδοτος δὲ γίγνομαι* · de senect ipsa loquitur Creusa plurali verbi numero, sed altero versu singulari, *γίγνομαι*. III) ibid. 1130 *ἐγνώσμεθ' ἐξῆς οὐδ' ἐν ὑστάτοις κακοῖς* · ita enim locum corruptissimum legendum censet Lobeckius ad Ai. p. 248, quem alii aliter emendaverunt. Neque tamen intelligo, quomodo Lobeckius explicet *ἐγνώσμεθ' οὐδ'*, quum non sint verba mulieris cuiusdam, sed potius ministri, ut apparet a

versu 1124, ubi a Choro compellatur *τί δ' ἔστιν, ὦ εὐνδουλε*; Hermannus, egregiam Porsonis emendationem cum Dindorfio amplexus (v. Kidd. ad Dawes. Miscell. critt. p. 293), *ἐγνώσ· μεθέξεις δ' οὐκ ἐν ὑστάτοις κακοῦ* edidit, addito *δ'* sensus gratia. Quod quum sine dubio praefendum sit, hic locus nihil pertinet ad rem. IV) Soph. Philoct. 369 *ὦ σκέτλε', ἣ ἐτολήματ' ἀντ' ἐμοῦ τι δοῦναι τὰ τεύχη τὰ μὰ, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ*; Buttmannus aut cum Heathio *σκέτλιοι*, ἣ per synizesin, aut *σκέτλιοι* sine ἣ scribere vult. Sed v. quae monuerunt Hermannus et Matthaeus ad h. l.; Wunder. Adverss. in Phil. 89, Schaefer. ad Oed. Col. 1096, Elmsl. ad Eur. Med. 552, Huschk. ad Tibull. p. 72; Matth. gr. gr. §. 312, 2, et ad Hymn. Homer. p. 41. Act. Monac. I, p. 36. Lobeck. ad Ai. p. 248. Cf. Aesch. Eumen. 136; Philoct. 645; Arist. Ran. 1479.

Iam liceat addere pauca quaedam de particula *τοί*, quae cum *ἄν*, *ἄρα* et *ἄρα* a multis elisionem pati putatur. Quapropter scribere solent *τ' ἄν*, *τ' ἄρα*, *μέντ' ἄν*, *ἦτ' ἄρα*, *οὐτ' ἄρα*, quae accuratius, ni fallor, per crasin coalita scribuntur *τᾶν*, *τᾶρα* s. *τᾶρα*, *μεντᾶν*, ἢ *τᾶρα*, *οὐτᾶρα*, alia. Hermannus ad Viger. p. 836 ubique *τᾶρα* scripsit, ex eadem scilicet analogia, quam sequutus apud tragicos semper *τοῦπος*, *τοῦργον*, non *τοῦπος*, *τοῦργον* edidit. Sed quum in praefat. ad Soph. Oed. Col. p. 24, ubi interrogationi atque exclamationi locus sit, *ἄρα* scribendum esse docuerit, non *ἄρα*, quippe cuius particulae vis proprie in concludendo versetur, discrimen aliquod inter *τᾶρα* et

τᾶρα statuendum esse colligas. Itaque non dixerim cum Elmsleio, (quem v. ad Soph. Oed. Col. 543, 1351, 1442): „parum refert, num scribatur *τᾶρα*, an *τᾶρα*, an aliter, modo in animo teneatur, crasin esse, non elisionem.“ Cf. Valcken. ad Eur. Hippol. 480 et Diatr. p. 178; Matth. in gr. gr. p. 1212, ed. II, et ad Eur. Ion. 340. Buttmanus contra, qui in gr. gr. §. 29, 22, solam formam *ᾶρα*, nunquam *ᾶρα*, in his crasibus agnoscit, tamen *τᾶρα*, ἢ *τᾶρα*, οὐ *τᾶρα* meliorem scripturam esse censeat, eandem analogiam amplexus, qua praefert *τοῦργον*, *τοῦπος*, *τάλλα*. V. §. 28, 7. Sed quum talibus crasibus, ut infra videbimus, tum demum recte imponendus sit accentus circumflexus, si iam ante coalitionem alterutri vocabulo insederat, aut litteris coalitis oritur diphthongus, praetulerim *τᾶρα* i. e. *τοῖ ᾶρα*, ἢ *τᾶρα*, οὐ *τᾶρα*, nisi si sensus postulat formam circumflexam *ᾶρα*, quippe quae in crasibus intacta manere debeat. — Quod Schneiderus (de trag. dial. p. 45.) contendit, Homericorum carminum exemplo illarum formarum elisionem probari, id quidem adhuc maxime dubium est. Loci Homeri sunt fere hi: Il. α, 8. *τίς τᾶρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι*; ubi requiritur producta syllaba, atque *τοῖ* aptissimum est; β, 761. *τίς τᾶρ τῶν ὄχ' ἀριστος ἔην, δὺ μοι ἔννεπε, Μοῦσα*, — Hymn. in Apoll. 19. *πῶς τᾶρ σ' ὕμνησας*; quibus locis plena forma *τ' ᾶρα* legenda esset, nisi *τᾶρ* longam efficeret syllabam. V. Buttman. gr. gr. p. 124, not. **. Cui rationi quum repugnare videatur Od. α. 346. *μητερ ἐμή, τί τᾶρ' αὖ φρονέεις*, ubi *τᾶρ'* brevis est, rem ita expe-

dire salius erit, ut *τε* pro *τοῖ* in talibus locis sufficere statuamus cum Thiersch. gr. gr. §. 351, 2 d, ubi v. exempla, et Buttmanus l. l. — Quod attinet ad tragicorum comicorumque usum, iam Porso ad Eur. Med. 863 verissime monuit: „elidi non potest diphthongus in *τοῖ*, sed per crasin longam vocalem efficit.“ Cf. Markl. ad Eur. Suppl. 376. Itaque praeter necessitatem in Arist. Acharn. 162. *ὑποστένοι μεντᾶν ὁ θρανίτης λεῶς*, Bruckius versui scilicet fulciendo, ut dicit, *μέν τᾶν γ'* scripsit. Sed versus hoc adminiculo minime egebat. Cf. Eccles. 650. *δεινὸν μεντᾶν ἐπεπόνθη*. Soph. Ai. 534. *πρέπον γέ τᾶν ἦν*, ut recte scripsit Porso ad Eur. Med. l. l., Schol. Rom., Cod. August. et edd. vet. sequutus, pro vulgata *γέ τ' ἦν ᾶν*, ut in qua praeter diphthongum elisum displiceant etiam particulae *γέ τε* coniunctae. Porsoni adsentiant Herm. Wunder. Dind. et Matth. in ed. Weigel. Lobeckius, licet vulgatam servaverit, de Porsonianae regulae veritate dubitans; „*τοῖ* ante *ἦν*, ait, nec elidi posse, nec cum eo colliquescere, facile credam — ita h. l. fortasse scribendum, *πρέπον τ' ἂν ἦν γε*.“ Cf. quae contra Lobeckii sententiam disputavit Buttman. in gr. gr. p. 124, not. **, non profecto indigna illa, quae accuratius perpendantur. Subiicere liceat aliquot exempla. Soph. Trach. 349. *οὐ τᾶρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνον διοίσει γλῶσσαν* — recte scripsit Dindorf., minus accurate *οὐτᾶρα* edidit Wunderus, Hermanno auctore; perperam Schneiderus *οὐτ' ᾶρα*, ne scilicet exiret trochaeus! — Oed. Col. 1444. *δυστάλαινα τᾶρ' ἐγώ*, ubi tamen, ut in exclamatione, Aldinum sequi et

cum Matthiaeο τάρ' scribere malim. Eur. Hippol. 443 οὐ τάρ'α λύει τοῖς ἐρωδι τοῶν πέλας, ut recte nunc restituit Monkus, quem v. ad Alcest. 49, 658, Valckenarii emendationem, qui in eo tantum erraverat, quod οὐ τ' ἄρα, i. e. οὐ τε ἄρα, librorum nonnullorum lectionem, amplexus erat; Alcest. 652. ἦ τάρ'α πάντων διαπρέπεις ἀψυχία, ubi etiam cum ed. Ald. et Lascar. praetulerim ἦ τάρ'α, cum hic locus exclamationem contineat. In quibus omnibus necessario requiritur producta syllaba, ita ut de elisione particulae τοί vix cogitari possit. In reliquis exemplis certe ubique ferri poterit τάρ'α propter metri rationem, ut Soph. El. 397 χωρήσομαι τάρ', οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ; add. Eur. Phoen. 712. Simili ratione τοῖ ἄν per crasin in longam syllabam τᾶν coagmentantur; v. Eur. Iphig. Aul. 965 ἔδωκα τᾶν Ἑλλήσιν, et Soph. Ai. 450. Memorandum est, τᾶν saepissime poni in apodosi post εἰ. V. Wellauer. ad Aesch. Agam. 844. Eumen. 814; Blomfield. ad Aesch. Sept. 179 et 548, et adde Prom. 359, Choeeph. 997, ubi cum Blomf. scribendum est τᾶν pro τ' ἄν. — Subiicere placet pauca quaedam ex Aristophanis fabulis deprompta: Lys. 435 εἰ τάρ'α, νῆ τὴν Ἄρτεμιν, τὴν χεῖρά μοι ἄκραν προσοῖσει —, ubi recte omnes libri ἄρα exhibent, quod requirere videtur exclamatio. Sed sufficit ἄρα in Eccles. 739 βαδιστέον τάρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοί, ut optime Dindorfius scripsit. Cf. Ran. 656. Quam inania sint Schneideri argumenta, quibus particulae τοί elisionem defendere studeat, ex iis, quae usque adhuc disseruimus, satis apparebit. Adde Elmsl. ad Arist.

Acharn. 323; Matth. ad Eur. Suppl. 521; Thiersch. gr. gr. §. 243, 23 cum notula, (ed. tert.) Wolf. Anall. I, P. II, 447.

De prodelisione. (V. Schneideri Quaest. de dial. trag. p. 28 sq.) In initio vocabulorum vocales litteras poetae scenici elidere non solent. Excipienda tamen fortasse, quod et ipsum nondum mihi quidem certissimum videtur, littera ε in quibusdam vocabulis, praecedente imprimis diphthongo et post voculam μῆ, aliasque monosyllabas, accentu intentas. V. Butt. gr. gr. §. 29, not. 6, 7. Herm. in praef. ad Eurip. Bacch. p. 14. Elmsl. ad Eur. Heracl. 460. Longa igitur vocalis littera, sicubi in editionibus deest, rectius ubique restituitur in priori vocabulo, atque si elisione omnino opus est, vocabuli sequentis vocalis brevis loco cedere debet; (si quis igitur repudiaverit crases μὲν τᾶν, ἦ τᾶν, rectius omnino cum Lobeckio ad Ai. p. 301 μέντοι 'ν, ἦ τοι 'ν scribet, quam cum elisione dubia μέντ' ἄν, ἦτ' ἄν,) v. Calliae senarium apud Athen. X, p. 454. A, ubi pro γράμμ' ἐστὶν rectius scribitur γραμμῇ 'στὶν, sive, quod equidem ubique praetulerim, per synizesin γραμμῇ ἐστὶν. V. Dawes. Miscell. Critt. p. 340. Valcken. ad Eur. Phoen. 408, ubi minime scribendum est μῆ 'χειν, quod oculos aequae ac bonae logicam, ut Wolfii verbis utar, offenderet, sed μῆ 'χειν, ut Helen. 440 μῆ 'χόντων et iterum 940 μῆ 'χειν, sive cum Aldina μῆ ἔχειν, μῆ ἔχόντων, quam scripturam utinam non improbavisset Porso; v. Wolf. Anall. I, P. II, p. 444. Butt. gr. gr. l. I. Matth. gr. gr. §. 46. Götting. de accentu p. 111. Pro τοῦ ἑλτήρος Arist. Acharn.

246, ut cum Brunnio Schaeferus edidit, *τοῦλα-
τῆρος* per crasin nunc quidem scripsit Dindorfius,
quod et ipsum, ubicunque fieri potest, elisioni longe
praefendum esse videtur. Quae proclisio minus
suavis est, si aut primum vocabulum pluribus syl-
labis constat, aut monosyllabum quidem, sed encliti-
cum est. V. Soph. Phil. 933 *μή μου φέλης*, ubi
etiam propter nimis insolitam litterae α elisionem
cum Elmsl. ad Eur. Med. 56, Hermannio et Butt-
manno statuere praestat crasin, quam ad analogiam
similium ut *τάνδρος, τὰγαδοῦ* graeci *μάφελος*
pronunciavisse videntur, licet perspicuitatis causa
melior sit plena scriptura. V. Buttm. et Herm. ad
Soph. Phil. 933; Elmsl. ad Eur. Med. 56, 801.
Eur. Rhes. 157 *ἦξω πὶ τούτοις*. Aesch. Prom.
749 *μηδέπω ν προσιμίῳ*, et apud Aristophanem
ἔξελῶ κ τῆς οἰκίας ἀγορὰ ν Ἀθάναις, quarum
vocalium procliticarum naturam optime mihi vide-
tur perspexisse Reisigius in Synt. Crit. p. 24, quum
istam elisionem ita tantummodo concessam fuisse
existimet, ut antecedens vocabulum aut monosyllabum
esset, aut, quum ex pluribus syllabis constaret, ex-
tremam accentus intenderet. Quodsi vel penultima
vel antepenultima accentum haberet, non potuisse
quavis producta ultima ad talem crasin valere, ut
quasi refugientem voculam attraheret. Quare opti-
mo iure negat graeca esse *ἐῖδισμαι κ, καδίζο-
μαι ν, παρῆναι ζ*, apud Aristophanem, quae ta-
men Brunnio, ut par erat, magis placebant, quam
καδίζομ' ἐν, similia. Sed Aristophani, ut supra
vidimus, αι diphthongi elisio tam ante brevem, quam
productam syllabam concedenda est. Blouf. ad Eur.

Iph. A. 407. Dawes. Miscell. Crit. p. 269. Gaistord.
ad Hephaest. p. 222. V. Ar. Equit. 751, Thesmoph. 292.
Idem Reisigius non iniuria Heibium reprehendit,
apud Arist. Lys. 605 *τί σε δεῖ; τί ποτεῖς;*
χώρει ζ ναῦν scribentem, quod etiam Wolfius pro-
baverat in Anall. I, P. II, p. 453 sq. Schaeferus
cum Brunnio edidit *χώρει ἐς ναῦν*, Dindorfius
rectius *χώρει εἰς τὴν ναῦν*; neque enim sollicitat
me hiatus in Comici versibus anapaesticis. Cf. Rei-
sig. Coniectan. p. 263. *Εἰδίσμαι κ* inferre voluit
Porso, quem v. in Adverss. p. 253, in Eur. Iphig.
Aul. 716 pro falsa nonnullorum codicum scriptura,
εἰδίσμ' ἐκ, quod Marklandus recipere non debui-
set. Recte vero ceterorum codicum Aldinaeque
lectionem restituit Matthiaeus *πεῖδεσθαι γὰρ εἰ-
δίσμαι σέθεν*. Ceterum inde a Brunnio in editio-
nibus recentioribus perperam leguntur proclisiones
παγχοίνῳ δάμῃ apud Aesch. Sept. 590, (v. Wel-
lauer. ad v. 441), *οἶον ῥάφης*, Soph. Ai. 558;
ἔτου φάνη, Antig. 457; Oed. Col. 1303 *πεσού-
σαι ἡλατον* ibid. 1602 *ταχεῖ πόρυνσαν* ibid.
1607 *αἱ δὲ παρθένοι ῥίγησαν*, ubi ex analogia
scribere debuisset ridicule *ῥόγῃσαν*, ut nuperrime
edidit Hechederus, ne scilicet omissum videretur
augmentum, quod in omnibus fere libris rectissime
abest. Cf. Matth. gr. gr. p. 413, not. x. Herm.
Elem. d. m. p. 124 et p. 51; Reisig. Coniect. p.
82; Elmsl. ad Oed. Col. 1606. Neque vero synec-
phonesis, quae Reisigio placet l. l. p. 78. sq., neque
crasis admodum dubia et insolita, (v. Herm. praef.
ad Eur. Bacch. p. 16.) quam statuit Elmsleus ad
Eur. Bacch. 1132, in talibus locis probari potest.

V. Wellauer. ad Aesch. Pers. 302. Etenim nunc inter omnes fere constat, Tragicos augmenti omissionem passim sibi indulsisse, in longioribus praecipue narrationibus, quarum natura quodammodo epica sit. V. Butt. gr. gr. §. 83, not. 9. Herm. in praefat. ad Eur. Bacch. p. 50 sq. Longe aliter se habet σοῦ νενκα, i. e. σοῦ ξενκα apud Soph. Phil. 554, quod, ut vera crasis nunc quidem σοῦνενκα scribitur a Butt. Herm. et Wundero. Non minus recte Matthaeus edidit per synecphonesin σοῦ ξενκα, Schneiderus cum veteribus libris pessime σοῦνενκα. Non debebam omittere Soph. Phil. 985, ubi Matthaeus perperam scripsit μὴ ῥηης, recte Butt. et Dindorfius μὴ ἔρηης per synizesin. Ceteri omnes μὴ ῥηης. Quod attinet ad elisi α exempla, v. Schneider. in Quaest. de dial. trag. p. 29, ἢ πο, μὴ ποδώσεις, μακροῦ ποπαύσω, μου φέλης, illa omnia elisionem non patiuntur, sed plene scribenda sunt, ut in codicibus veteribusque editionibus plerumque leguntur, testibus Valckenario ad Eur. Hippol. 996, Brunckio ad Soph. Phil. 782 et Elmsl. ad Eur. Heracl. 460. Cf. Reisigii Synt. p. 27 et 32. Ita apud Soph. Oed. T. 1388 multi libri exhibent τὸ μὴ ἀπουλεῖσαι, quod Graecos μάποκλεισαι pronunciavisse veri simillimum est. Cf. Aristoph. Acharn. 465 Dind. μὴ, ἀλλὰ μοι δὲς ἐν μόνον κοτυλίσκιον, et Aesch. Choeph. 905 μὴ, ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως —, ut e codicibus edidit Wellauerus, Blomfieldium sequutus, qui nimis accurate μὴ, ἀλλ' crasin vocavit in Add. ad h. l. Edd. vet. μὴ, ἄλλ' εἴφ' — quod aequè ridiculum est, ac si quis apud Eur. Cycl. 154 οὐ μὰ Δι', ἄλ' ὁσφρατνομαί

scribere velit cum Battlero ad Aesch. Agam. 294. Recte nunc apud Aristoph. Eccles. 578 edidit Dindorf. οὐ μὰ Δι', ἀλλ' ἄρχειν; cf. ibid. v. 596. Cuiusmodi ecclipses frustra defendit Schneiderus, qui nimis artis finibus synecphonesin includit; add. Matth. gr. §. 56, 5; Monk. ad Eur. Hippol. 1331; Meinek. ad Menandr. p. 566, 514 et 197; Herm. praef. ad Eur. Bacch. p. 14 et ad v. 1053. — Nec satis placet, quod Wellauerus et Blomfieldius ediderunt, ὦ πολλον, apud Aesch. Agam. 1043. Quum enim libri nonnulli praebeant Ἀπολλον, sine ὦ, scribendum videtur ὦ Ἀπολλον; mixta enim vocalis littera, non oculis, sed auribus tantummodo percipienda, medium quoddam fortasse sonabat inter α et ω, quod neque hac, neque illa littera sola exprimi potuerit. Sed iam me in λεπτολογήματα incidere sentio, de quibus penes unumquemque suum est iudicium atque arbitrium; ubi cuiusvis conicere quidem atque opinari, certas vero regulas proferre nemini licet. Nam codices in hisce rebus orthographicis minime sibi constant, neque grammaticorum quidem veterum praecepta, de vario elisionis crasisque usu tradita, omni ex parte inter se congruere paullo iuxta videbimus. V. Wolf. Anall. I, P. II, p. 450. — Syllabas τὰ αἰ et τὸ αἰ rectius per crasin, quam per elisionem coalescunt, ut τὰσχρὰ apud Eur. Troad. 399, ubi legendus est Seidlerii Excursus locupletissimus. V. Schneider. p. 39. Neque enim articulus, perpancis formis exceptis, unquam elidebatur, sed cum proxima vocali aut diphthongo in crasin coagmentatur. Legebatur olim apud Arist. Ran. 1385 et Thesm. 549 τᾶττιον, ubi nunc recte τᾶττιον

scripsit Dindorfius; Lys. 205 *Σαίμα*, quod similitudinem quandam prae se fert cum notissimis formulis *Σοίματιον*, *Σαίματια*, quae et ipsa propius absunt ab elisione, quam a crasi legitima, quippe quae requirant potius *Σοίματιον* *Σοίματια*. Sed rariora haec sunt, atque propter aliarum multarum crasium analogiam recte, arbitror, a Buttmanno in gr. gr. §. 29, not. 14, inter illas enumerantur; v. Wolfii Anall. I, P. II, p. 456. Similem in modum *κᾶσ-χύνην* scribendum esse censuit Seidlerus, iure improbens mirum illud Marklandii commentum *κᾶσ-χύνην* apud Eur. Suppl. 767. Ceterum articuli mera elisio denegari vix poterit in formis *τοῦράνου*, *τοῦ οὔρανου*, similibus, ut censet Schneiderus p. 39, 40, qui comparat *Σήμερα*, *Σήμετερον*, *Σήμερον*, *Σήμετέρον*. Neque enim talia cum Reisigio crases esse dixerim, quoniam e syllabis coalitis non nova quaedam ac diversae naturae exit syllaba, sed absorbetur potius articulus a sequentis vocabuli diphthongo aut longa vocali littera. V. Herm. ad Soph. Ai. 743. Huc non pertinere *τοῦμοῦ*, i. e. *τοῦ* sive *τὸ ἐμοῦ*, *τοῦργου*, i. e. *τοῦ ἔργου*, ut legitimas crases, perspicuum est. Nondum enim rationem suam *τοῦ ῥάνου*, *τοῦ μοῦ*, *τοῦ ῥγου* scribendi nulli probavisse Lobeckius, ingenue fatebitur. — Diphthongi prima brevis vocalis littera non eliditur; v. Buttm. gr. gr. §. 29, 7. Itaque cum codicibus plurimis per synizesin scribenda erunt *ἡ εὐσέβεια* apud Eur. Iphig. Taur. 1210; *μὴ εὐρω*, Arist. Ran. 169, non *μὴ ὕρω*, quod prorsus absurdum videtur; *ἔα αὐτόν* ibid. 1243, non *ἔα ὕτόν*, neque, quod Dawesius finxerat, *ἀλλ' ἡυτόν*, teste

Musgr. ad Soph. Oed. Col. 1192, ubi cf. Wunder. et Herm.; *μὴ αὐτόν* in Eccles. 643, non *μὴ ὕτόν* —, neque *ὦ ὕρπιδη* pro *ὦ Εὐρπίδη* in Thesm. 4, in quibus parum certa est pronunciandi ratio. Cf. Wolf. Anall. I, P. II, p. 456, et Elmsl. ad Soph. Oed. C. 1187. Cetera prodelisionis exempla, quae Schneiderus attulit p. 30 sq., paullo post singulatim pertractabo, quum potius ad crasin referenda esse videantur. Sed nunc parum abest, quin omni ex parte Buttmanni sententiam amplectar, (v. gr. gr. §. 30, not. 7.), nullum omnino admissum fuisse apostrophum in vocabulorum initiis, quoniam nunquam invenitur ille brevi vocali littera praegressa. Accedit, quod apud nullam, quos mihi quidem licuit inspicere, grammaticorum veterum, hanc materiam pertractantium, prodelisionis mentionem factam inveni. Quam prodelisionem, ut nomine utar, quod Schneiderus parum commode finxit, cavendum est, ne confundamus cum aphaeresi, in quem errorem incidit Thierschius in gr. gr. §. 40 et §. 243, 27 ed. tert. V. Gregor. Cor. p. 456. Schaeff. *ἔστι δὲ ἀφαίρεσις ἢ κατ' ἀρχάς ἄρσις, ἐκείνος, κείνος, ἐχθὲς, χθὲς* π. τ. λ. Cf. ibid. Excerpt. e Cod. Paris. p. 675 sq. et Add. ad Mauth. gr. gr. tom. II, p. 1317, et p. 1270, not. 2. — Prodelisionis ridicula exempla, sine ullo iudicio congesta, leguntur apud Maittaire. de dialect. p. 17 sq. ed. Sturz. — Non possum, quin paucis disseram de dubiae formae coniunctione *ὅς' οὐνεκα*, ut perperam legebatur olim in libris MSS. et impressis, derivata videlicet illa e duabus particulis idem significantibus, *ὅτι* et *οὐνεκα*, quas *ἐκ παραλλήλου* positas esse

putabant. Primus Lobeckius in Soph. Ai. 123, vera vocalae origine perspecta, edendum curavit ὄσ' ὅτι *ἔνεα*, i. e. *ὅτι ἔνεα*, quod Buttmannus defendit in gr. gr. §. 29, not. 14 ex analogia vocabulorum *δομῆτιον*, *δοῦδατος*, ideoque, quod ὅτι ab Atticis nunquam elidatur. Cf. Lob. ad Ai. 801, et ad Phryn. p. 657, Herm. ad Soph. Trach. 276. Nam ut *οὔνεα* ex *οὔ*, ita *ὄσ' ὅτι ἔνεα* oritur ex *ὅτι*. Repugnare tamen videri potest analogia formae *τοῦνεα*, i. e. *τοῦ ἔνεα*, quae nunquam *δοῦνεα* scribatur. Quapropter Matthiaeus in Add. ad Eur. Alcest. p. 507. defendere studet *ὄσ' ὅτι ἔνεα*. Quam quidem formam si alteri praeferendam censet, non iam de crasi, sed de sola elisione *ὅτι ἔνεα* sermo esse poterit. Sin crasin adhibendam putaveris, id quod mihi quidem veri videtur simillimum, Buttmanni scripturam *ὄσ' ὅτι ἔνεα* sequi debebis coronide non neglecta. Ceterum *ὄσ' ὅτι ἔνεα* ubique praebent magno consensu libri MSS., ut veram crasin. Negamus enim, analogiam formae *τοῦνεα* huc pertinere, ut in qua spiritus asper, — est enim epica — neglecta sit inde ab initio: *ὄσ' ὅτι ἔνεα* contra, formam recentiorum et Atticis usitatam, spiritu carere non posse iudicamus. In veteri sententia perstitit Schaeferus in Lud. Hecub. ed. Porson. s. v. *ὅτι*, elidi posse *ὅτι*, licet in Add. ad Eur. Alc. ed. Matth. l. l. de hac elisione adhuc quaerendum esse non negaverit. Iure tamen idem Schaeferus improbavit rationem, quam nimis subtilem iniit Reisigius in Enarrat. Oed. Col. v. 940: „ὄσ' ὅτι *οὔνεα* est plene: ubi id est, cuius causa quidque fit;“ quod commentum mirificum exemplis comprobare studet. Credat per

nos quisquis volet! Cf. Schaefer. ad Soph. Ai. 123. De *ὅτι* non elidendo v. Porson. ad Eur. Hecub. 112. Erfurdt. ad Soph. Ai. 793 ed. mai. et Lobeck. ibid. (801). Quod Schneiderus ad Soph. Ai. 123 *ὄσ' ὅτι ἔνεα*, (sic enim pessime scripsit) comparat cum vernaculo *beswegen*, *weil*, atque *οὔνεα*, ut *διὸ* vertendum esse censet *beswegen*, id quidem alienissimum est. Nam vernacula lingua „*beswegen*“ est demonstrativum, et coniunctio „*weil*“ relativi vice quodammodo fungitur, ideoque in eius locum saepe substitui potest „*weilhalb*, *newegen*“ sensu relativo. At vero graece minime sibi vicissim respondent demonstrativum et relativum, sed utraque particula *ὅτι* et *οὔνεα* relativa est, neque ullo nexu inter se cohaerent. Aliter res haberet, si dixissent Graeci *τοῦνεα*, *ὅτι*. — In fine trimetrorum iambicorum vocales litterae passim elidebantur. V. Valcken. ad Eur. Phoen. 891. Quae tamen elisio non temere aliter admittebatur, nisi si sensus artissime iungi iuberet vocabula cum versu sequente. V. Herm. Elem. d. m. p. 33. Id quod tum plerumque fieri solet, si proxime praegressa est interpunctio, quae, quod pausam in pronunciando fieri iubet, sequentia eo artius coniungi postulat. Cf. in primis Hermannii Observat. de graecae linguae dialectis, (Programma, 1807 scriptum.) p. 10 et 16. Ceterum, quoad eius fieri poterat, operam dederunt tragici poetae, ne scenarius in vocalem litteram exiret, si vocalis inciperet sequentem versum, uno tenore cum priore iungendum, ut hic etiam vocalium concursus sedulo vitaretur. Cuiusmodi exempla apud Aeschylum quidem nulla omnino inveniuntur, apud Sophoclem, Calliae tragici,

qui auctore Athenaeo X, p. 453 E. primus hoc facere ausus est, exemplum sequutum, decem haecce: Antig. 1018, ubi v. Erfurdt. et cf. Valcken. ad Eur. Phoen. 676; Oed. T. 29; ibid. 332; ibid. 791, 1184, 1224; Electr. 1017; Oed. Col. 16, 1164, ubi v. Herm.; unum apud Euripidem in Iphig. Taur. 930. Inde ab edito Sophoclis Oedipo hanc elisionem passim sibi indulgebant tragici poetae. V. Porson. ad Eur. Med. 510.

D e c r a s i.

Omnium frequentissima est crasis articuli, qui cum sequentibus vocalibus litteris, e inprimis et o, solenni modo coalescit, ut *δύχθρὸς*, Soph. Ant. 526; *ὄνπι* — Arist. Nub. 218; *τοῦπος, τοῦργον*, similibus, coronide, crasis signo, semper adiecta, de qua apud Etymologum p. 763, 9, leguntur haec: *ἰστέον, ὅτι ἡνίκα γίνεται κρασις ἐν ἀρμονίῃ δύο λέξεων, τίθεται κορωνίς, οἷον τὸ ἐμόν, τοῦμόν, τὰ ἐμά, τὰμά, προέστη, προῦστη, πρόοπτον, προῦπτον, κ. τ. λ.* Quae iisdem fere verbis expressa leguntur in Lexico *περὶ πνευμάτων* post Ammon. ed. Valcken. p. 215. Cf. Wolffii Anall. I, P. II, p. 439 — 443; Seidleri Excurs. ad Eur. Troad. p. 147 sq. Maitair. de dialect. p. 21, ed. Sturz. Reisig. Synt. Crit. p. 20 sq. Buttm. gr. gr. §. 29, 3; Matth. gr. gr. §. 53. — Verumtamen signum illud crasis ideo parum commodum est, quoniam ei, ut nunc quidem pingitur, triplice munere fungendum est, apostrophī videlicet, spiritus lenis atque coronidis. Neque tamen ideo eam negligere licebit, nisi ubicunque cum leni spiritu con-

venit, qui tamen plerumque in crasibus scribendis rectius abest. Neque, uti olim fere solebant, exarandum est *δούρματον, δούκατειον, δῶπλα, χῶ*, quum transierit aspiratio in litteras *δ* et *χ*, neque necesse sit, ut spiritus asper adiciatur, sed potius *δῶπλα, χῶ*, i. e. *καὶ οἱ*, quamquam Seidleri sententia l. l. p. 149, qua spiritus servandas sit, analogia quadam defendi potest. „Magno enim consensu etiamnum scribimus *νύχθ' ὄλην*“, ait Seidlerus; at vero haec mera est elisio, non crasis. Veteres grammatici scribere solebant *Ἀτρεὺς, καπρός, δρόνος, χρόνος*, de quibus v. Villosion. Anecd. II, p. 121, et Wolf. Anal. I, P. II, p. 410. Matth. ad Eur. Iph. Taur. 336. — Neque vero tanta est editorum inconstantia in accentu ponendo, quanta videtur Schneidero, qui more suo, utrumque accentum pro arbitrio adhiberi posse ratus, neutram scribendi rationem neque pluribus, ut par erat, defendit, neque repudiavit. Quamquam Hermannum, aliosque, quorum auctoritas gravis esse debet, *τοῦργον, τοῦπος*, i. e. *τὸ ἔργον*, *τὸ ἔπος*, scribere solere non ignoro, tamen cum Wolffio, quem v. l. l. p. 431, praetulerim *τοῦργον, τοῦπος*, quam scripturam a Lebeckio in Aiace, a Wellauero, Schützio, Blomfieldio aliisque observatam esse video; sed numero plurali *τάργα*, ut *τᾶλλα*, *δῶπλα*, quae formae analogia crasium *τᾶνδον, καῖτι, χαῖμα*, aliarum, de quibus nulla dubitatio subnasci potest, luculenter defenduntur. V. Popp. Prolegg. in Thucyd. p. 215. et Buttm. gr. gr. §. 28, 7. Licet enim secundum grammaticorum praeceptum accentus circumflexus oriri non possit e gravi cum acuto,

diphthongus tamen in tali coalitione, qua duo vocabula pro uno habentur, atque ideo sub uno accentu comprehenduntur, rectius omnino circumflexo instructus est, ubicunque propter sequentem brevem syllabam fieri potest. „Atqui, dicat aliquis, non minore editorum constantia ubique legimus *καῖτα*, i. e. *καὶ εἶτα*, *κῶνος*, i. e. *καὶ οἶνος*, *ῶναξ*, i. e. *ὦ ἄναξ*, *ὠῆνος*, i. e. *ὁ οἶνος*. Quod discrimen unde oritur, quoque modo iudicandum sit, e Wolfii argumentis valde perspicuis iisdemque simplicissimis facillime derivari potest. Nam aut syllaba iam ante coagmentationem in talibus vocabulis flexa erat, aut miscendo diphthongus exiit, cui in crasi, ut in omni contractione, circumflexum accentum adiciendum esse, ipsa coaliti soni natura atque indoles docere debet, monophthongo non item; neque timendum est, ne aliquis, discrimine illo, quod in talibus vocabulis scribendis intercedit nonnunquam e numeri diversitate, (ut in *τοῦργον*, *τᾶργα*) nimis offensus, obiciat nobis cum Elmsl. ad Eur. Med. 888. inconstantiam in unius vocabuli singulari et plurali numero scribendo; hoc enim argumentum vel minimum foret momenti. Neque videmus, quamobrem circumflectamus *τᾶλλα*, quum sit *τὰ ἄλλα*, neque perspicuum est, quomodo unquam dubitari potuerit de iis, quae Wolfius acute disputavit in Anall. I, P. II, p. 431 sq. V. Buttm. in Add. ad gr. gr. p. 391. Quod enim ex analogia crasium *τᾶπό*, *τᾶγαθά*, *τᾶλησι* ostendere laborat Schneiderus, *τᾶλλα* crasin esse, non elisionem, id quidem cum non satis intellexisse Wolfii sententiam, paullo obscurius expressam palam facere videtur. Loquitur enim Wolfius p. 433

de genere quodam coalescendi, inter crasin et elisionem interiecto, sive de coagmentatione, quae nihil in sequente vocali mutat, ut *τᾶντόν*, *πῶδός*, *καί*, similibus, quibus adiungit *τᾶλλα*; etenim syllabae secundi vocabuli priores per se longae sunt, neque crasi demum naturam suam mutare possunt. De mera elisione non cogitavisse Wolfium, quod putare videtur Schneiderus, colligi potest exinde, quod p. 434 *τᾶλλα* defendit analogia crasium *τᾶνδον*, *καῖτι*, quae ideo tantum differunt, quod coalitione demum facta producitur syllaba, quae in *ἄλλα* positione longa est. Sed nescio, an non haec distinctio inutilis sit, quippe qua fines elisionis et crasis incertiores fieri videantur. Neque vero cum Schneidero timendum est, ne quis confundat *τᾶλλα*, i. e. *τε ἄλλα* et *τᾶλλα*, quum illud sola positione syllabam habeat longam, hoc vero per crasin etiam producat; quod discrimen Graecos auribus commode percipere potuisse contenderim. Legentem enim scripturae diversitas monet de discrimine formarum *τᾶλλα* et *τᾶλλα*. Quibus accedit auctoritas Gregorii Cor. p. 116 ed. Schaeff. et Lexici *περὶ πνευματικῶν* (post Ammonium, ed. Valcken. p. 215) testimonium, unde veram, et a codicibus distincte exhibitam scripturam *τᾶλλα* fuisse discimus, quum paullo ante legantur *τοῦργον*, *τοῦπος*, et Herodianus in Schol. Venet. ad Il. α, 465, qui perperam eandem formae *τᾶλλα* originem statuit, quam habeant *τᾶρ*, *γάρ*, quippe quae e *τε ἄρ* et *γε ἄρ* compositae corripiantur. In quem errorem profecto non temere incidisset doctus grammaticus, si *τᾶλλα* in libris legisset. Quod utrumque ortum esset e *τε*

ἄλλα an τὰ ἄλλα, diu disceptabant grammatici. V. Wolf. p. 436, 437. Buttm. gr. gr. Add. ad §. 29 not. 5. Quorum e doctrina quum, ut vidimus, accentus circumflexus ex acuto cum gravi, non e gravi cum acuto prodeat, (v. Götting. de accentu p. 110), crasin nunquam circumflexum accipere potuisse sequeretur, nisi iam antea insedisset vocabulo integro. Nihilominus in optimis quibusdam codicibus leguntur τᾶλλα, τοῦργον, τοῦνσρ, licet ex illa regula acutus suffecisset. Cuius discrepantie causa quaerenda videtur in diversis de illarum formarum origine Grammaticorum sententiis, quum in iis aut propriam cognoscerent synthesein et, ut ita dicam, organicam, qua duo vocabula in unum coalita, ut unum tractanda essent, aut, sin minus, verbis coalitis eundem imponerent accentum, qui ante coagulationem secundo vocabulo insederat. Quorum e sententia, quae et ipsa Wolfii ratione continetur, recte scriberentur καῖτα, τᾶλλα, ἐγῶδα, ἐγῶμαι, quia altera syllabarum contrahendarum circumflexo accentu instructa erat, sed τᾶνδον, τὰ ἔνδον, τᾶργα, τὰ ἔργα, τᾶλλα, καῖτι, χαῖμα, χαῖσοι, quoniam accentus acutus secundae syllabae insederat. V. Buttm. gr. gr. §. 28, 7; §. 9, 3. Discrepat tamen Wolfii ratio in eo, quod omnibus diphthongis quoque circumflexum imponendum esse recte statuit, etiamsi ante coalitionem cum non habuerint. Tum vero ultimam syllabam brevem esse debere, non est, quod moneam. Atqui iam alia subnascitur difficultas. Communis scilicet regula postulat, ut bisyllabi vocabuli prima syllaba longa circumflectatur, si altera brevis est. At non desunt

exempla huic regulae repugnantia, quorum nondum satis expedita est ratio; v. Wolf. Anall. I, P. II, p. 435. Quibus annumerari praestat τᾶλλα, τᾶργα, similia, quam circumflectendis iis eam regulam tollere, qua circumflexus accentus iis tantummodo contractionibus tribuendus sit, quae ante coalitionem acutum habuerint cum gravi, sive, id quod eodem redit, ipsum circumflexum. Quo necessario discrimine sublato iam scribendum foret καῖτι, χαῖμα, χαῖτι, χαῖστis, καῖνδον, (v. Wolf. l. l. p. 432), in quem errorem nemo, quod sciam, adhuc usque incidit. Nec quisquam Buttmanni rationem, τᾶλλα, τᾶνδον defendentis in gr. gr. §. 29, 5 *, conciliaverit cum iis, quae de contractarum syllabarum accentu ipse exposuit §. 28, 7, nisi fortasse aliter se habere accentuum rationem arbitretur in uno eodemque vocabulo contracto, aliter in duobus coalitis vocabulis. Ceterum Porso, Hermannus, Wunderus, Dindorfius, Wellauerus, Boethius, Passovius alique recentiores scribere solent τᾶλλα, τᾶργα, similia. Quare, usque dum certioris aliquid inventum fuerit atque comprobatum, in Wolfii, viri summi, regula acquiescendum esse ducimus; v. Matth. gr. gr. p. 420 et 412 c. Add. — De z subscriptio, quod dicunt, cuius usus iam diu certis finibus coercitus erat, magnas denuo turbas excitavit Schneiderns p. 43. Id quidem concedit, duorum z alterum abiciendum esse, quum alterum tantummodo audiat, neque utrumque adscriptum patiat analogia ususque scribendi; itaque pro καὶ εἶτα, καὶ οἰνταν scribendum esse καῖνταν, καῖτα. Neque tamen z, in medio contrahendarum vocalium positum, prorsus

abiciendum esse censet, quum praesertim idem, si adhaereat secundi vocabuli diphthongo, subscribi soleat, ut in *ἐγὼ οἶδα*, *ἐγὼ ᾤδα*. Praefert igitur *χῶσα*, *χῶπας*, *κῶγῶ*, lectoribusque offert errores, iam pridem ab intelligente quovis repudiatos. Res ita se habet: si duarum syllabarum prima diphthongum habet in *z* exenutem, prorsus perit hoc *z*, alteraque vocalis littera, quae restat, cum sequente vocali solemni ratione contrahitur. Ita ex *οι* et *ε* prodit *ου*, ut *δοῖσιν*, *μοῦδοῖκε*, *μοῦγκῶμιον*, *ὄυμοί*, *μεντοῖφασκεν* i. e. *μέντοι φρασκεν*, ut recte scripsit Dindorf. in Arist. Eccles. 431. V. Buttm. gr. gr. §. 29, not. 4. Errant igitur, qui talibus formis *z*, quod plane omittendum est, subscribendum putant. Noli scribere *κῶγῶ*, *χῶπας*, *ῶλλοι*; primum enim fit *Σίψις* litterae *z*, deinde vero crasis; neque crasi facta amplius admittitur *z*, sed exteritur. V. Excerpt. e Cod. Paris. post Gregor. Cor. p. 679, XIV, ed. Schaefer. Neque illud quidem *z*, quod ante crasin primae syllabae subscriptum fuerat, crasi facta remanere potest, ut discimus ex Etym. M. p. 412, 47. V. Maub. gr. gr. §. 42, not. Buttm. gr. gr. §. 29, 2um. De crasi *τῆ μῆ*, i. e. *τῆ ἐμῆ*. v. Etym. M. p. 431, 14 et 337, 4. Sin vero e monophthongo praecedente et diphthongo in *z* exenute fit coalitio duorum vocabulorum, *z* subscribitur; imprimis, ubi articulo subiiciuntur diphthongi *οι* et *αι*, prima diphthongi littera cum articulo coalescit. V. Etym. M. p. 322, 53, s. v. *ῥόπος*. Accedit, quod *z* subscriptum natura brevis est; qua enim ratione producta vocalis littera prorsus interire potuerit pronunciando, parum appareret. Vix tamen

dubitandum est, et apud graecos auditum fuisse, idque sine ulla vocis molestia, praesertim vocali littera sequente. Tum enim consonae fere litterae vicem sustentavisse videtur, ita ut *λῶων* sonuerit fortasse *lojon*. V. Herm. de emend. rat. gr. gr. I, p. 36, et 42 sq. Viger. de Idiotism. p. 526. Bekker. Anecd. p. 496. Welcker. Spicileg. Epigr. gr. II, p. 20. Accedit etiam scribendi ratio in veteribus monumentis, ut in Inscr. Sigea, quae *κῶγῶ*, *κᾰπίστατον* similia praebet, et apud Osannum in Syllog. Inscript. I, p. 127, qui et ipse iure maximo reprehendit Schneiderum. Add. Franck. ad Inscript. Richter. I, 8, 1. Nam quum *z* non pro integra syllaba haberetur, operae prorsus omittere non dubitabant hanc litteram, cuius vestigia propter pronunciationis tenuitatem paullatim exstincta esse videntur. V. Wolf. Anall. I, P. II, p. 422, De magno MSS. librorum, vetustiorum imprimis, consensu, *κᾰν*, *κᾰπειτα*, similia, sine *z* exhibendi et Porson. in praef. ad Eur. Hecub. p. 5, 6, et 18 ed. Lips. et Jacobs. in praef. ad Anthol. Palat. p. 29. De crasibus *χοί* sive *χοι*, *χοῖον*, *χῶποτος*, ut recte Dindorf. et Reisig. in Aristoph. scribunt, v. Meinek. ad Menandr. p. 358; Buttm. gr. gr. §. 29, not. 18 c. Add.; Thiersch. gr. gr. §. 243, 22, 26; Elmsl. ad Eur. Med. 562. Martin. in Syllog. vv. II. ad Soph. Antig. 512; Monk. ad Eur. Hippol. 1415; Reisig. Syntagm. p. 30 sq. Valcken. ad Phoen. 577 et Hippol. 914. Voss. in Hymn. in Cer. v. 227. Iam de ceteris, maxime dubiis articuli crasibus pauca adicienda sunt, quas inter elisiones enumerare maluit Schneiderus p. 30 sq. Per crasin scribenda

sunt *ἡύγενεια*, *ἡύσβετεια*, ut etiam in libris MSS. leguntur, ne parum probabilis exeant formae *ἡ'υγ-
τεια*, *ἡ'υσέβετεια*, quae etiamnum in edd. nostris
passim oculos offendunt, (v. Valeken. ad Eur. Phoen.
407; Buttm. gr. gr. §. 23, not. 13.) sive plene cum
synizesi, ut codices fere solent; v. Brunck. ad Soph.
Philoct. 782. Elmsl. ad Eur. Heracl. 460; Med. 56.
Quoties articulus in vocalem litteram desinit, se-
quens vero vocabulum vocali incipit, utrumque per
crasin coalescere solet. Itaque pro *τοῦ ἐμοῦ* non
τοῦ 'μοῦ sed *τοῦμοῦ* scribendum est, ut saepe
exhibent Aldinae; porro *τάμα*, *τάχλα*, *τούλυμ-
πίου*; cf. Elmsl. in praefat. ad Soph. Oed. T. p.
10; *ὠρήμερε*, *ὠνδρωπε*, ut scribendum censet
Wolffius, et recte quidem; praefert tamen Reisigius
in Synt. Crit. p. 28 *τοῦ 'λυμπλου*, *ὦ 'νδρωπε*,
ὦ 'ρήμερε, eandem syllabam, quae duabus vocali-
bus in unum coeuntibus vi sua alteram superet, ne-
que per commixtionem in aliam naturam transferatur,
tonum suum retinere debere ratus. Id quod cum
Buttmanno in gr. gr. §. 29, not. 6. perspicuitatis
causa alteri scripturae praetulerim, quae, quamvis
idonea per se, in libris MSS. non tenere reperitur.
Neque tamen ideo de prodelisione cogitandum est.
V. Matth. gr. gr. p. 124. Thiersch. gr. gr. §. 243,
21. Immo vero adest crasis; sed quoniam littera
antecedens, ut in duobus illis exemplis vocula *ὦ*,
per commixtionem naturam suam mutare non potest,
quod in plurimis crasibus fieri solet, eiusmodi crasis
elisionis speciem prae se fert. Melius tamen apud
Aristophanem cum Dindorfio scribitur *ὠζυρέ*, (sive
potius *ὠ'ζυρέ*, i. e. *ὦ οἰζυρέ*), notato tam spiritu,

quam vocabulorum coalitione. — Inter crases refe-
rendum est etiam *ὦ 'τᾶν*, pro *ὦ ἐτᾶν*, (v. Göt-
ting. de accent. l. gr. §. 26, II, not. 2, et Passov.
Lex. s. v. *τᾶν*) ut nuperrime docuit Herm. ad Soph.
Phil. 1373 contra Buttmannum, qui in gr. gr. p.
224 *τᾶν* sive antiquam quandam formam fuisse pro-
nominis *τῆ*, sive, (quod facilius comprobaverim) e
τῆρος ortam esse putavit. Sed cf. Apollon. de ad-
verb. in Bekkeri Anecd. p. 569, 41, sq., qui, ut
a *μέγιστος* derivetur *μεγιστᾶν*, ita a *ἕνός* ortū
docet *ἐυνᾶν*, a *νέος νεᾶν*, ab *ἔτης ἐτᾶν*; quae
quidem sententia omnino habet, quo deficiatur.
Cl. Rulnik. ad Tim. Lex. p. 281. Pierson. ad Moer.
p. 423. Lobeck. ad Phryn. p. 196; Bast. in Add.
ad Gregor. Cor. p. 904. Etym. M. 825, 41. De
accentu v. Dionys. Thr. in Bekkeri Anecd. p. 949,
21, et Lex. Rhetor. ibid. p. 318, 4. — Quibus
addendae sunt formae *ὄυμοί*, (de *ὄυμός*, quod iam
apud Homerum legitur, v. Thiersch. gr. gr. §. 465,
1.) *ὄυπιχώριοι*, *ὄυν*, i. e. *οἱ ἐν*, quod minus bene
οἱ 'ν scribitur. V. Gregor. Cor. p. 148; *ἀττιδὲν
καὶ τὸ ἐνδλίβειν ἅμα καὶ κερναῖν, ὥς τὸ „οὐ
γὰρ μοῦστὴν“ ἀντὶ τοῦ οὐ γὰρ μοι ἐστὶν
ἐνδλίβεται γὰρ τὸ ι, κ. τ. λ.* Elmsl. ad Eur.
Med. 56, not. z. et v. 801; praef. ad Soph. Oed.
T. p. 10; Herm. ad Soph. Ai. 1204. Subdubitat
tamen Wolffius l. l. p. 452, propterea, quod nullum
futurum sit discrimen inter *ὁ ἐν* et *οἱ ἐν*, si *ὄυν*
scribatur. In qua ambiguitate vix unquam Graecum
laboravisse putaverim cum Reisigio in Synt. crit.
p. 23. Relativum etiam pronomen crasin nonnun-
quam patitur, ut in *ὀυφόρει*, *ἀγῶ*, *ἀν*, i. e. *ὁ*

ἄν et *αἰ ἄν*, ut Soph. Oed. Tyr. 1231, ubi plurimi codices praebent *αἰ ἄν*, Elmsl. omisso *ἄν* minus bene edidit *αἰ*. V. Matth. Monk. et Wüsten. ad Eur. Alcest. 198. Elmsl. ad Arist. Acharn. 323; Thiersch. gr. gr. §. 243, 17 cum not.; Martin. ad Soph. Electr. 943. Miscrime rem conturbavit Schneiderus p. 23. Non iniuria tamen dubitat idem de prodelisione *πειράσσομαι ἔγω*, iam Buttmano improbata illa in gr. gr. §. 29, not. 7, quam post Dawesium ubique inferre coeperat Porso ad Eur. Med. 722, qui tamen parum sibi constans in Arist. Ban. 509 scribere maluit per crasin, quam falso vocavit, *περιοψομαι ἀπελδόντ'*, teste Gaisfordio ad Heph. 222, quum metri ratio productam requireret syllabam. A Schaefero et in ed. Weigel. *περίοψομαι ἀπελδόντια* optime per synizesin nunc editum est; cf. Matth. gr. gr. §. 45. Neque enim h. l. de elisione sermo esse potest, neque satis recte scribitur *περίοψομαι ἔπελδόντ'*, quum *α* a prioris vocabuli brevi diphthongo *αι* absorberi non possit. Porsonis rationem licet minus probaverit Wolfius l. l. p. 455, tamen facile praestare censet monstruosis formis *περιοψομαῖπελδόντ'*, *εἰσιόμαῖκ*, *χρηστέρω* pro *χρησται* *τέρω* i. e. *εἰτέρω*, in quibus de omni accentu prorsus desperandum sit; rectius Dindorf. edidit *χρησδάτέρω* in Arist. Pac. 253, rectius etiam Nub. 7. *ὅτ' οὐδὲ κολάσαι ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας*, ut in plurimis codicibus exaratum inveniri testis est Brunckius, licet et ipse perperam scripserit *κολάσαι ἔξεστι*. Tam *γράφομαι ἔγω*, quam *γράφωμ' ἔγω* probum videtur Koenio ad Gregor. Corinth. p. 171, prout nempe

metri ratio postulet. Alterum hoc in tragicos certe cadere vix potest, ut apud quos rarissime elidatur verbum ante brevem vocalem; aliquanto saepius apud Aristophanem licentiam hanc ferendam esse supra vidimus. Cf. Blomf. ad Eurip. Iphig. Aul. 407, Matth. gr. gr. §. 45. Herm. Praefat. ad Eur. Bacch. p. 1459. Elmsl. ad Bacch. 1070; Brunck. ad Arist. Thesm. 217 et ad Aves, v. 959. Neque probari possunt, quae Schneiderus proposuit *ἐγὼ φράσα, μὴ ἔω, ὦ νδρῶπε, μὴ χοιμι*, similia, quum accentu intendere voluerit syllabam, quae non adest, eique absentī cenotaphium quasi, ut Goulin- gius non illepide dicit in libello, quem de linguae graecae accentu edidit §. 44, 2, extruendum curaverit. Cf. Butt. gr. gr. §. 29, not. 6, et Wolf. l. l. p. 444, qui hanc orthographiam contra bonam logicam peccare censuit. Cf. Ephem. litt. Ien. 1818, n. 147. Licet enim statuere debeamus, *μὴ ἔχοιμι* per crasin pronunciatum fuisse *μὴ χοιμι*, tamen, si vocabula separantur, immutatus particulae *μὴ* accentus servandus est, quum periti lectoris oculi bene calleant utriusque vocabuli accentum, atque de crasi moneat coronis. Neque tamen repugnaverim, si quis haec per synizesin, cuius usum iam Buttman- nus, neque id iniuria, latius extendit, quam Schnei- derus p. 34, exprimenda esse arbitretur. „Super- est, ut moneam,“ pergit Schneiderus p. 35, „ne inter- punctione quidem interposita deleri prodelisionem.“ Nullus omnino in talibus exemplis prodelisioni locus esse potest. Arist. Nub. 1354 *ἐγὼ φράσω· ἐπειδὴ γάρ* — scribendum cum Brunckio, optimum quem- que codicem sequuto; Soph. Phil. 591 *λέγω· ἐπὶ*

τοῦτον — . Qui enim rem aliquam narraturus ita se iam inceptorum esse proficitur, continuo quodam vocis tenere facile adiungit sequens vocabulum, ita ut, quod ad pronunciandi rationem attinet, crasis exinde oriri possit, licet scribendo non exprimitur. Minus apte eandem elisionem adhibuisse videtur Porso ad Eur. Hecub. 533, ubi locum tragici cuiusdam, quem attulit Schol. Venet. ad Il. 2, 472, sic legendum proponit: *Δέξαι· ᾠροβήσῃ παῖς*, quae maiore sententiarum discrimine dirempta continuo illo vocis tenere consociari nequeunt. V. Herm. praef. ad Eur. Bacch. p. 19; Reisig. Synt. p. 30. Quod Schneiderus p. 36 pro insolita elisione vendit, καὶ ᾠμάτεες, (v. Soph. Oed. T. 1052) ea quidem simplex crasis est, ᾠμάτεες, Brunckio iam olim probata, quem v. ad Arist. Equit. 269, omnibusque posthac recentioribus editoribus. Similem in modum iam Marklandius apud Eur. Suppl. 766 recte restituerat *παάαλυψε*. — Longam de formis *ἀνὴρ*, *ἄνῃρ* et *ὠνὴρ* disputationem instituit Schneiderus p. 46. sq., atque in refellenda crasi *ἄνῃρ*, quae nunc iam ab omnibus fere viris doctis unice vera habetur, multum, sed frustra, laboravit. Contractio illa, qua litterae *o* et *α* in *ω* coalescunt, Ionibus imprimis et Doribus convenit. V. Buttm. gr. §. 29, 11, cum Add. et Corrigend. Stravii Quaest. de dial. Herod. Spec. III, p. 3, 11 et 12. Quae tamen crasis articuli *ὁ* et *οἱ* cum *α* sequente etiam Atticis tribuitur; atticam videlicet eam vocat Gregorius Cor. p. 171 Schaeft., qui affert *ᾠνδρωπος*, *ᾠριπτος*; v. Koen. Neque raro ea legitur in codicibus veteribusque editionibus, unde in multa

recentiores transit. Sed ratio, quam primus iniiit Dawesius in Miscell. Critt. p. 123, 238, 263, ubi Atticos usos fuisse formis *ἄνῃρ*, *ᾠνδρωπος*, *ᾠγων*, *ᾠρχων*, *αὐτός*, aliis, docuit, multis ex causis probabilior videtur. Primum quidem propter apertam analogiam crasium *τάνδρος*, *τάνδρι*, *τάγαδου*, *τάγαδῳ*, *τάνάφορον* (Arist. Ran. 8.) *τὰπόλλωνος*, (ib. Av. 982), (cf. Seidler ad Eur. Iph. T. 676) quam etiam Schneiderus tacite concessit. In quibus crasibus *α* non mutatur quidem in aliam naturam, sed producitur tantum; id quod ad veram crasin statuendam sufficere vidimus, licet aliquanto saepius nova quaedam exeat aut vocalis littera aut diphthongus. V. Valcken. et Porson. ad Eur. Phoen. 896. Tum in codicibus ipsis passim leguntur *ἄνῃρ*, *αὐτός*, similia, sed aliquanto saepius *ἄνῃρ*, *ᾠγων*, *ᾠνδρωπος*, *αὐτός*, ubi vel metri ratio postulat longam vocalem, vel Atticorum loquendi usus articulum aegerime desiderat, licet prorsus negari non possit, cum a tragicis in vocabulis quibusdam omissam fuisse, in primis consanguinitatem et affinitatem significantibus, (v. Schneider. p. 48; Porson. praef. ad Eur. Hecub. p. 40; et in Ind. Gr. s. v. *πατήρ*. Matth. gr. gr. §. 264, not. c. Schaefer. appar. ad Dem. p. 328; Wytenb. ad Plat. Phaed. p. 257; Heindorf. ad Phaedr. p. 316; Brunck. ad Oed. Col. 1486, et ad Arist. Eccles. 367. Schaeft. Melett. Crit. p. 44, 116; Wellauer. ad Aesch. Prom. 347; Meinek. ad Menandr. p. 574; Schaeft. ad Oed. Col. 1348 et ad Oed. Tyr. 630) aliisque nonnullis, quibus falso adnumeravit Schneiderus *ἀπαντῶντες* apud Arist. Nub. 451, *ἀρχαί*

ib. 1198; ἄνδραρες, Acharn. 348, ubi tam propter sensum et linguae usum, quam propter metri rationem articulus decesse debet. „Nec desunt exempla,“ pergit Schneiderus p. 48, „ipsius vocis ἀνὴρ in obliquis casibus sine articulo positae.“ V. Soph. Trach. 45, 108, 150. Sed quum in tribus his locis ἀνὴρ maritum significet, articulo carere potest; v. Herm. ad Soph. Phil. 40. Aeque iure vocabulum ἀνὴρ apud Soph. Ai. 59, 221, 1135, quum positum sit pro simplice ἐκείνος, ut latine homo, articulo destitutum est, atque ἄνδραπος et γυνή. Adde Soph. Phil. 1225. At non sine causa idonea in Oed. Col. 32, ὡς ἀνὴρ ὅδε scripsisse videntur Hermannus, Elmsleius, Schaeferus, Dindorfius et Matthiaeus in ed. Weigel., quem cf. in gr. gr. §. 264, not. c, neque satis accurate Reisigius vulgata ἀνὴρ ὅδε, ut sit eecum ipsum, defendere conatur Heindorfii, (quem v. ad Plat. Phaed. §. 108) nixus auctoritate. Hic vero duo exempla diversae prorsus naturae attulit, Arist. Plut. 653, Acharn. 428. Optimo iure primus Porso articulum addidit Eur. Phoen. 1670 ἄταπος ὅδ' ἀνὴρ, quem sequuti sunt Matthiaeus et Boethius. Cf. Oed. Col. 636, Trach. 391, ubi nunc recte legitur ἀνὴρ, quod hoc vocabulum apud tragicos quidem nunquam fere primam producit, nisi in genitivo ἄνερος, quo in iambicis, trochaicis et anapaesticis versibus nunquam utuntur. At vero in nuntiorum narrationibus (v. Bekk. Anecd. 1, p. 26) epicam vocabuli prosodiam sibi indulsit Aeschylus, primamque producit; v. Sept. c. Theb. 491, et Wellauer.; cf. Eumien. 727, 547. Sed in melicis primam syllabam sine dubio

produci potuisse, exempla docebunt haecce: Aesch. Suppl. 421, Eum. 306, ubi v. Wellauer., Pers. 640; Soph. Phil. 709, Oed. R. 869, et Lobeck. ad Soph. Ai. 1181. Neque tamen ideo probari potest, quod Valckenarius dixit ad Eur. Phoen. 1650 „pro lubitu primam in ἀνὴρ corripiant vel producant.“ Cf. ibid. Porson., Herm. ad Hymn. Hom. in Cerer. 381. Meinek. Quaest. Men. p. 38, et Matthaeium ad Soph. Phil. 212. Deinde Schneiderus „neque desunt, ait, exempla similium vocum productarum, v. c. ἀεὶ, ἄρης, αἶω, αἰσσω.“ At vero tragici certe poetae, ubi duabus longis syllabis opus est, ionica forma αἰεὶ utuntur, ut Aesch. Pers. 181, Soph. Antig. 892, Electr. 298, 643, 916. Cf. Herm. in praef. ad Soph. Ai. p. 19, et in praef. ad Eur. Hecub. p. 21, qui etiam Pierseum, ad Moerid. p. 231, ancipitem esse primam syllabam voculae αἰεὶ dicentem, et Porsonem in praef. ad Hecub. p. 4 et 16 optime refutavit. V. Etym. Reg. Paris. MS. apud Koen. ad Gregor. p. 346, ubi v. Bastium et Schaeferum, — Buttm. Add. ad gr. gr. p. 392. Dindorf. Praefat. ad Soph. p. 57. Poppon. Prolegg. ad Thucyd. 1, p. 211. Osann. Syllog. Inscr. 1, p. 242; Heyn. ad Hom. Il. VI tom. p. 638; Lang. et Pinzger. ad Aesch. Pers. 148; Schneider. in Praef. ad Soph. Oed. Tyr. pag. 6. Elmsl. ad Soph. Oed. Tyr. p. 11. In nomine ἄρης apud Atticos certe rarissime producitur prima syllaba. V. Passov. Lex., Wolf. Anal. I, P. II, p. 456, Meinek. Quaest. Men. p. 38. Verbum αἶω apud tragicos e metri ratione vel productam ad Homeri exemplum vel correptam habet primam syllabam. Exempla vide

apud Seidlerum ad Eur. Troad. 156. Verbum ἀἰσώω apud tragicos primam semper corripit, excepto loco qui est Eur. Troad. 157; cf. Porson. ad Eur. Hec. 31. „Sic servatur,“ pergit Schneiderus, „in innumerabilibus fere versibus vulgata, quam ab ipsis tragicis poetis profectam esse omnia indicant.“ Omnia, ait; at vero argumenta eius cognoscere velim, et graviora quidem illis, quae adhuc usque in medium protulit. Nam recte nunc quidem Soph. Ai. 1355 ὅδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ, ab Hermanno et ceteris restitutum est ἀνὴρ pro Brunckiana lectione ἀνὴρ ὅδ' ἐχθρὸς. Nam librorum lectio ὅδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ sine articulo non ferendam esse vidit ille quidem, sed falsam loco medelam adhibuit. V. Wolf. Anall. 1, P. 2, p. 458 et ad Dem. Lept. p. 263. Fischer. ad Weller. 1, p. 322. Dawes Miscell. p. 301. Elmsl. ad Arist. Acharn. 1062. Neque in Eur. Orest. 851 restituenda est vulgata ἀτὰρ τίς ἄγων, ubi cum Porsona Matthiaeus et Bothius recte scripserunt ἄγων; cf. Soph. Electr. 1492, νῦν ἐστὶν ἄγων, ubi articulum iam ante Brunckium restituerat Valcken. in Diatr. p. 220, et Oed. Col. 1184 χῶπῳς μὲν ἄγων ἡρέσθη, ubi v. Reisig. et Herm. (1150.) Eur. Phoen. 597 huc non pertinet. Nam legendum cum Grotio, Barnesio, Porsona et Matthiaeο μήτερ, οὐ λόγων ἄγων ἔστ' —, quum vulgata οὐ λόγων ἔστ' ἄγων metrum corrumpat. Musgr. Both. et Elmsl. ad Heracl. 722 suaserunt οὐ λόγων ἔστ' ἄγων. Sed praetulerim transpositionem illam, uno codice confirmatam, quum praeterea non de certo quodam et iam memorato certamine verborum sermo sit. V. Valcken. et Matth.

ad h. l.; Eur. Heracl. 722. ὡς ἐγγὺς ἄγων, ubi v. Elmsleium; Suppl. 776, Herm. ὦν δ' οὐνεχ' ἄγων ἦν, ubi v. Markl. et Matth.; Herc. fur. 1163, Ἥρας ὅδ' ἄγων, Matthiaeus edidit, eumque sequutus Bothius. Cf. Arist. Vesp. 534 σοὶ μέγας ἐστὶν ἄγων —, Dindorfus edendum curavit cum Elmsleio ad Eur. Heracl. l. l. Itaque invito Schneidero legendum est apud Soph. Ai. 99, τεθνῶσιν ἄνδρες, cum Lobeckio, Schaefero, Hermanno, Dindorfio et Wundero, ut Electr. 1379 ἄνδρες αὐτίκα τελοῦσι τοῦργον, quoniam utroque loco de certis quibusdam viris agitur. Monk. ad Eur. Hipp. 1005. Brunck. Suppl. ad Arist. Lys. v. 152. Lobeck. ad Soph. Ai. v. 9. Wellauer. ad Choeph. 719, ad Prom. 347 et Pers. 45. Ind. ad Eur. Iph. A. ed. Markland. s. v. crasis, Herm. ad Soph. Phil. 40. — In universum memorandum est, vocabulum ἀνὴρ, ubi virum sive hominem, non maritum significet, paucis, ut vidimus, locis Aeschyleis exceptis, nusquam prima longa inveniri in Senariis, nisi cum articulo coalescat; nusquam, ubi ea syllaba brevis sit, requiri articulum, atque in casibus obliquis, ubi de certo quodam viro sermo sit, articulum semper adli. Sed Schneiderus p. 50 tragicos omni atono articulo, litterae α per crasin mixto, abstinuisse ratus, aut elisione uti, aut ex epicorum usu prorsus depellere vult articulum, quem tamen praefixa littera τ, qua facilius cognosceretur, commiseri passos fuisse tragicos censet. At quomodo exinde, quod formae δοιμάτιον, δοῦδωρ reperiuntur, nunquam vero ἰάτρως, ἰάχῃ, ἰός, similia, (quod profecto non mirandum, quum non temere quisquam adhuc

cogitaverit de crasibus tam ridiculis fingendis), talia colligere poterit Schneiderus, id quidem accuratius nobis explicet. Hoc tantum scimus, articulum nunquam colligescere cum sequente *τ* et *υ*, praeterquam in *Σοιμάτιον*, *Σοῦδορ*, *Σαίματια*, *Σοῦδατος*, e quibus formis anormalis non recte colligitur de ceteris. — Accedit Apollonii Dyscoli auctoritas, quem v. in Bekkeri Anecd. 1, p. 495, 21, et Butt. Add. ad gr. gr. p. 392, quae, nisi fallor, aliquanto maioris aestimanda est, quam Gregorii Corinthii, quem supra laudavimus. Haec vero antiqua et proba crasium scriptura quum ab altera illa, e Ionismo petita, paulatim oblitterata esset, librarii hanc ionicam, magis sollemnem, quam unicam fortasse noverant, inferre solebant, ubicunque articulum decesse non posse putabant. Neque silentio praetermittenda est Inscriptio Sigae, ubi legitur *ΗΑΙΣΟΠΟΣΚΑΙΗΑΔΕΛΦΟΙ*, i. e. *ὁ Ἀἰσώπος καὶ οἱ Ἀδελφοί*, quam testem minime contemnendam censet Lobeckius ad Ai. 9. Neque aliter *οἱ ἄγαθοί*, *αἱ ἀγαθαί*, *οἱ ἔμοι*, similia, per crasin, nisi in aliam diversamque naturam, consociari potuisse, i. e. *ἀγαθοί*, (ita in Soph. Phil. 873 magno consensu nunc quidem ediderunt recentiores; Buttmannus scripsit *ᾠγαθοί*, Schneiderus perperam *οἱ ἴγαθοί*, *ἀγαθαί*, *ὀῦμοί*, verissime Reisigius monuit in Synt. Crit. p. 23: „Sunt enim articuli *ὁ*, *ἡ*, *αἱ*, *οἱ* proclitici annumerandi, (v. Götting. de accentu p. 114.), neque propria sua vi possunt insequentis vocabuli initium, in quo nituntur, funditus absumere.“ Ceterum qui scribere volent, *οἱ ἴγαθοί*, *αἱ ἴγαθαί*, iidem scribere debebunt *τοῦ ἴνδρός*, *τῶ ἴνδρι* contra

omnium librorum fidem. Feminini generis articulum non minus vocabulum, quocum coniunctus est, in aliam naturam convertisse verisimile sit. Nam ut ex *τῶ ἔμῳ* factum est *τῶμῳ* et *τᾶνδρι* ex *τῷ ἄνδρι*, ita ex *τῇ ἔμῃ* et *τῇ ἀρετῇ* orta sunt *τῇμῃ*, *τᾶρετῇ*. Recte in Arist. Plut. 330 *τιμηνήσις*, i. e. *τῇ ἐκκλ.* scripsit Dindorfius, et cf. Matth. ad Eur. Ion. 1126, ubi nunc recte legitur *ἀρχαὶ Ἀπικώριοι*. De formis *τᾶγαθῇ* Arist. Nub. 61, *τᾶγορᾷ*, Acharn. 838 et Equit. 1258, ut recte nunc edidit Dindorfius, quas praebent etiam aliquot libri MSS. pro vulgatis, a Brunckio receptis *τῇ γορᾷ*, v. Reisigii Synt. p. 28. Sic in omnibus fere editionibus recentioribus scribitur *ἀρετή*, ut Soph. Ai. 1336, ubi v. Herm. et Eur. Suppl. 596, ubi cf. Matth.; *ἀλγῆσεια* in Eur. Phoen. 936 Pors. et Soph. Ant. 1195, quae in plurimis codicibus atque in editionibus Aldiis per Synecphonesin expressa sunt, quia de crasium illarum tam pronuntiatione quam scriptura dubii haecisse videntur librarii. V. Matth. ad Eur. Phoen. 922, Brunck. ad Soph. Phil. 782, Elmsleium ad Eur. Heracl. 460, et ad Med. 56. Thiersch. gr. gr. §. 243, 16 et 27, ed. tert. Herm. ad Soph. Phil. 921; ad Oed. Col. 498. Itaque longe veri est simillimum, lectiones illas *ἀνὴρ*, *ἀγών*, *ἀγαθός*, alias, corruptas fuisse ex veris *ἀνὴρ*, etc., quippe quae omnino multo facilius depravari potuerint, in *ἀνὴρ*, *ἀγών* etc., quam si *ᾠτρός*, *ᾠγών*, *ᾠγαθός* genuinae ac verae crasium formae fuissent. Quamobrem non impugnandum erat Porsonis praeciptum: articulus cum *α* brevi semper in *α* longum coalescit. — Iamque

audiamus Schneiderum p. 47, quamvis invito animo, fatentem, crasin illam *ἀνὴρ* prorsus improbari non posse. Ne tamen adversariis suis quidquam concedat, satis inepte addit, „quosdam fortasse poetas antiquissimos, quorum opera interierint, ita loquutos fuisse.“ Peropportune scilicet Schneidero interierunt illa opera. Postea vero, parum sibi constans, ablegat Dawesii sectatores ad plebeios, quibus crases illas *ἀνὴρ*, *ἀγών* etc. proprias assignandas esse edicit. Attulit enim causam parum probabilem, quod crasi *ἀνὴρ* simul inesse possit, *ὁ*, *ὀ*, *ᾶ* — *ἀνὴρ*, qui ambiguitatis timor quanti habendus sit, iam Reisingius docuit in Synt. p. 23. Finem tandem longae chartae imponit p. 51 hisce verbis: „Unde plebeiam dicendi rationem et in Inscriptione Sigea, et in Apollonii verbis contineri tibi persuadeas.“ Nullo modo equidem mihi persuaderi patiar, Apollonium, omnium grammaticorum doctissimum, in praeceptis suis tradidisse tales linguae formas, quae tantummodo in ore tunicati popelli versarentur; quamquam in Inscriptionibus, quas exarabant operae imperiti, eiusmodi errores passim obviam fieri non ignoro. Neque illa quidem ad Dawesii regulam refutandam sufficere videntur, quae Wolfius acute disputavit in Anall. I, P. II, p. 458. Consultit enim peritos de scribendis vocabulis, quae iam asperum spiritum gerant, ut *ἀπραξ*, *ἔπτα*, si cui forte in Thebana fabula Aeschyli hoc dicere placuit; „in quibus profecto, inquit, spiritus spiritui insidens facitum fuisset negotium!“ — Fuisset sane. Sed in talibus exemplis, quae nulla adhuc invenimus, sufficiet unum spiritus signum, sicuti lenis spiritus atque

coronis uni syllabae non temere imponuntur. V. Seidlerii Exc. ad Eur. Troad. p. 148. Pugnavit etiam egregie pro nostra sententia Matthiaeus in Add. ad Eur. Hippol. p. 83; cf. eund. ad Eur. Ion. 1126 et ad Bacch. 1219. Iam transeamus ad crasin *αὐτός*, i. e. *ὁ αὐτός*, idem, cuius loco ubique *αὐτός* restituendum esse censet Schneiderus, tragicos in hac voce epicis sese acinxisse ratus, apud quos usus ille satis constet. V. Schaeferi Melett. p. 65; Matth. gr. gr. § 472, 40. Wolf. ad Dem. Lept. p. 272, Porson. ad Eur. Hecub. 295. Perlustremus singula exempla: 1) Soph. Electr. 917 — *τοῖς αὐτοῖσι τοι οὐχ αὐτός* *πῶς δαιμόνων παραστατεῖ*. *Αὐτός* nunc quidem iam a ceteris omnibus editoribus probatur, quam ab Hermann, quem v. ad Antig. 920 ed. II. „Nam hic, inquit, subiectum requirimus; atqui *αὐτός* *δαιμόνων* nihil est, quia deest nomen subiecti;“ cf. Dattm. ad Soph. Phil. 119. Nec verisimile est, poetam *εὐτός* scripsisse sine articulo, quum modo dixerit cum articulo *τοῖς αὐτοῖσι*. Neque vero lenis spiritus commutatio in asperum inauditi quidquam habet, quoniam saepe etiam hunc in illum mutare debuerant editores, ut apud Eur. Hecub. 493, ubi v. Matth. et Schaefer. in ed. Porson. Cf. Elmsl. ad Eur. Med. p. 221. — Schaeferus: „milites, inquit, haec confusa sunt. Utrum quoque loco ponendum sit, (*αὐτός* an *αὐτός*), non librorum auctoritas, sed tenor ostendit orationis.“ — II) Soph. Phil. 119 *σοφός τ' ἂν αὐτός παγαδὸς κεκληῖ ἄμα*, ubi tamen *αὐτός* esse potest ipse, quum praesertim notio pronominis idem iam insit in par-

nuculis *τε* — *καί*, eodem fere modo, quo v. 500 *εἰς σὲ γὰρ πομπὸν τε αὐτὸν ἄγγελον ἦκω*. V. Buttmi. et Matthiacium ad h. l. Itaque *αὐτός* omnes recentiores servaverunt, praeter Bothium et editorem Weigelianae. Postquam enim exposuit Ulysses Neoptolemio magnam utilitatem, quam graecus exercitus capturus esset ex insidiis illis, Philoctetae parandis, iam nunc transit ad duo insignia praemia, quae Neoptolemus ipse exinde ablaturus sit, et „tu quidem, inquit, tibi ipsi gloriam duplicem, prudentis simul et fortis viri, parabis.“ Namque Ulysses Neoptolemmum vereri putat, ne aliorum tantummodo, non sua gratia tale facinus suscepturus sit, ideoque tergiversantem ad captandam gloriam exhortatur. (Quam si quis probaverit meam qualemcumque interpretationem, iam cum Buttmanuo *αὐτός* prorsus otiosum non vocabit. III) Ibid. 521 *τότ' οὐκ ἔσ' αὐτός τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς*. Ubi Martino teste duo MSS. libri, Parisiensis et Harleianus, praebent *αὐτός*, omnesque cum iis edd. vet., quoniam librarii articulum aegre desiderabant. Ita legimus apud Thucyd. III, 38, *ἐγὼ μὲν οὖν ὁ αὐτός εἰμὶ τῇ γνώμῃ*: cf. libr. 1, 140. Oed. Tyr. 557, *καὶ νῦν ἔσ' αὐτός εἰμὶ*, ubi duo codices habent *αὐτός* et adscripta est glossa ὁ αὐτός; v. Elmsl. et Erfurdt. — Eur. Phoen. 927, ubi v. Valckenauer. Herc. fur. 911, ubi nunc rectius scribitur *αὐτός*. Nam *αὐτός*, i. e. ipse, linguae usui repugnat, licet germanice commode dicere possimus: „er war nicht mehr er selbst.“ Neque vero Latini dicunt „hic homo non amplius ipse est, sed idem“. Apud Oed. Tyr. 458 *φανήσεται δὲ παυεὶ τοῖς αὐτοῦ*

ἑνὼν ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, commode verti potest „ipse erit pater et frater filiorum suorum.“ V. Elmsl. — Codex Laudianus h. l. praebet *ἀδτός*, Martino teste. IV) Soph. Phil. 1330, — *ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος ταύτῃ μὲν αἶρη, τῇδε δ' αὐθόνη πάλιν*, ubi *αὐτός*, sol ipse, parum quadrat. Nam sensus est hic, „quam diu hic idem sol manebit, qui hac parte coeli oritur, illa occidit.“ Minus recte Herm. [ad Soph. Antig. l. l. „sin *αὐτός* scribis, inquit, hoc dicetur quasi de aliquo ex pluribus solibus.“ Neque ita necessaria videtur Brunckii coniectura *οὗτος*, recepta ab Hermanno, Schaefero, Wundero; Doederlini faciliorem mutationem *αὐτός*, quam proposuit in Specim. p. 54, iure praefendam censuit Matth. in nov. ed. Weigel. V) Antig. 929 — *ἐτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ ψυχῆς ῥίπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν*, ubi Herm. in libro de emend. rat. gr. gr. p. 50, et Erfurdt. in ed. mai. *αὐταὶ* scripserant. Sed postea Herm. in editione restituit *αὐταί*, vertens: „earundem aurarum flabra ipsa hanc nunc, ut ante, tenent.“ Itaque omnes recentiores in vulgata *αὐταὶ* nunc quidem recte acquiescunt. In edit. Weigel. nunc e Brunckii coniectura legitur: *αἱ τῶν αὐτῶν αὐταὶ ψυχῆς ῥίπαὶ τήνδ' ἔρ' ἔχουσιν*, quod Schaeferus etiam recipit in Tauchnitzianam. — Matthiacus, qui in Add. ad Eur. Hipp. 183, Hermanni sententiam minus probaverat, nunc iam in editione sua Weigeliana vulgatam recipiendam duxit. Et profecto defendi ea poterit iis ipsis, quae l. l. attulit: „qui *αὐτός*, ipse dicit, is alium, ab eo diversum, animo quasi ei opponit, ut sit ipse, non alius.“ Locus enim nostrae

sic fere explicandus est: „eorundem ventorum flabra ipsa, *αὐρά*, (non aliorum quorundam et diversorum ventorum flabra, sed semper illa ipsa, quae adhuc usque eam tenuerant) etiamnum eam tenent.“ Neque enim, quod dicit „ὁ *αὐτός* usurpari, si quis uni diversa et inter se contraria, vel certe raro coniuncta tribuat“, ullo modo in hunc locum cadere potest. VI) Eur. Alcest 144 Monk. καὶ πῶς ἂν αὐτός κατθανοί τε καὶ βλεποί; ubi Aldina cum plurimis aliis exhibet αὐτός. V. Buttm. ad Soph. Phil. 119; cf. Eur. Hec. 292, ubi v. Porson. et Matthiaeum; Med. 247, ubi v. Elmsl.; Hippol. 998, ubi v. Monk.; Iphig. Aul. 354, ibique Markl.; Iphig. Taur. 712, ubi cf. Matth. et Both. et cf. Troad. 1017, Helen. 126 et 514 ed. Both.; Troad. 1274 Scidler. Adde Elmsl. ad Eur. Bacch. 1265. Dawesii regulam, Valckenario comprobata ad Eur. Phoen. 927, αὐτός non nisi cum articulo coniunctum, idem significare, in dubium vocant in primis Buttm. ad Soph. Phil. 119 et Herm. ad Antig. 920. Quanti in orthographicis aestimanda sit codicum auctoritas, qua praecipue nititur Buttmannus, pluribus exposuit Matthiaeus in Add. ad Eur. Hippol. I. I., qui opportune monet, in genere neutro casibusque obliquis, ubi idem dicendum sit, nunquam scriptum reperiri αὐτό, αὐτή, αὐτά, sed semper et ubique articulo addito ταυτό et cetera. Num igitur in casibus obliquis articulum necessarium fuisse, in nominativo abesse potuisse dicamus? Itaque minime opus esse ad Hermannii rationem confugere, ad Antig. propositam: „ubi is, quem eundem dicimus, subiectum sit orationis, ibi ὁ αὐτός

sive αὐτός poni, ubi praedicatum sit, eundem aliquem esse, ibi recte αὐτός sine articulo usurpari,“ recte mihi videtur censuisse Matthiaeus in gr. gr. p. 273; certe argumenta eius, quibus contra Hermannium pugnat, dignissima sunt, quae accuratius perpendantur. Saepae αὐτός scribendum est, licet praedicati locum obtineat, ut Oed. Tyr. 557. Eur. Phoen. 927; cf. Electr. 376 et Both. ad Eur. Suppl. 853. Accedit, quod nunc iam certissime crasis αὐτός, non solum αὐτός in codicibus etiam MSS. passim reperitur; v. Bekkeri Animadvers. ad Demosth. p. 11, not. c; p. 299, not. b; ad Platon. I. I., p. 52, 1. Quibus testimoniis addenda sunt, quae Bremius hac de re memoravit in Censura quadam, quae recepta est in Jahrb. Anal. Philol. 1829, tom. I, p. 171. Scribendum esse enim ἄνθρωπος, ἄδελφός, ἄνθρωπος, similia, ubicumque de certis quibusdam personis agatur, iam negare non audeat, commotus videlicet optimorum quorundam et vetustissimorum codicum auctoritate, qui passim exhibeant spiritum asperum. Quod vero ad totam hanc quaestionem attinet, iam lectoribus aequis examinandam proponere liceat sententiam nostram. Quamvis enim certa quaedam et stabilita orthographia in illis crasibus scribendis necessaria sit, tamen ne ipsos quidem Atticos semper et ubique eandem rationem sequutos fuisse censuerim. Etenim litteras α et ο sive ω coalitas sonuisse medium quoddam, et ex utraque quasi compositum, uti nostrates fere Sueci ā, Helvetii a, et gentes Slavicae stirpis o pronunciant, ex ipsius rei natura laud inepte colligitur. V. quae supra attulimus p. 51.

Namque etiam per analogiam quandam in rem nostram convertere possumus formas genitivorum pluralis numeri *ἄων, ὠν, ἄν?* Quae nonnisi lingua magis excolta paulatim in proprium cuiuspiam dialecti usum transiisse et apud singulas Graeciae gentes invaluisse videntur. Antea enim, quia pronunciandi ratio ususque magis esset vagus, necdum certo quodam discrimine secretae neque regulis constitutae essent cuiusque dialecti formae, tales res orthographicae certis limitibus, quas posteriori aetate designabant grammatici *ὀφειγνεῖς*, circumscribi non poterant. Quid mirum, si in constituenda ratione, qua duarum earumque cognatarum vocalium litterarum coalitionem exprimerent, incerti aliquid passim restaret, quum praesertim omnia haec plerumque soli aurium iudicio permitterentur, aliquanto rarius scripta legentium oculis subicerentur? Verum enimvero ipsa illa genitivi formarum varietas, quae per Graeciae gentes simul audiebantur atque una eademque aetate, demonstrat cognationem artissimam vocalium *α*, *ο* et *ω*. Sicut genitivi forma, quae in *ων* exit, ab Atticis potissimum usurpata est, atque in proprium eorum usum cessit, ita crases *ἀνῆρ, ἀνδρῶς*, simi. apud eosdem maxime praevaluerant, ionicae contra formae *ᾠνῆρ, ᾠδρῶς*, de quibus v. praeceteris Stravii Quaest. Herod. p. 12, non prorsus quidem interierunt, sed aliquanto rarius — si non audiebantur — certe litteris exprimebantur. Cf. Baumm. Add. ad gr. gr. p. 392; Boeckh. Corpus Inscr. I, p. 279. Iam vero, ut ad summam disputationis redeamus, animo comprehendenda sunt omnia illa; quae de variis crasis generibus formisque eius singulis hucusque in medium protulimus. Crasis est duorum vocabulorum, artissime ple-

rumque cohaerentium, coalitio talis, qua syllabae coalitae in novam atque diversam naturam transeant, ac si breves fuerant syllabae, iam in unam, eamque semper productam coeant, ita tamen, ut, quod ad accentus rationem attinet, duo vocabula coalita pro uno habeantur. Qua probata definitione in singulis crasium, vere sic dictarum, formis scribendis firmum habemus ac stabile fundamentum, atque scribendi ratio ab arbitrariis editorum et grammaticorum nostratum mutationibus vagaque licentia vindicatur, quam quo diligentius in hanc materiem inquisiveris, eo accuratius cognoveris. Miram libri grammatici, quibus hodie utimur, in exarandis illis formis praebent diversitatem; mira etiam est licentia, qua inter se confunduntur. Ceterum definitioni illi quae repugnare videri possint exempla, ut *ἡ ὑγένηα, τοῦ λυμπίου*, similia, (in his enim altera syllaba iam ante crasin natura sua longa erat, neque crasi adhibita ullo modo mutari poterat) rectius tamen propter analogiam ceterarum crasium articuli, quam propter prodelisionem (*ἡ ὑγένηα, τοῦ λυμπίου*) incertissimam, et a Buthmanno, ut supra vidimus, non sine causa prorsus reiectam, in crasium numerum referenda, aut, sin codices plurimos sequi probabilius videbitur, per synizesin scribenda sunt. Neque id ignoramus, veteres grammaticos latius extendisse crasis fines, ut qui etiam contractionem casuum, ut *τείχεα, τείχη, αἶο, σεῦ, σοῦ, βελτίονα, βελτίω*, illo nomine communiter comprehenderint. Nihil tamen omnino utilitatis exinde redundat discipulis, sed res ideo difficilior

redditur, quod sine crasis, elisionis atque contractionis, quibus apte secretis constitutisque omnis tollitur dubitatio, praeter necessitatem conturbantur. Cf. Excerpt. e Cod. Paris. post Gregor. Cor. p. 678 et 679, ed. Schaefer. Dracon. Straton. p. 157; Elym. M. p. 412, 47; Buttm. gr. gr. ampl. 1, p. 113; Matth. gr. gr. §. 42, not. Thiersch. gr. gr. §. 38. Quibus quaestionibus commode subici possunt nonnulla de Tragicorum augmenti omitendi licentia, ut quam elisione aut crasi adhibita excusare (v. Reisig. Comment. in Oed. Col. 1488,) quidam viri docti voluerunt. A plerisque nunc quidem conceditur augmenti emissio, sed variis ex causis atque rationibus derivatur. V. imprimis Herm. praef. ad Eur. Bacch., ubi ea copiosissime atque acutissime defenditur. Exempla nonnulla diligentius perpendere haud alienum erit. Primum quidem illa absolvamus, quae ex omnium fere interpretum consensu corruptionis indicia prae se ferunt, ut Aesch. Pers. 304; Ἀριστεύς, Ἀδύτης καὶ Φερεσσένης τρίτος, Φαρνοῦχος, οἶδε ναὸς ἐν μιᾷς πέτρῳ. Qui versus pro antecedentibus, in quibus ductum meritis praecclare describitur, valde languidus, e glossatoris docti cuiusdam calamo ortus esse videtur, quum praesertim neque per se, recte monente Wellauero, ferendum sit nomen proprium Φαρνοῦχος, sine copula ceteris additum, neque omnino addi potuerit propter illa καὶ Φερεσσένης τρίτος, ut e quibus nomina omnia iam esse enumerata apparent. In memoriam mihi redit locus Sophocleus similimus in Oed. Col. 7. Porsonis coniecturam οἶδε ναὸς ἔπεσον ἐν μιᾷς ut male sonantem repudiavit Herm. in praef. ad Bacch.

p. 22. Frustra huic loco restituendo operam navarunt interpretes, quorum commenta collecta reperies apud Wellauerum. Eur. Hecub. 580, τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγων παίδος θανόνουσας, ubi Healtii emendatio λέγω hodie ab omnibus comprobatur. V. Herm. et Porson. Restitui possit etiam λέγων e duobus codicibus: v. Reisig. Comment. in Oed. Col. p. 377. — Orest. 499 — αὐτὸς κατὰ γένετο μητέρα κτανῶν, ubi tam propter augmentum, quam metri rationem Porso vocabula transposuit: μητέρ' ἐγένετο κτανῶν. Reisigius l. l. p. 376 praefert γέγονε μητέρα κτανῶν, quum propter vetusta literarum compendia γέγονε facillime transire potuerit in γένετο. — Eur. Alcest. 851 — νῦν δεῖξον, οἶον παῖδά σ' ἢ Τυρυνθία Ἰηλεπρύνος γείνατ' Ἀλκμήνῃ Διὶ. Ubi prae ceteris placet Blomfieldii coniectura, uno libro MS. firmata, quam commemoravit Monkus, Ἰηλεπρύνος ἐγείνατ', quum utraque exstet genitivi forma monente Schaefero ad Apollon. Rhod. II, p. 57. Recepit eam nunc etiam Hermannus in Monkii edit. nov., postquam Wüstenmannus γείνατ' perperam revocaverat. — Soph. Trach. 767. ἰδρῶς ἀνῆλθε χρωτὶ, καὶ προσπτύσσετο πλευραῖσιν ἀρτίκολλος — χιτῶν. Omnes libri προσπτύσσετο, quod tuctur Herm. in Elem. d. m. p. 121. Erfordius e coniectura edidit προσπτύσσεται, ut iam antea voluerant Musgravius et Porso ad Eur. Med. 1138, probantibus Heindorfio ad Plat. Phaed. p. 124, qui diversorum temporum coniunctorum exempla attulit, Elmsleio ad Soph. Oed. Col. 1605 et Matthiae in ed. Weigel. — Reisigius etiam in Coniectan. p. 82

optime defendit *προσπύσσειται*, neque nunc iam intercedit Hermannus, quem v. l. l. p. 23. — Eur. Alcest. 181 — *πάν δὲ δέμνιον ὀφθαλμοτέγκτω δέυετο πλημμυρίδι*. Porsonis emendationem *δέε-
ται*, (v. ad Med. 1153), duobus codicibus Florenti. confirmatam, optimo iure receperunt Matthiaeus atque Monlius, non repugante Hermanno l. l. p. 23. — Soph. Phil. 371, *ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεύς, πλη-
σίον γὰρ ὦν κῆρει*. Porro ad Med. l. l. *κῆρεϊ*. Sed recte iam Brunnckius, praesens tempus pro praeterito h. l. insolentius adhibitum esse ratus, eleganter correxit *ἦν κῆρων*, quod probaverunt recentiores; v. Herm. et Buttm. ad h. l. Nihil est Scholiastae commentum, quo propter ambiguitatem quandam ex industria quaesitam *κῆρεϊ* legendum esse fingit. Cf. Schaefer. et Elmsl. ad Eur. Med. 1110. Fortasse veram lectionem *ἦν κῆρων* libratius explicavit adscriptio *ἐκῆρει*, eoque ansam praebuit alii *ἄν* adiciendi, quae tertius quidam versui quoquo modo aptans *ὦν κῆρει* scripsit, parum sollicitus de omisso augmento. Cf. Herm. l. l. p. 13. Simili ratione in Soph. Trach. 786 — *με προσβλέψας κάλει* restituendum est *καλέϊ* propter vividam narrationis indolem. Cf. Eur. Bacch. 729, ibique Herm. Elmsl. et Matth. et Gœd. Tyr. 1245. — Haec pertinent duo, quae sola existant, neglecti augmenti temporalis exempla; Soph. Ant. 400 *ταύτην δ' ἴδον θάπτουσαν*. Brunnckii facillimam emendationem *ἰδῶν* omnes recentiores merito receperunt. Nusquam enim in trimetris iambicis *ἴδον* legitur pro *εἶδον*. — Eur. Iphig. Taur. 53. *κἀγὼ τέχνην τήνδ' — τιμῶδ' ἰδραίων αὐτόν*. Quo loco sine haesitatione le-

gendum est *ἰδραίνειν* cum Erindio ad Ai. 679, Musgravio, Porson et Matthaeo; cf. Reisig. Collectan. p. 83, quam etiam antecedentia per infinitivos relata sint. Operae pretium non videbitur addidisse Eur. Phoen. 1243 *ἐν τάξων ὄρουσε*, quod post Aldinam omnes fere editiones praebent, sed neglecta optimorum quorundam librorum auctoritate. Oni videntur eiusmodi errores e scribendi genere illius aetatis, qua eo nondum usu receptum esset. V. Valcken. — Aesch. Prom. 235 *ἐγὼ δ' ἐτόλμησ' ἔξερυσάμην βοτρυς*, ubi Reisigius l. l. nonnullorum codicum lectionem *ἔξελευσάμην* praefert, neque id iniuria, puto, quam etiam alterum verbum *ἐτόλμησα* augmento instructum sit. Wellauerus in eo offendit, quod non scriptum sit *ἔξερ-
ρυσάμην* a verbo *ἐκρύομαι*, quod tamen alibi nondum reperimus. Aliiter res habet in Aesch. Pers. 753, *φρίνες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν σικνοστρό-
φον*, quia hoc verbum cum aliis quibusdam, cum *oi* incipientibus, augeri non solebat, Grammatico teste in Etym. M. p. 617, 45. Cf. Reisig. Comment. in Oed. Col. p. 377; Wellauer. ad Aesch. Suppl. 404. Matth. et Herm. ad Eur. Bacch. 32, Elmsl. ib. v. 686, Wellauer. ad Aesch. Pers. 753, Lobeck. ad Phryn. p. 153. Porro excipienda sunt verba *χρήν*, quod non rarius apud scenicos poetas legitur, quam *ἐχρήν*, *ἄκων*, quod tantum in plusquamperfecto tempore ab Anticis augetur; Oed. Col. 1594, *κατέκρόμην*; (v. Herm. praef. ad Eur. Hecub. p. 58; Porson. ibid. p. 49, et Wellauer. ad Aesch. Prom. 223), *κατέμην*, *κατέκρον*, quibus tragici poetae augmentum non propouunt; v. Oed. Col.

1593, Trach. 904, Eur. Phoen. 75, Heracl. 33, Elmsl., Soph. Ant. 407. Illa etiam exempla excludenda censet Elmsleus (quem v. ad Eur. Bacch. 1321) ab hac disputatione, in quibus per crasin sublatam sit augmentum, ut apud Aesch. Pers. 302 *νικώμενοι κύριссον*; 482, *ἐνθα δὲ πλεῖστοι θάνον*. Soph. Ai. 308 *παῖσας κῆρα θάωξεν*, et 1304 *δώρημ' ἐκείνῳ δῶκεν Ἀλκμήνης γόνος*. Oed. Col. 1602 et 1608, Trach. 381, 772, ut 905, Phil. 360, Aesch. Pers. 193 Blomf. In quibus crasin veri nominis statuendam esse, nullo modo mihi persuaderi patiar. Crasin enim, quae, e studio quodam commode atque celeriter pronunciandi exorta, nusquam fere nisi in articulo tam praepositivo quam postpositivo atque particula *καί* reperitur, exceptis duntaxat quibusdam loquendi formulis, usu vulgari tritis, ut *ἐγώμας*, *ἐγώδα*, similibus, crasin, inquam, nimis videtur extendisse Elmsleus, ceterique augmenti defensores, neque talem usum eius aliter defendere possunt, quam ex illis ipsis exemplis, in quibus dubium semper manebit, licitumne fuerit adlubere crasin, nec ne. Neque vero ipsius crasis natura et indoles talem usum permittit, quippe qua adhibita duo vocabula in unum, idque diversum, coalescere debere supra vidimus, neque hoc mihi satis perspicuum est, quamobrem viri docti, quum de crasi loquantur, ista exempla non tamen, uti oportebat, coronide addita, in unum vocabulum coaugmentanda curaverint, sed solo apostropho adiecto merae elisionis speciem prae se ferre passi sint. Nam si veras fingere voluissent crases, monstra inaudita prodirent, ut *νικωμενούκύριссον* — *πλεῖστούθάνον* — *ἐκεί-*

νῶδῶκεν, similia, omni analogiae reluctantia. Cf. Matth. gr. gr. p. 223, not. n) ed. II. Neque tamen ego vehementer repugnaverim, si quis in primo ictu tertiae iambici versus dipodiae, si prius vocabulum monosyllabum accentu intentum est, veram elisionem statuatur, ut Soph. Ai. 936. *μὴ πόδουν*, Oed. R. 426. *μὴ κάλεις*. Quae minus suavis est, si aut e pluribus syllabis prius vocabulum constat, aut monosyllabum quidem, sed encliticum est, ut Aesch. Sept. 590 Well. *παγκοίνῳ δάμῃ*, Soph. Ai. 588 *οἷου τράφης*; Oed. Tyr. 844 *ἐγὼ θάνον*. Sic in recentioribus editionibus ubique scriptum reperimus, neque omnino in plurimis ulla augmenti omitendi necessitas subesse videtur. Neque enim crasin in omnibus his inesse persuasit mihi Hermann. in praef. ad. Eur. Bacch. p. 14. Aequè dubium est, an iure eam elisionem Elmsleus ad Bacch. 1132 ad augmentum verbi in primo pede trimetri, longa vocali aut diphthongo in priore versu antecedente, transferre conatus sit; dubitat ipse Hermannus l. l. p. 18. Cf. Matth. gr. gr. p. 113. not. X. — Prima classis, quam constituit Elmsleus, ea complectitur exempla, in quibus augmentum sine versus detrimento addi possit. Mirum tamen videri debet, unde factum sit, ut librarii ad unum omnes in illis augmentum omiserint, quum in quatuor aliis locis addiderint: Soph. Phil. 544, Eur. Iphig. Aut. 49, Bacch. 1288, Herc. fur. 458. Id quod Hermannus l. l. p. 54 ex ea regula perspicuum fecit, qua verbum fortius, in quo augmenti accessio anapaestum efficit, in principio versus positum, addi augmentum postulat. Quod praeceptum omnino cadit in quatuor

illa exempla, quae in quadringentorum fere versuum, anapaesto incipientium, multitudine sola sunt, in quibus augmentum cum pedem faciat, atque facere debeat, quum sine illo valde debilia atque omni nervo destituta essent eorum initia. Sed in verbis minus fortibus, quae non essent voce erigenda, sedulo vitatus fuisse videtur in primo pede anapaestus, qui ex augmenti accessione oriretur. V. Herm. l. l. p. 19, 46; in Elem. d. m. p. 121; Schneider. in praefat. ad Soph. Ai. p. 8. Veruntamen etiam fortiora verba, in quibus augmenti accessio non facit anapaestum, in principio versuum cum vi quadam posita, carere possunt augmento, ut in iis locis, quae Herm. l. l. p. 32 egregie pertractavit; v. Eur. Bacch. 1076, Soph. Oed. Col. 1604, Aesch. Pers. 413, 504. In universum omnis augmenti in primo pede usus sola numerosae orationis observatione sedula regi videtur. — Ceterum omnia fere, quae attulimus, eiusmodi sunt, ut non temere in alios tragoediarum locos cadant, quam in longiores, nuntiorum imprimis, narrationes, (v. Herm. l. l. p. 51) quae plurimae leguntur in Aeschyli Persis, Sophoclis Oedipo Coloneo atque Euripidis Bacchis. Quamobrem Seidleri observatio illa omnino habet, quo nitatur; quae quomodo intelligenda sit, nunc demum Hermannus recte ostendit. Reisigii sententia, de omissione an. menti prolata, non ubique sufficit. Nam permulta graviora verba instructa sunt augmento, atque alia, sine vi pronuntianda, augmento carentia versum incipiunt. De quibus omnibus quum vix quisquam doctius atque accuratius adhuc disputaverit, quam Hermannus, quae ille exposuit, iam aliis verbis iterare nolumus. — Cf.

Markl. ad Eur. Suppl. 728; Brunck. ad Eur. Andr. 955 et Soph. Oed. Col. 1624; Porson. Praef. ad Eur. Hec. p. 5 et 17, et ad vv. 578, 1176, ad Orest. 499, Phoen. 1250, 1448; Herm. Elem. d. m. p. 52 et 121 et ad Soph. Ai. 301, ad Oed. Col. 1624, praef. ad Eur. Hec. p. 32; Reisig. Coniect. in Arist. p. 78 et Commentt. crit. ad Soph. Oed. Col. 1499; Monk. ad Eur. Alceest. 599; Wellauer. ad Aesch. Pers. 302, Matthaeum ad Soph. Phil. 359; Schneider. praefat. ad Soph. Ai. p. 6 - 11; Matth. ad Eur. Bacch. 723 et in gr. gr. ampl. §. 160, not.; Fischer. ad Welleri gr. gr. II, p. 312; Buttm. gr. gr. ampl. §. 83, not. 9. De epicorum usu omit-tendi augmenti v. Thiersch. gr. gr. §. 243, 27, not. 2, ed. tert. Koen. ad Greg. Cor. p. 406; Heyn. Observ. ad Il. tom. 8, p. 226. Schneiderus optime disseruit pag. 54-57 de synizesi, quam arbitrario quidem neque tamen prorsus improbabili loquendi usu a synecephonesi separare voluit, quod discrimen adhuc usque vicis doctis non satis comprobavisse videtur; cf. tamen Hemsterh. Ind. ad Arist. Plut. s. v. synizesis, et praeter auctores a Schneidero laudatos legas Voss. ad Hymn. in Cerer. v. 253, Bentl. ad Arist. Ran. 1283, Porson. ad Eur. Phoen. 1651; Herm. ad Eur. Bacch. 991, ad Soph. Ant. 1132, ad Phil. 4, ad Oed. Col. 1194; ad Oed. R. 640; praef. ad Eur. Bacch. p. 19; Reisig. Synt. crit. p. 30; Wunder. Advers. in Philoct. p. 37; Monk. ad Eur. Hipp. 1148; Meinek. praef. ad Menandr. p. XVIII et p. 565; Wellauer. Commentt. Aeschyl. p. 26 et in Indice ad Aesch. Trag. s. v. synizesis; Erfurt. ad Soph. Antig. 1018; Matth. ad Eur. Alc. 45 et

in gr. gr. ampl. 1, p. 126 cum Add. Buttm. gr. gr. §. 28, not. 13 et 14 cum Add. p. 390; Thiersch. gr. gr. §. 243, 14; (pag. 423 ed. tert.) Götting. de accent. §. 44, II; Merleker. Regul. praecep. de accent. gr. §. 85 cum nota 58.

De secunda persona Passivi et Medii,
quae in *ε* et *η* exit.

Quae de secunda Passivi et Medii persona, apud tragicos in *η* terminanda, acriter disputavit Schneiderus in Quaest. Critt. de trag. dial. p. 2-5, confirmantur Choerobosci grammatici, quod eum latuerat, testimonio, quod frustra tentavisse videtur Reisigius in praef. ad Comment. in Oed. Col. p. 25. Exstat illud in Bekkeri Anecd. p. 1290, ubi formae *ε* origine usque explicato Choeroboscus: *πάντως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, αἰτ, τοῦτο ποιοῦσιν· ἀλλ' ἀπολου-
θούσι καὶ οἱ πεζολόγοι, ἐπεὶ οἱ τραγικοὶ τοῦτο εὖ ποιοῦσιν, ἀλλ' ἀπολουθούσι τοῖς κοινού.* Sed videamus, cum in hisce verbis, uti nunc quidem leguntur, sanus sensus insit. Primum enim dicit Choeroboscus: „omnino ita faciunt Athenienses.“ — „Iam quid ἀλλά vult sibi?“ interrogat Reisigius l. l.; „haecine est perversitas cogitandi quaedam?“ — Sane quidem est. At ne Reisigii quidem nimis violenta loci medela placere potest. Nam scribendum esse censet aut ἀπολουθούσι δὲ καὶ οἱ πεζολόγοι, aut sic potius: *πάντως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι*

τοῦτο οὐ ποιοῦσι. Quae quum nulla emendandi ratione inter se conciliari posse ipse fateatur, lacunam intercessisse existimat; quod quoniam mera est opinio, neque ulla probabilitatis argumento adiuvatur, aliquanto minus probandum videtur, quum praesertim contrariam sententiam, tragicis *ε* tribuendum esse, ex eo loco elicere velit. Nam quum apud recentiores certe Adicos formam in *η* exeuntem praevaluisse certum sit, (cf. Eustath. ad Odys. μ, p. 1723, 20, et Fischer. ad Weller. I, 399) verba illa *πάντως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τοῦτο ποιοῦσιν* sine ulla exceptione dicta esse cum Reisigio affirmare equidem dubitaverim. Quare miror, Matthiaeum, collaudatis his, veteri sententiae adhuc addictum esse; v. gr. gr. in Addendis ad p. 374. Contra Buttmannus in Addendis ad gr. gr. p. 375, 389, 419 nunc quidem in Schneideri partes transit. Cuius viri doctissimi consensus licet sententiae nostrae permultum addat auctoritatis, de vera tamen loci scriptura non tenues adhuc subdubitandi causae remanent. Nam quod Schneiderus ipse posthac in praef. ad Soph. Trach. p. XI. hunc locum ita in vernaculam vertit, ut nulla omnino restare videatur difficultas, id quidem in errorem inducere non poterit cautiorem lectorem. Nullo modo, (v. Herm. ad Viger. p. 470, not. 61), defendi potest primum illud ἀλλά, quum nihil antea denegatum sit, nec quicquam excipiat, aut supplendo corrigatur, aut denique opponatur, sed potius δὲ particula expectetur. Nec vera quidem esset prima sententia, *πάντως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τοῦτο ποιοῦσιν*, pessime certe expressa, quum statim subiiciatur *οἱ τραγικοὶ τοῦτο*

οὐ ποιοῦσιν. Neque ullo modo demonstrari poterit, Choeroboscum verbo Ἀθηναῖοι non scriptores significare voluisse, sed, quod Schneiderus putat, incolae atticae terrae, praesertim cum statim diversi generis scriptores deinceps commemorentur. Cuius loci difficultates ad unam omnes tolluntur ingeniosa emendatione, quam olim Franckius, quo usus sum praeceptore doctissimo eodemque optimo, mecum communicavit. Putat videlicet, propter vocabulum, locum nostrum proxime antecedens, *διφθόγγου*, a librario omissam fuisse negationem *οὐ*, quae cum sequentibus cohaereret. Nam duarum aequalium syllabarum alteram persaepe neglectam in codicibus desiderari notum est. Quod quam facile fieri poterit, vel exinde apparet, quod in libris MSS. syllaba *ου* flexa tantum lineola ~, vocabulo superimposita, exprimi solebat; v. Bast. Comment. post. Gregor. Cor. p. 774; cf. p. 499, 62. Itaque legendum esse videtur: *οὐ πάντως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τοῦτο ποιοῦσιν· ἀλλ' ἀκολουθοῦσι κ. τ. λ.* Qua emendatione probata nemo in particula ἀλλά offendet, quum praecedat negatio, et totius loci exeat sensus aliquanto probabilior, quem perspicuitatis causa vernacula expressum addere liceat: „Die Athener thun dieses aber nicht durchgängig. Doch auch die Prosaiker folgen ihrem Gebrauche, indess die Tragiker solches nicht thun, sondern sich dem Gemeingriechischen anschliessen.“ — Ceterum Reisigius alio etiam argumento illius testimonii, etiamsi corruptum non sit, debilitare fidem conatur. „Nam si discessissent tragici, inquit, ab illa consuetudine, quam aetate ipsorum obtinuisse certum est, id non

casu et fortuito, sed consilio et ratione fecissent.“ Illud quid sit consilii et rationis, satis mihi videtur exposuisse Schneiderus l. l. p. 5. „Quod quum ita sit,“ pergit Reisigius, „quo tandem consilio putamus eos retinuisse tria illa *οἶετ, βούλει, ὕψει?*“ Nullo profecto consilio. Neque enim in vocabulorum formis, in quibus constituendis solus loquendi usus dominatur, de singularum caussis atque consiliis sermo esse potest. Neque poetae tragici illam in *η* exeuntem formam „fingebant“ popularibus inusitatam, ut dicit Reisigius, sed eam apud Homerum iam pridem obviam, (v. Thiersch. gr. gr. §. 221, et §. 243, 39 ed. tert.) in scenam tragicam introducebant, ut epicae poesis formis adhibitis tragoediae gravitatem incolumem servarent, eamque, quoad eius fieri posset, a vulgari loquendi usu scernerent, quippe qui comodiae soli conveniret. Ceterum permulta, e communi dialecto petita, apud tragicos una cum atticis formis obtinebant, ita ut de continua quadam dialecti aequalitate, atque propria tragicæ linguae indole cogitari non possit. V. Schneiderum in praefat. ad Soph. Trach., et cf. Herm. in praefat. ad Eur. Hecub. p. 25. sq. Passov. in Censura Elmsleiani Oed. T., quae legitur in Ephem. litt. Ienens. a. 1818, n. 147, p. 260. In Aeschyli tragoediis formam *η*, quam expulerant Schützius, Blomfieldius, alii, restituit Wellaueus, quem v. ad Agam. 257, et aliis multis locis, plurimorum optimorumque codicum auctoritatem sequutus. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 19. Heind. ad Theaetet. 32. Adde Matthaeium in praef. ad Soph. Phil. p. 15.

De ν paragogico.

Postquam doctrina de brevibus syllabis, in fine vocabulorum sola caesurae vi producendis, a Brunckio potissimum commendata fuerat, ita ut ν paragogicum, imprimis ex epicorum carminibus, prorsus fere expelleretur, nuper Porso ad Eur. Orest. 64 et Hermannus de emend. rat. gr. gr. p. 13 sq. aliam viam ingressi sunt, eam videlicet, ut sequente muta cum liquida ν paragogicum adiciendum esse verissime statuerent. Iis enim, quae Hermannus l. l. egregie disputavit, nihil fere gravius momenti opponi posse dixerim. „Nam licet recte, ait, produci possint istae syllabae, propter sequentem duplicem consonantem, nemo tamen negabit, duriorem esse eam productionem, quae primam ex istis consonantibus avelli a suo verbo, et ad praecedens vocabulum in pronuntiatione apponi postulat, quam quum additum ν syllabam finalem et pronuntiationis aliqua mora et commodiore consonantium positione producit. Certe quaecunque in vocabuli sequentis initio occurrant, non poterit placere ultima praecedentis vocabuli syllaba ictu acuta, si ea syllaba ex eo genere est, cuius insolens est productio.“ Neque in eo cum Schneidero nimis offendor, quod nec Porso neque Hermannus codicum auctoritati hac in re quidquam fidei concedendum esse censuerunt. Sed hoc mihi recte dixisse videtur, Porsonem rem nimis auxisse, qui l. l. „ubi verbum, ait, in brevem vocalem desinit, eamque duae consonantes excipiunt, quae brevem manere patiantur, vix credo exempla dubiae fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista

producatur“, idemque fecisse Erfurdium, qui ad Soph. Ai. 1109 ed. maior. contra Iobeckium pugnavit, quem v. ad Ai. 1109, exemplorum collectionum maiorem partem corrigere non dubitaverit, quo ipso regulam valde incertam reddi satis apparet. Licet enim negari non possit, multa egregie emendavisse Erfurdium, tamen de omnibus locis non temere quisquam ei assentietur. Neque illud satis perspicui potest, cur in duobus secretis vocabulis nos offendat, quod in compositis non minus licuerit, (ut in ἐπιδρομάς, Eur. Hel. 404, κατακλύσειν, Troad. 1002, ἐπιπράνων, Iphig. T. 51; ἐλιτροχοι, Aesch. Sept. 187; δορίμητος, Choeph. 343; πολύτλας Soph. Ai. 956,) quam in simplicibus; (ut πατρός, Soph. Oed. Col. 442, ὕβρις, ib. 883, νεκροί Ant. 1240 et Eur. Phoen. 881, δανείν, Soph. El. 320, Eur. Orest. 782). Quae quidem licentia iis videtur annumeranda esse, quae, quamvis paucae, ex epica poesi in tragicorum dialectum transierint. Nam remotis etiam iis locis, ubi ν adiecto res facile expeditur, satis multi emendatu difficiliores restabant. Atque in universum regula quaeque in suspicionem incidere debet, si loci repugnantes, qui nullam aliam in se continent causam, ex qua rejiciantur aut mutantur, coniecturis removendi sunt. — V. Wellauer. ad Aesch. Pers. 768 et ad Prom. 612. In melicis tragoediarum partibus legitur apud Eur. Orest. 1468 τὸ χρυσεοσάνδαλον, Troad. 253 ὁ χρυσοκόμας, Phoen. 1498 στολίδι προιδέσσαν, Aesch. Sept. 304 Ἰῖδι προῖάψαι, Soph. Oed. Tyr. 169 ἐν φροντίδος, Antig. 612 τὸ πρίν, Electr. 835 ἂν θροεῖς, Trach. 1012 κατὰ τε δρία πάντα

καθαίρων in versu hexametro; Aesch. Choeph. 589 *πυρδαῖ τινα πρόνοιαν*, quam vulg. Wel-lauerus defendit contra Hermannii emendationem *πυρδαῖτιν*; Pers. 654 *ὅπως καινὰ τε κλύης νέα τ' ἄχη*, v. Well. ad l. l.; Electr. 1155 *λα-βοῦσα τλάμων*, ubi v. Seidl. Eandem licen-tiam in anapaesticis tragici poetae sibi indulgisse vi-dentur, ut apud Aesch. Sept. 1048 — *γένος ᾠλέ-σατε πρυμνόθεν οὕτως*, ubi cum Porsone Elms-læus ad Eur. Med. 814 praeter necessitatem legen-dum censet *ᾠλέσσατε*. Ceterum ne Erfurdius qui-dem productarum ante mutam cum liquida breviam syllabarum licentiam in versibus anapaesticis et dacty-lis negavit. Et quom in nonnullis syllabis probe-tur et correptio et productio, ut in *μν, δμ, γλ, βλ, γν*, (v. Erfurdt. ad Soph. Antig. 849, ad Ai. 1066, Herm. in Elem. d. m. p. 46, Seidl. de vv. doctum. p. 21, Elmsl. ad Eur. Bacch. p. 17 et 136,) quidam etiam in aliis eiusmodi concedatur, iure pro-fecto interrogare potest Schneiderus, quem v. in Quaest. Critt. de trag. dial. p. 59. Sed nullo minus Porso, ut mihi quidem videtur, recte addidit *ν* pa-ragogicum apud Eur. Orest. 64 *ἐμῇ τε μητρὶ παρ-έδοκεν τρέφειν*, licet litterae consonae *τρ* syl-la-bam praegressam positione producant. Sequuti sunt Matthiaeus et Boethius. Leges enim euphoniae hac in re omnia decrevisse videntur, non metrorum ratio, utrum insolentiora essent, an nota atque solita, quae est Schneideri sententia l. l. p. 60. Id quod mihi videor colligere posse ex Inscriptionibus, longe cer-tioribus, Hermannio quoque iudice, (v. praef. ad Eur. Hec. p. 21) harum rerum testibus, quam codices,

minime sibi constantes. Nam auctore Osannio, quem v. in Syll. Inscr. p. 416, tit. 33, Inscriptiones abundant fere exemplis *ν* paragogici ante consonas litteras positi, et ante vocales omissi, ita quidem, ut ipsi veteres nullas certas regulas sequuti fuisse, sed potius senioris aetatis grammatici eas confinxisse vi-deantur, quorum alii aliter de *ν* paragogici usu atque origine statuunt. Dicit Grammaticus in Bek-keri Anecd. gr. p. 1400, Atticorum dialecto pro-prium fuisse usum *ν* illius in tertiis verborum tam pluralis quam singularis personis, in *z* et *ε* exeunti-bus, et in dativis pluralis numeri participiorum et nominum, apud Iones contra omnia haec sine *ν* pronunciata fuisse affirmat; omnes vero Atticorum prosaicos scriptores *ν* addidisse testatur, tam vocali quam consonante littera sequente, poetas tamen con-sonante littera sequente cecisse *ν*, ubicunque metro repugnaret, vocali sequente non item, quoniam me-trum eo non corrumpetur cet., quocum consentit Aristarchus, qui docet: — — Iones vero *ν* asper-nantur. Quorum exemplo poetae, metri vinculis atque necessitati adstricti saepe consonanti littera se-quente *ν* addunt, saepe etiam vocali sequente *ν* omittunt cet. Id quod apte conciliari potest cum Apollonii testimonio in libro de coniunctionibus (in Bekkeri Anecd. p. 520 sq.) *καὶ ἐπαίεσθαι ὑπό-δειγμα τὸ ἐπὶ τοῦ ν, ὃ μάλιστα παμπολλὸν εἶστιν ἐν τῇ πλεονασμῷ, ἔνεκα εὐφωνίας παραλαμβάνόμενον ἐπὶ παντὸς βραχυτα-τλήκτου ῥήματος, ἔλεγεν, ἔλαβεν, καὶ ἐπὶ δοτικῶν τῶν εἰς ε ληγουσῶν, κ. τ. λ.*, dummodo imprimis euphoniae, non hiatus expellendi causa *ν*

paragogicum adhibitum fuisse statuamus. Nam quod aliae multae formae, in ϵ aut τ exeuntes, hanc litteram nunquam accipiunt, id quidem, recte monente Matthiaeo in gr. gr. §. 41, not. 3, adhiberi non potest argumento, eam, ubicunque adiciatur, primariam atque antiquissimam formam fuisse, ut arbitrat^r Buttmanus in gr. gr. p. 93. Quod attinet ad particulas $\pi\rho\acute{o}\sigma\tau\epsilon\nu$, $\delta\pi\iota\sigma\tau\epsilon\nu$, alias, ommissio ν paragogici in iis consideratur veluti proprietas quaedam, metri gratia permissa, neque conveniens solutae orationi. Sed e veteribus dorico-aeolicis formis $\pi\rho\acute{o}\sigma\tau\alpha$, similibus, ν paragogicum serioribus demum temporibus additum fuisse iis v oculis, initio in ϵ exeuntibus, probe colligi posse videtur. Cf. Fischer. ad Well. 1, p. 189, Matth. gr. gr. §. 41, not. 2. Contra Lobeckiam, significantem ad Phryn. p. 284, antiquiorem esse formam $\pi\rho\acute{o}\sigma\tau\epsilon\nu$, non $\pi\rho\acute{o}\sigma\tau\epsilon$, disputavit Matthiaeus in Addend. ad Eur. Androm. p. 507, qui exempla, ubi $\pi\rho\acute{o}\sigma\tau\epsilon$ est in secunda et quarta trimetri sede, attulit haec: Soph. Phil. 958, Oed. Col. 1534 et 1370; Oed. Tyr. 263 et 1483, atque etiam cum elisione in Trach. 1032, qua $\pi\rho\acute{o}\sigma\tau\epsilon$ satis etiam apud Atticos firmatur, licet $\pi\rho\acute{o}\sigma\tau\epsilon\nu$ aliquanto frequentius sit. Lobeckius vero de solis prosaïcis scriptoribus, non de poetis atticis locutus est, quibus non prorsus abiudicandas esse censet formas, ν illo carentes. Quum vero illo tempore novae Bekkeri collationes, ad Platonis opera confectae, Lobeckio nondum innotuissent, nuper in Programmato quodam academico, anni 1830, multis Platonïcis locis adhibitis demonstratum ivit vir doctissimus, libros MSS. non omnino quidem in formis

illis scribendis sibi constare, plurimos tamen confirmare usum illum, quo addiciendum sit ν paragogicum. V. Iahnii Annal. Philoll. 1831, tom. 1, 2, p. 242. Ceterum iam apud Homerum $\pi\rho\acute{o}\sigma\tau\epsilon$, $\delta\pi\iota\sigma\tau\epsilon$, $\sigma\phi\acute{\iota}\sigma\iota$, $\pi\acute{\alpha}\lambda\iota$, alia certissima sunt; Attici $\sigma\phi\acute{\iota}\nu$, (etiam pro $\alpha\upsilon\tau\acute{\omega}$, ut Aesch. Pers. 745, Soph. Oed. Col. 1490 Herm.) usurpare solent. V. Buttman. Lexilog. I, p. 60, et gr. gr. ampl. §. 26, 2. Qui varius ν paragogici usus veri simillimam reddit Apollonïi sententiam, euphoniae causa illam litteram aut additam aut omissam fuisse, sicuti etiam in mediis quibusdam vocabulis, ut $\acute{\alpha}\mu\phi\alpha\sigma\acute{\iota}\alpha$ et $\acute{\alpha}\phi\alpha\sigma\acute{\iota}\alpha$, $\acute{\alpha}\mu\pi\lambda\alpha\kappa\epsilon\acute{\iota}\nu$ et $\acute{\alpha}\pi\lambda\alpha\kappa\epsilon\acute{\iota}\nu$, de quibus v. Buttman. Lexilog. I, p. 136, Herm. de emend. rat. gr. gr. p. 18 sq. et Blomf. ad Aesch. Agam. 336. Neque praeterendum est, etiam apud prosaïcos scriptores ν paragogicum ante consonam litteram persaepe praebere optimum quemque codicem. V. Popponis Prolegg. in Thucyd. p. 219 et 444, et, quem laudavimus, Osannum. Adde Wernick. ad Tryphiod. in Ind. s. ν parag. De adverbio $\acute{\alpha}\nu\epsilon\upsilon\sigma\tau\epsilon$ sive $\acute{\alpha}\nu\epsilon\upsilon\sigma\tau\epsilon\nu$ v. Bekkeri Anecd. p. 603, 21; ubi leguntur haec minime negligenda: $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\pi\acute{\omega}\varsigma$ $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}$ $\acute{\epsilon}\chi\epsilon\iota$ $\tau\omicron$ ν ; $\phi\acute{\iota}$ $\lambda\omicron\gamma\omicron$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\tau\omicron$ $\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\epsilon\nu$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\tau\omicron$ $\acute{\epsilon}\phi\epsilon\tau\epsilon\nu$, $\omicron\upsilon$ $\lambda\acute{\eta}\gamma\omicron\nu\tau\alpha$ $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ ν , $\pi\rho\sigma$ $\lambda\alpha\mu\beta\acute{\alpha}\nu\omicron\nu\tau\alpha$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\tau\omicron$ ν $\delta\acute{\iota}\alpha$ $\tau\acute{\eta}\nu$ $\tau\omicron\upsilon$ ϵ $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\lambda\eta\acute{\xi}\epsilon\nu$. — In universum vero tam variabilem ν paragogici usum apud Atticos fuisse, tanque arbitrarium, ut ne in fine quidem periodi aut versus, aut etiam integri libelli, ubi recentiores id vel aegerrime desiderant, ubique et semper additum sit, testatur idem Osannus l. l., qui non iniuria reprehendere videtur Her-

mannum, quod in librorum aliquot Thucydidis finibus contra Codicum auctoritatem verbo *ἐνέγραψε* paragogicum *ν* addendum censeat. Idem in Atticorum poesi falsissimum esse affirmat, quod vulgo de *ν* paragogici usu in versus clausula magnorum virorum praeceptum legis instar tradere soleant. Sed in Inscriptionibus, metro epico conceptis, e regula certa tum fere constanter omitti *ν* paragogicum, quum sequens versus consona littera incipiat, neque unum inveniri exemplum, quo, *ν* illo absente, sequens versus vocali littera incipiat, p. 150 docuit Osannus. Similia fere iam ante in Epigrammatis observaverat Iacobsius, quem v. in praefat. ad Anthol. Palat. p. 30; cf. Reisigium in praef. ad Commentt. Critt. de Oed. Col. p. 27; Elmsl. ad Eur. Bacch. 200. Thiersch. gr. gr. §. 243, 9, ed. tert. Monk. et Wüstem. ad Eur. Alcest. 247. Seidler. ad Eur. El. 1053, et de vv. dochm. p. 21; Herm. ad Eur. Bacch. 73; Wellauer. ad Aesch. Prom. 412 et 612, ad Pers. 768, ad Choeph. 814, ad Eum. 894; Brunck. ad Eur. Bacch. 1123, ad Soph. Ai. 1077; Erfurdt. ad Soph. Ai. 619 et ad Antig. 849. Gaisl. ad Hephaest. p. 218. — Schneiderus in universum quidem satis recte de *ν* paragogici usu disputavisse mihi videtur; sed quod Graecos id libentius omisisse quam addidisse censet, eius sententiae argumenta non satis idonea esse iudicamus.

De epicis quibusdam Tragicorum formis.

Vocabulorum quasdam formas, epico sermoni proprias, sibi vindicavisse tragicos, nunc in universum quidem apud omnes constat; sed fines talis licentiae accurate constituere, idoneamque rationem investigare, quam sequuti ionicis formis passim uti maluerunt, quam communibus, quae persaepe et ipsae sine magna difficultate metro accommodari potuissent, ea quidem quaestio nondum est satis explorata. Usurpabant nimirum *μόνος*, *μοῦνος*, *γόνατα*, *γούνατα*, v. Elmsl. ad Eur. Med. p. 136 et Porson. ad Eur. Phoen. 866; *κόρος* et *κοῦρος*, v. Porson. praef. ad Eur. Hec. p. 14, et cf. Lobeck. ad Phryn. p. 236; *δορί* et *δουρί*, v. Porson. l. l. et Schneider. p. 21; *ὄνομα*, *οὔνομα*, v. Markl. ad Eur. Iphi. Taur. 36, Schaefer. et Matthiaeum ad Soph. Phil. 251, frustra repugnante Elmsleio ad Eur. Bacch. 320; *ἀετός*, *αιετός*, v. Wellauer. ad Aesch. Pers. 201 et ad Prom. 1024, *κᾶω*, *καίω*, *κλάω*, *κλαίω*, *ἐλάα*, *ἐλαία*, v. Matth. gr. gr. §. 12 cum Add.; *Ξένος*, *Ξείνος*, v. Valcken. ad Eur. Phoen. 285, Herm. ad Soph. Oed. Col. 932, Schaefer. in Ind. ad Pors. Hecub. s. v. *Ξείνος*; et Wunder. ad Soph. Oed. Col. 925; *ἐλίσσω*, *εἰλίσσω*, v. Porson. ad Eur. Phoen. 3; Herm. ad Eur. Ion. 40 et in praefat. ad Soph. Ai. p. 18 sq. Parum probabilis est Elmsleii, quem v. ad Eur. Med. 88, aliorumque sententia, tragicos non nisi metro coactos ionicas illas formas in auxilium vocavisse, praesertim quum plu-

rimas leges, easque difficillimas, in componendis carminibus sibi praescriptas, vel accuratissime ubique observaverint, neque verisimile sit, eos metrorum vinculis tam obstrictos fuisse, ut ad alienas formas, sermoni intrudendas, confugere debuissent. Admiramur potius tragicos propter egregiam versuum condendorum facilitatem, qua ubique et linguam et metra in potestate sua habuisse videantur. Neque profecto ita difficile fuisset, formas atticas ubique metro aptare. Iure etiam interrogari potest, quam ob causam ab uno tragico poeta formae quaedam ionicae probatae sint, quas ceteri vel prorsus reiecerint, vel rarissime sibi indulserint. Sic Sophocles haud raro, in trimetris etiam, forma *μοῦνος* usus est, quam repudiavisse videntur Aeschylus atque Euripides, exceptis videlicet melicis carminibus. Num propterea existimemus, Sophoclem minore versuum pangendorum facultate praeditum fuisse, ut evitare nesciret ionicas formas, an tantae negligentiae cum incusemus, ut pro metri ratione alterutram formam sine ullo delectu admisit? tam unum quam alterum crimen poeta omnium venustissimo indignum esse unusquisque fatebitur. Sed nunc quidem, ne disquisitio nimis extendatur, consideremus tantummodo exempla aliquot Sophoclea formarum *μοῦνος* et *Ξείνος*, in trimetros iambicos receptarum, atque vocabula haec ionicae indolis nonnisi tum, quum aliquo cum animi affectu atque emphasi pronuncianda essent, usurpata fuisse facile apparebit. V. Soph. Ai. 1276 — *ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας, ἐν τροπῇ δορὸς ἐρρύσας* — *ἔλδων μοῦνος* — ; Electr. 531 *τὴν σὴν ὀμαιμον μοῦνος* *Ἑλλήνων* *ἔτλη*

θῦσαι *θεοῖσιν* — ; Oed. R. 304 *ἧς δὲ προστατὴν σωτήρᾳ τ', ὦναξ, μοῦνον* *ἐξευρίσκομεν*. Ib. 1418; cf. Antig. 308, 508, 705; Oed. Col. 991. *ἐν γὰρ μ' αἰμειψαί μοῦνον, ἄν σ' ἀνιστορῶ*; ib. 1250; Trach. 272 *δοῦνε' αὐτὸν μοῦνον ἀνδρώπων* *δόλφ* *ἔκτεινεν* — ib. 1209 — *καὶ μοῦνον* *ιατῆρα* *τῶν ἐμῶν κακῶν*. Nunquam enim legimus adverbium *μοῦνον*, sed ubique *οὐ μόνον* — *ἀλλὰ καὶ*, similia, pronuncianda scilicet sine ulla vocis intentione. Ionica forma *Ξείνος* plerumque casu vocativo a Sophocle in trimetros adscita fuisse videtur. Praeter Oed. Col. 924, *ἀλλ' ἡπιστάμην, Ξείνον παρ' ἀστοῖς ὡς διατᾶσθαι* *χρεῶν*, ut ediderunt Schaeff. Wund. Dind. Matth. et Reisig.; e solius codicis Vaticani auctoritate cum Brunckio et Elmsleio Hermannus scripsit *Ξένον*; v. Matth. in ed. Weigel; sed tam totius loci sententia, quam vocabulorum collocatio nos admonet, ut voce distinguamus *Ξείνον*, ut 1014, *ὁ Ξείνος, ὦναξ, χρηστός* — *αἱ δὲ εὐμφοραὶ αὐτοῦ πανώλεις*, ubi *ὁ Ξείνος* et *αἱ εὐμφοραὶ* ita sibi opponuntur, ut in iis praecipua orationis vis posita sit, quae brevitate syllabae male obscuraretur. V. Electr. 1119 *ὦ Ξείνε, δὸς νυν, πρὸς θεῶν* — ibid. 675; Oed. Col. 33, 47, 856, 1094, 1119. Merito enim atticam formam praetulit poeta in Oed. Col. 903 — *ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ Ξένῳ* *γίνωμαι* *τῷδε*, *χειρᾷ* *δεῖς* *βίᾳ*, quandoquidem *Ξένῳ* sine ulla vi pronunciandum est. Qui varius formarum usus, in vocabulis certe eiusmodi, qualia sunt *μοῦνος* et *Ξείνος*, non ita difficilis esse videtur explicatu. Nonne enim ipsi, quum in pronun-

ciandis vocabulis *εἶνος* et *μόνος*, si quando propter loci sententiam prae ceteris distinguenda sunt, diutius voce commoramur, statim nos incidere sententius in ionicas formas, plenius quasi sonantes atque fortius? Sunt enim vocales litterae *ε* et *ι* aequae et *ο* et *υ* ita inter se cognatae, ut, quum producamus *ε* et *ο*, simul etiam nobis audire videamur *ι* et *υ*. — Iam transcamus ad alias nonnullas ionicas formas, apud Sophoclem obvias. *Πολλός* pro attico *πολύς* apud tragicos certissimum est. V. Soph. Antig. 86 *πολλὸν ἐχθίων ἔσται*, quod Porso ad Eur. Hecub. 624 praeter necessitatem mutandum putavit aut in *μῆλλον*, aut, quod praefert, in *πλεῖον*. Cf. Trach. 1196. Formae *μέσος* pro *μέσος* exempla vide apud Erfurdium ad Soph. Antig. 86 et 1208. Minus recte Schneiderus in Quaest. p. 23 hoc referendum censet *ἔσσομαι* apud Soph. Electr. 818, ubi v. Herm. Locus enim, quem confert, Arist. Pac. 187, nunc quidem a Brunckio et Dindorfio, Dawesio sequentis, recte ita resitutus est, ut pro vulgata *ἔσσεδ' ὅπως* legatur *ἔσδ' ὅπως*. V. supra pag. 29. Porro in senariis admittuntur *ἀπαί*, *διαί*, *ὑπαί*; v. Aesch. Agam. 866, 918, Soph. El. 711, Buttm. gr. gr. §. 417, not. 3, Blomf. ad Aesch. Ag. 135, Seidl. de v. doctm. p. 93, 94; Herm. et Wunder. ad Soph. Phil. 184. — Legitur etiam passim *ἐνί* in tragoediis, ut Trach. 7, et *εἶν* pro *ἐν*, v. Herm. ad Antig. 1227, Lobeck. ad Ai. 614; Osann. Anal. Critt. p. 103. Sic *εἰραλίαν* servatum maluerim a Persone apud Eur. Hec. 39, qui contra librorum auctoritatem scripsit *εἰραλίαν* cum Dawesio in Miscell. Critt. p. 196. Cf. Valcken. ad Eur.

Phoen. 6. Wellauer. ad Aesch. Prom. 345 et Pers. 747. De *εἵνεκα* et *οὕνεκα* v. Meinek. ad Menandr. p. 391, Wellauer. ad Aesch. Prom. 345; Popponis Prolegg. ad Thucyd. I, p. 212; Matth. gr. gr. §. 12 cum not. g. Buttm. gr. gr. p. 292 cum Add. p. 388, et Ahlwardt. in Symb. II ad Schneideri Lex. gr. Melicis tantum partibus conveniant *ἔσσεταί* apud Aesch. Pers. 120, ubi v. Weil, *ἔμμεναι*, *ἔσσε*, *ἰοῦσαν*, v. Herm. ad Soph. Ant. 619, *τόσσον*, *ῥόσσον*, *πρόσσω*, *κτίσας*, *ἀλέσας*, de quibus v. Lobeck. ad Ai. 183, Monk. et Wuesten. ad Eur. Alcest. 234. Elmsl. ad Eur. Med. 814, Meinek. Quaest. Menandr. p. 31, Wellauer. ad Aesch. Agam. 138. De diacresi, in formis *νόον*, *ρίεθρον*, *εὔροον*, similibus, obvia, v. Lobeck. ad Ai. 427; Wellauer. Commentt. Aeschyl. p. 22; de *ἐλεεινός* cf. Wellauer ad Aesch. Prom. 246, Person. Praef. ad Eurip. Hecub. p. 7; de *ἀϊσσώ*, *ᾄσσώ* v. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 117, Pierson. ad Moerid. p. 301, Person. ad Eurip. Hecub. 31, Seidler. de v. doctm. p. 20, Wellauer. ad Aesch. Pers. 462; adde Welcker. in Append. ad Trilog. Aesch. p. 83. Dativi pluralis exitus in *ῆσι*, *οῖσι*, *ῆς*, apud epicos frequentissimus, in tragicorum etiam atque Aristophanis fabulis passim reperitur. V. Elmsl. et Person. ad Eur. Med. 466, Valcken. ad Eur. Hipp. 1432 et Phoen. 62, Koen. ad Gregor. Cor. p. 383; Brunck. ad Arist. Ran. 1211. Fischer. ad Weller. I, p. 363. Blomf. et Wellauer. ad Aesch. Prom. 363. De epico secundae declinationis dativo, qui in *οῖσι* exit, v. Fischer. ad Weller. I, p. 376, et cf. Heind. ad Plat. Phaedr. 37. In universum vero Sophocles

epicas quasdam formas semel modo, bis terve recepit, ut corruptae lectionis suspicionem passim ab editoribus moveri mirum non sit. At vero ipsa talium formarum multitudo codicumque consensus eiusmodi locos vindicare debent a virorum doctorum variis emendandi periculis. Sic in Soph. Ai. 730 vulgo legitur *κουλεῶν*, de qua forma v. Hermannum et Lobeckium. — Electr. 681 Hermannus edidit cum omnibus libris — *δρόμων διαύλων πεντάεσλ', ἃ νομίζεται*. Cuius loci varias atque inutiles emendationes enumerare longum est. V. Martin. Syllog. var. lectt. — Wunderus, ceteris verbis servatis, praetulit atticam formam *πένταεσλ'*, sed librorum consensu destitutus. Hermannus „quod autem antiqua,“ ait, „et poetica forma *πεντάεσλα* usus est, id ideo factum credibile est, quod attica forma vulgaris haberetur.“ In Trach. 495 optimae notae codices praebent *κεινόν*, alii *κενόν*, quod cum Brunckio et Schaefero praetulit Herm.; v. Elmsl. ad Eur. Iph. T. 414. Apud Aesch. Sept. c. Theb. 62 *νηός* legitur ionica forma, ubi Elmsleius ad Eur. Med. 523 e tribus codicibus edendum censet *ναός*, quod a Blomfieldio receptum iniuria improbat Wellauerus; v. Buttm. gr. gr. §. 27, not. 16. Matth. gr. gr. §. 85, not. 1. Elmsl. ad Eur. Med. 510. Aesch. Pers. 424 *τοῖδε* legitur sine lectionibus variis, neque in eo adhuc usque, quod sciam, offenderunt interpretes, Blomfieldio excepto, licet et ipse *τοῖδε* defendi posse minime negaverit; v. Herm. ad Soph. Ai. 1383. Saepe *μὴν* et *νῦν* pro *αὐτόν* etc. usurpari, idoneis exemplis comprobari potest. Aesch. Sept. c. Theb. 435 *κεραυνοῦ δέ μιν βέλος*

ἐπισχέθου, ubi invitis omnibus libris Brunckius reposuit *νῦν*, quippe qui cum Valckenario ad Eur. Hippol. 1253 *μὴν* a tragicis repudiatum fuisse censeat, eumque sequenti sunt Schütz. et Blomf., optime repugnante Wellauero. Cf. Eum. 621, ubi Schütz. quem v. ad Prom. 55, parum sibi constans, vulg. *μὴν* retinuit, et Soph. Trach. 388. — Electr. 21 — *ὥς ἐνταῦθ' ἐμὲν, ἔν' οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή*, quam plurimorum librorum lectionem recte receperunt Brunck. Herm. Matth. et Wundl. — *ἔσμέν*, atticam formam etiam codices nonnulli praebent, sed desperdito metro. Dawes. in Miscell. Crit. p. 282. coniecit *ἔμεν*, probatum illud Erfurdio et Schaefero. Hermannus, licet vix putet Sophoclem scribere potuisse *ἐμὲν*, tamen, ut in re incerta, non ausus est quidquam mutare. Ceterum *ἐμὲν* agnoscit h. l. etiam Buttm., quem v. in gr. gr. §. 108, not. 15. — Trach. 24 *ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ*, ubi v. Schneiderum. Cui lectioni, a Schol. Rom. etiam memoratae, nonnulli recentiores praetulerant *ἤμην*; laud scio an non recte. Plurym. p. 152 *ἤμην*, ait, *εἰ καὶ ἐδρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἦν ἐγὼ*, ubi v. Lobeck.; cf. Buttm. gr. gr. §. 108, not. 13. — Soph. Ai. 669 *ἔτ' ἐχθρὸς ἤμην, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος*, ubi nunc quidem ex emendatione Küsteri apud omnes legitur *ἡμῖν*. Sed vulgatam optimo defendit atque explicavit Schneiderus in notula editionis. Ponitur enim passim tempus imperfectum loco praesentis, sed ita plerumque, ut eo temporis quoddam spatium significetur. Cf. Schaefer. ad Oed. Col. 1697. Accedit, quod Etymologicum M. ab

Euripide semel adhibitum esse *ἤμην* tradit; v. Pierson. ad Moerid. p. 172; adde Fischer. ad Weller. II, p. 505. Schaefer. ad Long. p. 423. Forma *ἤν*, pro *ἤν*, veteri atticismo tribuenda ex Eustathii aliorumque grammaticorum auctoritate, neque Aristophani, neque tragicis prorsus abiudicari poterit, atque nuper a Bekkero, optimum quemque codicem sequuto, in Platonem recepta est. V. Brunck. ad Ar. Plut. 77, Blomf. ad Aesch. Agam. 1617, Herm. Praef. ad Soph. Oed. T. p. 7. Fischer. ad Weller. II, p. 498. Heind. ad Plat. Protag. 5. Imperfectum ionicum *ἔσκον* legitur in versu lyrico apud Aesch. Pers. 648. Ceterum *ἐχθραπτεύς* l. l. tanquam male sonans repudiatum est a Porsoe ad Eur. Med. 555, qui scribi iubet *ἐχθραπτεύς*; obtemperaverunt Lobeckius, Schaeferus, ceteri. Simili ratione formam *ἐχθαίρειν*, quae frequentior est, et attica perhibetur, alterius *ἐχθραίνειν* loco, quam et ipsam omnes fere codices praebent apud Soph. Ant. 94 et Eur. Med. 555, ubique tragicis inferendam esse indicavit Porso. Sed neque *ἐχθραπνέω* neque *ἰσχυαίνω*, (v. Schaefer. ad Eur. Orest. 292 ed. Porson.) removeri possunt e tragicis. Cf. Aesch. Prom. 380 et Blomf. ibid. 277. Matth. ad Eur. Orest. 288. Schneideri Quaest. p. 15. Porro huc referendum est epicum illud *ἔξῃνοι* in senario apud Soph. Oed. R. 1182, ubi Elmsl. ex uno codice scripsit *ἔξῃνοι*, ut Dindorfius, quae nulli quidem glossa esse videtur, insolitae adscriptae formae *ἔξῃνοι*, Erfurdio et Matthiae recte probatae, licet omnino quidem *ἔξῃνοι* apud tragicos aliquanto frequentius legatur, ut in soluta oratione saepius *ἀφαινοῦμαι*. V. Buttm. gr.

gr. II, 1, p. 155. — Adde Eur. Electr. 593 — *σὺ δ', ὦ γερατὲ, καίριος γὰρ ἤλυθες*, ubi v. Seidlerum; cf. Troad. 374 *ἔπελ δ' ἐπ' ἀκτὰς ἤλυσον Σκαμανδρίους* —, et Elmsl. ad Med. 1077, Meineck. Quaest. Men. I, p. 35. De epico Futaro *ἐλεύσομαι* v. Schaefer. ad Soph. Oed. Col. 1206, et Elmsl. ad Eur. Heracl. 210, Lobeck. ad Phryn. p. 37. Apud Soph. El. 757 *καὶ νῦν πυρρῇ κήαντες εὐδύς*, atticum *κῆαντες* reposuerunt Erf. et Herm. S. d. accuratius vulgatam videtur servasse Wunderus. V. Aesch. Agam. 823, Eur. Rhés. 97, Buttm. gr. gr. II, 1, p. 161, et Ien. Ephem. Litt. 1826, No. 173, p. 430. *Κῆα*, verbum epicum, invenitur etiam apud Aesch. Choeeph. 696; cf. Buttm. l. l. p. 168. De epico *ἀδελφεός* v. Herm. ad Oed. Col. 1059, Wellauer. ad Aesch. Sept. c. Theb. 558, Seidl. ad Eur. El. 134; verissime Hermannus: „formae istae poeticæ, ait, non tantum metro allicubi commodæ sunt, sed saepe etiam, ut oratio splendidior fiat, usurpantur.“ De *ἰδέ* v. Passov. Melett. Critt. in Aesch. Pers. p. 43, et Herm. ad Soph. Ant. 957. De *πνέω*, *πνέω* v. Herm. ib. v. 1132.

Ἀχαιῖκός, epicam formam, praeter necessitatem in tragicos intulerunt Brunckius et Beckius. Plerique enim codices praebent *ἀχαιῖκός*; v. Porson. ad Eur. Hec. 291, Seidl. ad Eur. Troad. 674, Herm. de emend. rat. gr. gr. p. 37, Lobeck. ad Phryn. p. 39. Blomfieldius Aeschylum et Athenienses eiusdem actatis more Homérico *Ἀχαιῖκός* scripsisse putat, ad Aesch. Agam. 607. De formis atticis *ροιά*, *χροιά*, *στοιά*, *πνοιά* cct. v. Pierson. ad Moer. p. 338, Brunck. ad

Arist. Eccl. 676, Elmsl. ad Eur. Heracl. 431; de *ἐλάα*, *ἐλαία* v. Meineck. ad Menandr. p. 51; Matth. in Add. ad gr. gr. p. 513. Huc pertinent, quae de correptis diphthongis docuit Passovius in Lex. gr. s. v. *ποιέω*, prope finem. De *κόρος* et *κοῦρος* v. Monk. Wüstemann. et Matth. ad Eur. Alc. 459 et cf. Osann. Syll. Inscr. I, p. 92, 157, 203, 217; Matth. gr. gr. p. 53 sq. Lobeck. ad Phryn. p. 235, Markl. ad Eur. Iph. T. 36; de *Διόσκουροι*, *Διοσκώρω* v. Schaeff. ad Gregor. Cor. p. 300, Meineck. ad Men. p. 253. Porson. ad Eur. Hec. 931; *γέρα*, epica pluralis forma pro *γέρατα*, apud tragicos secundam producit; v. Porson. ad Eur. Phoen. 888. Optime Schneiderus absolvit quaestionem, quae difficilior est, de formis *ἀεί*, *αἰεί*, in libello de dial. Trag. p. 22, et postea in praef. ad Soph. Oed. T. *Αἰεί*, ionica forma, etiam in Atticis poetis toleranda est, ubicunque producenda est prima syllaba, quae in *ἀεί* natura brevis est. V. Herm. in praef. ad Eur. Herc. fur. p. 3 sq., Buttm. gr. gr. ampl. II, p. 292, Bast. ad Gregor. Cor. p. 346sq., Popponis Prolegg. ad Thucyd. I p. 211, Osann. Syll. Inscr. I, p. 242, Elmsl. praef. ad Soph. Oed. T. p. 11, Dindorf. in praef. ad Soph. p. 57; adde Heyn. ad Hom. Il. tom. VI, p. 638, Boeckh. ad Pindar. Pyth. 9, 91, Thiersch. gr. gr. p. 421 et 429 ed. tert. Certissima exempla primae syllabae productae subiiciam haec: Aesch. Prom. 26, Pers. 181, Soph. El. 298, 643, Eur. Phoen. 87, Med. 456, 1019. --- *Αἶα*, forma ionica, legitur in senario apud Aesch. Prom. 302. De epico genitivo, qui in *εος* exit, pro attico *εως*, v. Fischer. ad Well. I,

p. 405 et Matth. gr. gr. §. 80, not. 1, et §. 83, not. 3. De communis generis accusativis *μῖν* et *νῖν* v. Wellauer. ad Aesch. Sept. 435, Valcken. ad Theocrit. Adon. p. 212, c; de forma *σφέ* v. Brunck. ad Aesch. Prom. 9, Valcken. ad Eur. Hipp. 1253, Matth. gr. gr. ampl. §. 147, not. 8; de *σφί*, *σφίν*, v. Elmsl. ad Eur. Med. 393, Reisig. Comment. in Soph. Oed. Col. 1484, Buttm. gr. gr. ampl. §. 72, not. 19. De *νώ*, *νῶ*, *σφῶ*, *σφῶν* cet. v. Blomf. ad Aesch. Prom. 12, Valcken. ad Eur. Phoen. 463, Dawes. Miscell. Crit. p. 238, Pierson. ad Moer. p. 265 et 300, Fischer. ad Weller. I, p. 201, Matth. gr. gr. §. 145, not. 5, Buttm. gr. gr. §. 72, not. 5 et Lexil. I, p. 48 sq. De *του*, *τω* pro *τινός*, *τινί* v. Valcken. ad Eur. Phoen. 1608, Brunck. ad Aesch. Sept. 474, Blomf. ad Prom. 21; de *ῶτου*, *ῶτω*, quae aliquanto saepius leguntur, quam *οὔτινος*, *ῶτινι*, v. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 1673. Epicum pronomē *τέός*, *τεή*, *τέον* rarissime apud tragicos legitur; v. Aesch. Prom. 162, Soph. Ant. 604, Eur. Heracl. 914. De dorico pronomine *ἀμός* pro *ἡμέτερος* v. Blomf. ad Aesch. Sept. 413, Fischer. II, p. 227, Brunck. ad Eur. Andr. 1175. De *ὄς* et *ἐός*, ionica forma, apud tragicos dubia, v. Matth. gr. gr. §. 149, not. 1. De mendosis formis *ταυτής*, *ταυτόν*, *ταυτήν* v. Herm. ad Soph. Phil. 814, Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 303. De particula *αὐτίς*, quae est ionica et dorica, et *αὐθίς*, attica, v. Reisig. Comment. ad Soph. Oed. Col. 234. De accusativo ionico *πρύμνην*, quem Matthiaeus et Buttmannus probant in Soph. Phil. 481, quoniam *πρύμνην* ultimam syllaba-

ham habeat brevem, ideoque versum corrumpat, optime disseruit Schneiderus ad Phil. I. I. De prosodia priuac declinationis nominum substantivorum, quae in *εία, οία, ια* exeunt, v. Matth. gr. gr. ampl. §. 68, 3, b, not., Elmsl. ad Eur. Bacch. 1112. Epicus genitivus, qui in *ο* terminatur, nominis in lyricis tragoediarum partibus legitur; v. Herm. ad Soph. Ai. 209, et ad Orph. p. 724, Blomf. ad Aesch. Prom. 524. Perpaucas reperiuntur exempla neglectae contractionis in his secundae declinationis vocabulis, quae ex atticismi regulis contrahenda sunt; v. Person. ad Moer. p. 281 et Matth. gr. gr. 69, not. 1. Vocabula nonnulla, quae in *ως, ωτος* exeunt, apud Atticos passim in secundae declinationis formam transeunt, ut *γέλων* pro *γέλωτα* in senario in Eur. Ion. 1191; v. Elmsl. ad Arist. Acharn. 1095, Blomf. et Elmsl. ad Aesch. Prom. 362. De *χρέως* et *χρέος* v. Reisig. in Soph. Oed. Col. 226 et Lobeck. ad Phryn. p. 391. Nominum propriorum genitivi apud tragicos tam *ως* quam *ωνος* habent; v. Matth. ad Eur. Alcest. 856. Atticis imprimis convenit tertiae declinationis accusativus singularis numeri, qui in *ν* exit; leguntur tamen etiam apud tragicos *ὄρνιθα, χάριτα*, similia; v. Fischer. ad Weller. I, p. 411, et quos laudavit Matthiaeus in gr. gr. §. 73. De flexione nominis *Θεόδοτος* v. Reisig. Comment. in Soph. Oed. Col. 550 et Fischer. II, p. 182. — *Ἡρακλῆς*, ionica forma, etiam in trimetris toleranda est; v. Eur. Herc. fur. 924, Ion. 1144, et Brunck. ad Arist. Thesm. 169, et de genitivo *Ἡρακλέως* v. Person. ad Eur. Med. 675, de accusativo *Ἡρακλέα* v. Valcken. ad Eur.

Phoen. 1258. Genitivi *ἄστροφος* et *ἄστροφος* pariter apud tragicos probandi; cf. Elmsl. ad Soph. Oed. T. 762. Genitivi loco interdum epicorum more syllaba *θεν* adicitur nominibus propriis, ut *Ἀργύθεν* in Soph. Ant. 106, sed in solis lyricis partibus. De *δάκρυον* et *δάκρυ* v. Thom. M. p. 198; de *ἔρως* et *ἔρος*, quae forma legitur in Eur. Iph. T. 1180, v. Koen. ad Greg. Cor. p. 608. De duplici nonnullorum vocabulorum forma, ut *φύλαξ* et *φύλακος*, *Δημήτηρ* et *Δημήτρα*, *ἀλάστωρ* et *ἀλάστωρος*, v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 592, Brunck. ad Soph. Ant. 974, Fischer. II, p. 197. De ionismis, apud tragicos obviis, v. etiam Thiersch. gr. gr. §. 243 ed. tert. — Neque doricæ quaedam formae a tragicorum trimetris iambicis prorsus removeri poterunt. Constat enim dialogo concedendas esse formas *Ἀδάνα, δαρός, ἐπαι*; v. Brunck. ad Arist. Lys. 306, *ἐπαβόλος, κυναγός*, (sed *κυνήλα, κυνηγέτης, κυνηγετεῖν*); v. Herm. ad Eur. Bacch. 335, *ποδαγός, λοχαγός, ξεναγός, ὀπαδός*; v. Lobeck. ad Phryn. p. 428 sq. Person. ad Eur. Orest. 26. Butt. gr. gr. §. 27. not. 16; Valcken. ad Eur. Phoen. 11, 120, 255, 1113, 1149 et ad Hippol. 1092, ubi cf. Monk; Markl. ad Eur. Suppl. 420 et 888; Herm. ad Soph. Ai. 771 et in praef. ad Eur. Bacch. p. 7. Matth. gr. gr. ampl. p. 46. Ceterum quum in versibus trochaicis, tum glyconicis, praesertim ubi sedatior esset et tranquillior oratio, multo rariorem fuisse dorisui usum, observat Hermannus ad Eur. Bacch. 584, 904. Qui recte etiam praetulit librorum lectionem ib. v. 548 *πόσι Νύσης*, ubi Elmsl. edendum curavit *Νύσας*.

minus accurate, licet carmen sit lyricum. Videntur enim in talibus tragici persaepe aures adhibuisse indices, nec doricum quidquam temere iis obtrudendum est. Neque vero timendum, ne epica forma *λύσης* nimis vulgaris habeatur; contra dorica recepta quatuor continuæ syllabae vocali sua littera *α* vehementer offendissent mollissimas Atticorum aures. Imprimis Aeschylus doricæ formas, quibus, dum in Sicilia viveret, adsnectus esse videtur, etiam in trimetris amat. V. Choeph. 95 — *γάποτον χύσιν*. — Suppl. 608 — *τῶνδε γαμόρων*. — Aesch. Choeph. 569 *βαλόν*, i. e. *βηλόν*, quod nonnulli libri exhibent; ibid. 770 *γαδούση φρενί*, et 1015 *νίνας τῆςδε*, alia. De forma *βᾶτε* in Suppl. 188 v. Buttm. gr. gr. II, p. 87; de *ἄραρεν* v. Porson. ad Orest. 1323, Elmsl. ad Eur. Med. 316, Buttm. l. l. p. 82, de *μάτηρ*, in trimetris passim obvio, v. Porson. ad Hec. 372, Erf. ad Soph. Antig. 463, Valcken. ad Phoen. 11. In melicis leguntur *ὑμνεῦσαι* pro *ὑμνοῦσαι*, ut *ἄυτευν*, *εἰδοιχνεῦσιν*, de quibus v. Elmsl. ad Eur. Med. 413; Monk. ad Eur. Hippol. 167; *ἐρατύω*, v. Herm. ad Oed. Col. 161, cf. v. 531, 682, et ad Antig. 792, 1109. De *δήτιος*, *δάτιος* v. Herm. ad Soph. Ai. 771; de *οὔδαμᾶ* v. Schneider. ad Soph. Trach. 322; cf. de his doricis formis Thiersch. gr. gr. §. 243, 38. De dialecto, quæ in tragicorum anapaestis reperitur, v. Blomf. et Wellauer. ad Aesch. Agam. 44 et Porson. ad Eur. Hec. 100. Adde Buttm. gr. gr. §. 27, not. 16, cum Add. p. 389, Lobeck. ad Phryn. p. 204 sq. et p. 640. Fischer. ad Weller. I, p. 362; Matth. ad Eur. Hecub. 96,

ad Hippol. 263, Elmsl. ad Med. 97, ibique Porsonem. Passim reperiuntur etiam in dialogis Aëolisui, ut *πεδάρσιος*, i. e. *μετάρσιος*, (v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 638) in Aesch. Prom. 712 et 277, ubi v. Blomf. in glossar. et Choeph. 813. Sic *πεδάοροι* pro *μετέωροι*, *πεδαίχμιοι* pro *μεταίχμιοι*, in Choeph. 587, *πεδοίκος* pro *μετοίκος*, *μάσσων* pro *μεῖζων* in Prom. 650, et Pers. 440; *ποτὶ πτόλιν*, Eumen. 79. De *δᾶ* pro *γῆ* v. Matth. gr. gr. p. 58. V. Aesch. Prom. 570, Eur. Phoen. 1304 Valckenaer. Choro convenit *μᾶ* pro *μῆτερ* in Suppl. 897. V. Valcken. ad Eur. Phoen. 1043, Eur. Electr. 625 *νύμφαις ἐπόρουν' ἔροτιν*, ubi glossa legitur in MS. quodam libro: *ἐορτήν, Αἰολικῶς*. V. quæ addidit Scidlerus. *Αἰῆς* pro *αἰέν* ne in melicis quidem probandum censet Herm. ad Oed. Col. 709. Aëolicum *ὔμμε* pro *ὑμᾶς* in choro habet Soph. Antig. 846. De *Ἄρεος*, aëolico genitivo, apud tragicos obvio, v. Monk. ad Eur. Alceest. 514, Schaefer. ad Greg. Cor. p. 607. Huc pertinet etiam ille aëolicus accusativus *ἔρον* pro *ἔρωτα*, in Eur. Iph. T. 1180. *Ἐπεζάρει* i. e. *ἐπεβάρει* in Eur. Phoen. et Rhes. 442, ubi v. Both., Arcadium propria est forma, Eustathio auctore, qui *ζέρεθρον*, *βάραθρον* confert ad Il. γ, p. 381, 20 et μ, p. 909, 27. Sic, Etymologo teste, *τὸ βάλλω* dicebatur *ζέλλω*, p. 408, 42.

De formis nonnullis atticis.

Quaestionem satis impeditam, quae est de formis praesentis temporis *τις*, *τις*, *ις*, *ις*, *ης*, et *τις*, *τις*, optime retractavit Schneiderus l. l. p. 6 et 7. Contractas enim illas praesentis formas, ionicae atque doricæ dialecto proprie assignandas, etiam tragicis denegari non posse, licet aliquanto rarius apud eos legantur, quam *τις*, *ης* cetera, nunc quidem ad liquidum perductum est. Cf. Buttm. gr. gr. ampl. §. 107, not. 8, et Matth. gr. gr. §. 210, 1, et §. 212, 7; Elmsl. ad Soph. Oed. R. 628, Monk. ad Eur. Alc. 901, Herm. ad Soph. Phil. 980, Harles. in Ephem. litt. quae inscriptae sunt Archiv f. Philol. I, 1, p. 111 sq., et quae habet Wellauerus in Praef. ad Commentt. Aesch. — De praesente atque imperfecto verborum, quae in *υμ* exeunt, v. Porson. et Schaeff. ad Eur. Med. 744, et Fischer. ad Weller. II, p. 458 sq. De duplici imperativi praesentis forma *ἴστα*, *ἴστη*, *ἴστη*, *ἴστη*, *ἴστη*, v. Brunck. ad Ar. Lys. 733. Dubius est Aoristus *ἀνῆσαν* pro *ἀνῆσαν* in Eur. Ion. 1170; v. Fischer. II, p. 481 et Matth. gr. gr. §. 211, not. 2. Pauca liceat addere de secunda persona *δύνασαι*, *δύνη* et *δύνα*. Phrynichus p. 359 ed. Lob. recte coniunctivum *ἔαν δύνῃ*, perperam vero dici testatur indicativum *δύνῃ*, pro *δύνασαι*. Sed quum *δύνασαι* pedestris orationis proprium non ubique metro aptari posset, ionicum *δύνῃ* (v. Buttm. gr. gr. ampl. II, p. 112 cum

Add. p. 426) etiam indicativo modo a tragicis adhibebatur. V. Etym. M. 484, 34. Porso ad Eur. Hec. 253 *δύνῃ* magis atticam formam esse dixit. Quod unde hauserit, non temere quisquam indicabit. Nihil impedit, quo minus illo loco *δύον δύνῃ* pro coniunctivo intelligatur; v. Matth. ad Hec. l. l. De dorico *δύνῃ*, quod legitur in Theocr. Idyll X, 2, v. Schol. Victor. ad Hom. Il. 14, 199. Itaque minus probaverim, quod Hermannus in Soph. Phil. 787 contra libros scripsit *οὐ δύνῃ*, ubi v. Schaeff. et Buttm. Vulgatam retinuerunt Wunderus, Matthiaeus in ed. Weigel. et Matthaeus. Aliter res habet ibid. v. 838, ubi in versu lyrico *δύνῃ* nihil offensionis habet. — Pro secunda imperfecti persona *ῆς*, quam soloecam vocat Phrynichus p. 119, apud tragicos recentiores recte restituerunt atticum *ῆσα*. V. Markl. Both. et Matth. ad Eur. Iph. A. 340 et cf. Lob. ad Ai. 611. Adde Wellauer. ad Aesch. Choeph. 355, Herm. ad Eur. Herc. fur. 1387. Rariorem Phrynichus vocat p. 236 formam *ῆρη* et vetustiore; plerumque *ῆρησα* dici testatur. V. Lobeckium et Add. ad Buttm. gr. gr. p. 428 et 430. — Transit deinceps p. 7 ad plusquamperfectum *ῆδεν* sive *ῆδη*, *ῆδει*, *ῆδης*, *ῆδησα*, atque haud iniuria etiam Atticis vindicat communem terminationem *ῆδεν*. Adde Pierson. ad Moer. p. 173, Matth. gr. gr. §. 198, 4 et §. 231, 2. Thiersch. gr. gr. §. 243, 40, Fischer. ad Weller. II, p. 372, Monk. ad Eur. Hipp. 407. Loquitur Schneiderus p. 8 de formis atticis *πλῆς*, *πλήω*, *πλήσπον*, similibus, quas etiam tragicis non prorsus alienas esse recte indicat, licet negari non

possit, eos frequentius usos fuisse communibus κλειθρον, κλείω, e veteri Atticismo servatis. Quum enim tragicorum aetate vocales litterae ionicae η et ω communi atticorum usu nondum receptae essent, id quod sub Euclidis Archontis magistratu, Ol. 94, 2, factum esse constat; (v. Scholion memorabile ad Eur. Phoen. 688, ibique Valcken.) veteri Atticismo assignanda sunt κλειθρον, κλείς, κλείω, sim. Quum igitur posterioribus temporibus fabulas describerent librarii, recentiorem scripturam ubique inducere, longasque ionicas substituere, suarum esse partium arbitrati fuisse videntur. V. Valcken. ad Eur. Phoen. 268, Popponis Prolegg in Thucyd. I, p. 212, Lobeck. ad Soph. Ai. 1261, Monk. ad Eur. Hipp. 500; Elmsl. ad Eur. Heracl. 729, Matth. ad Eur. Phoen. 64, ad Hecub. 482 et Androm. 495; Maittair. de dial. p. 169, Koen. ad Greg. Cor. p. 100, Thiersch. gr. gr. p. 421 ed. tert. et Buttm. gr. gr. ampl. I, p. 107, cum Add. p. 389, et II, p. 169. De δαίσιος, δησίος, δηρώ v. Herm. ad Soph. Ai. 771; de λήϊον, ληστής, sim. cf. Franck. ad Inscr. Richter. p. 18, 49; de Θρήσιος, Θρηΐσιος v. Wellauer. ad Aesch. Agam. 640. — De attico plurali βασιλῆς probabili ratione disputavit Schneiderus p. 9, tragicisque communem etiam formam βασιλεῖς vindicavit. Exemplis ab eo allatis adde Soph. Electr. 690 βραστῆς, quod nunc quidem recentiores editores contra libros in βραβῆς mutandum esse putaverunt. Ceterum formam βασιλῆς ex ionica forma βασιλῆς vel βασιλέες ortam esse, quae Choerobosci sententia est in Bekkeri Anecd. p. 1195, Lobeckii ad Soph. Ai. 186 et

Schaeferi ad Greg. Cor. p. 101, (cf. Markl. ad Eur. Suppl. 666, Dawes. Miscell. p. 122 et Etym. M. p. 473, 37) veri similis est, quam altera ab Eustathio prolata ad Il. α, p. 50, 18, et a Brancinio defensa ad Soph. Oed. Tyr. 18, *ιερῆς* et *βασιλῆς*, cum *ι* subscripto, attice dicta fuisse pro *ιερεῖς*, *βασιλεῖς*, quippe quae communes formae et ipsae saepissime in optimis libris legantur. Passovius in Ephem. litt. Ien. 1818, No. 147, p. 261, quum vocalis η per se multo sit fortior et quasi crassior ac plenior, quam diphthongus *ει*, satis apparere dicit, quamobrem atonae formae *τριῆρες* et *πόλεες* in *τριῆρεις* et *πόλεις*, contra accentu intentae *βασιλέες*, *ιερέες* transierint in *ιερῆς*, *βασιλῆς*. Neque Choeroboscus illius *ι* subscripti mentionem iniecit, sed tantum *βασιλῆς ἀττικῶς διὰ τὸ η* formatum fuisse docuit. Ex analogia quadam formam *βασιλῆς*, ab Eustathio memoratam, defendit Schneiderus. Sed vide, quae optimo iure opponunt Poppo in Prolegg. ad Thucyd. p. 221 (cf. eiusdem Observatt. in Thucyd. p. 133) et Buttm. gr. gr. ampl. §. 52, not. 1, 3. Adde Hemsterh. ad Arist. Plut. 807, Maittair. de dial. p. 36 ed. Sturz., Fischer. ad Weller. I, p. 111, et Martin. ad Soph. El. 1442. — Accusativus pluralis e grammaticorum doctrina apud Atticos in *έας* exiisse traditur; v. Bekkeri Anecd. p. 1190, Thom. M. p. 354 et Fischer. p. 122 et 414. In quae praecepta a librariis, contractam formam praefendam esse ducentibus, saepe peccatum est. Unum huius accusativi in *ῆς* exeuntis exemplum Draco Straton. p. 115, 18 se invenisse ait apud Soph. Ai.

390, ubi *Herm.* omnesque recentiores restituerunt *βασιλεῖς*, quod optimi codices atque Aldina praebent. Accuratius scriberetur *βασιλέας*, ut trisyllabum sit, ut Schaeferus in *Eur. Rhcs.* 480 *ἀριστίας* edidit; v. *Matth.* ad *h. l.* et *Valcken.* *Diatr.* p. 105. — De accusativo singularis *βασιλέα*, *βασιλῆ* v. *Matth.* gr. gr. §. 83, not. 3, *Thiersch.* gr. gr. §. 243, 31, *Monk.* ad *Eur. Hipp.* 1148, *Porson.* ad *Eur. Hec.* 876. *Buttm.* gr. gr. §. 52, not. 5.

Iam transeamus ad *ἥκασα* et *εἵκασα*, de quibus *Moeris* p. 182: *ἥκασα*, ait, *ἀττικῶς*, *εἵκασα* *ἐλληνικῶς*, ubi v. *Sallier.*; cf. *Eustath.* p. 50, 18, *Elym. M.* p. 166, 36; 121, 38; 419, 32. Omnino quidem attici antiquiores in verbis, quae syllaba *ei* incipiunt, augmento non utuntur, ut in verbo *εἵκω*, *εἵκον*, *εἵξα*. Itaque forma antiquior, Ionibus etiam propria, sine dubio erat *εἵκασα*, quae tam tragicis quam *Thucydidi* unice convenit; v. *Popponis* *Prolegg.* p. 226, librariisque solis debemus *ἥκασα* illud, quod *Brunckius* *Aristophani* recte quidem vindicavit, (v. ad *Nub.* 350) tragicis non item. Mirandum est, neque *Valckenaerium*, qui ad *Eur. Phoen.* 268 in vocabulo *κλῆθρα η* pro *ei* a grammaticis inductum fuisse putaverat, satis sibi constitisse, quum ibidem v. 165 *ἐξηκασμένα*, ut formam atticam, praetulerit alteri *ἐξεκασμένα*, neque *Porsonem*, quippe qui *l. l.* *ἐξηκασμένα*, sed v. 431 *εἵκασε* ediderit. Utinam cum *Matthiae*o vulgatam apud *Soph. El.* 662 *εἵκασας* intactam reliquissent *Brunckius* atque *Hermannus*. Bene *Wellauerus* apud *Aesch. Choeph.* 624 *ἐξεκασμένα*

retinuit, sed nescio qua negligentia *ἥκασα* scripserit in *Suppl.* 285. Cf. *Fischer.* ad *Weller.* II, p. 279, *Blomf.* ad *Aesch. Choeph.* 623, *Matth.* ad *Eur. Phoen.* 162, *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 95, *Matth.* gr. gr. §. 167, 5, *Schneider.* *l. l.* p. 10.

Mira est grammaticorum dissensio de imperfecti formis *εὐχόμεν*, *ἠύχόμεν*. V. *Herodian.* p. 314 *Herm.*, et *Suidae* testimonium s. v. *εὐλόγησα*, qui augmentum attice omittendum esse dicunt. Contra *Moeris* p. 175 et *Elym. M.* p. 400, 36 unice probant *ἥκασον*, *ἠύχόμεν* cet. Formae augmento carentes ionicae veterique atticae dialecto, quae etiam tragicos comprehendit, convenire videntur, atque in codicibus nostris aliquanto frequentius leguntur; v. *Fischer.* ad *Weller.* II, p. 280, *Brunck.* et *Matth.* ad *Eur. Hec.* 18, *Elmsl.* ad *Eur. Heracl.* 305, *Schneider.* *l. l.* p. 11. Verbum *εὐρίσκω* omnino rarissime augeri, nunquam, ne ab atticis quidem, perfectum *εὔρηκα* atque aoristum *εὔρον*, apud plerosque constat; v. *Buttm.* gr. gr. §. 84, not. 3, *Herm.* ad *Eur. Bacch.* 32, *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 140 et 153. Quare non probandum, quod *Elmsleius*, contra libros, formas augmento instructas in *Sophoclem* invexit; v. praef. ad *Soph. Oed. T.* p. 12, et ad *Eur. Med.* 191. *Seidler.* ad *Eur. El.* 380, *Popponis* *Prolegg.* p. 227 et *Observatt.* p. 82. *Porson.* *Advers.* p. 152, *Herm.* ad *Soph. Ant.* 406, et *Schaefer.* ad *Gregor. Cor.* p. 532, *Ephem. Litt.* *Ien.* 1826, No. 173, p. 428. Ceterum verba, cum particula *εὐ* composita, a ceteris probe distinguenda sunt; v. *Buttm.* gr. gr. §. 86, 2. De augmento verborum, syllaba *oi* incipientium.

v. Matth. gr. gr. §. 168, not., Etym. M. 617, 45, Thiersch. gr. gr. §. 92, 2, 1, et §. 209, 21, Herm. et Elmsl. ad Eur. Bacch. 32, Wellauer. ad Aesch. Suppl. 404 et ad Pers. 753, Reisig. ad Oed. Col. p. 377, Elmsl. ad Eur. Bacch. 686. — De attica forma ἀνάλωσα vide praeter eos, quos Schneiderus p. 11 laudavit, Thiersch. gr. gr. §. 243, 37 ed. tert., Ephem. litt. Ien. a. 1826 No. 173, p. 428, Maittair. de dial. p. 68, ed. Sturz., Schaeff. app. Demosth. p. 497, Elmsl. ad Soph. Ai. 1049, (post Markl. Eur. Iph. p. 313 ed. Lips.) et ad eundem locum Herm. et Lobeckium, qui in omnibus codicibus, exceptis duobus, quos Brunckius, (quem cf. ad Arist. Plut. 380 et ad Eur. Phoen. 1048,) auctore Valckenario ad Eur. Phoen. 591 et Hipp. 856 sequi maluit, communem formam ἀνήλωσα legi testatur, quam tueri conatur Schneiderus. Adde Moerid. p. 25 et Thom. M. p. 56. De perfecto ὥρανα, ἑώρανα et ἑόρανα v. Buttm. gr. gr. ampl. I, §. 84, not. 11 cum Add.

Formas ἡνεσχόμεν et ἀνεσχόμεν pertractavit Schneiderus p. 11 et 12, rarum etiam illud ἡνεσχόμεν, quod in Soph. Ant. 467 libri omnes praebent, ex epicorum usu atque analogia quadam defendendum esse ratus, de qua cf. Blomf. ad Aesch. Sept. 740, et Fischer. ad Weller. III, p. 99; adde Herm. ad Eur. Hec. 1087, Brunck. et Matth. ad Eur. Phoen. 1420, Blomf. ad Aesch. Choeeph. 735, Schaeff. Melett. Crit. p. 56 et 135, Thiersch. gr. gr. §. 172, 2 et §. 243, 28. Sed nullo modo ferendum est soloecum illud ἡνεσχόμεν, quod Piersonus ad Moer. p. 176 tam Comico quam Tragicis obtru-

dere conatur; v. Reisig. Coniectan. p. 217, et Porson. praef. ad Eur. Hec. p. 18. Adde Matth. gr. gr. ampl. §. 38, not. 1.

Ad ea, quae de vulgari optativo, qui in αἰμι, αἰς, αἰ exit, Schneiderus attulit p. 12, adde Thiersch. gr. gr. §. 216, not., Buttm. gr. gr. ampl. I, §. 88, not. 5, Koen. et Schaeff. ad Gregor. Cor. p. 604, Wellauer. et Blomf. ad Aesch. Agam. 164, Fischer. ad Weller. II, p. 386, Monk. ad Eur. Alcest. 115. Veteres grammatici, ut Eustath. ad Il. α, p. 36, et Etym. M. 760, 24, inter vulgarem atque atticam formam statuunt discrimen quoddam. Ille Τύψαις, inquit, ἀόριστον ἔχει τὸν ἐπιθυμητὸν καιρὸν τοῦ εὐκταίου πράγματος· ὁ δὲ εἰπὼν τύφειας ἢ λέξειας εὐχεται τάχιν ἀνυσθῆναι, ὃ εὐχεται. Non possum, quin grammaticos pro nimio illo minima quaeque extricandi studio, quo abrepti saepe argutias prorsus ridiculas in medium protulerunt, hallucinatos fuisse putem. Quamobrem eos rationem suam Wellero probavisse, mirum est. Rem in medio relinquit Buttmannus in gr. gr. I. I. Nostram sententiam exemplis nonnullis, ex prima quaque pagina electis, confirmare fortasse haud alienum erit. V. Aesch. Sept. 518 εἰδε γὰρ θεοὶ τοῦςδ' ὀλέσειαν ἐν γῇ, quae verba merum votum continent. At quis est, qui dicat, poetam ideo scripsisse ὀλέσειαν, quod Chorus voti sui quam celerrime compos fieri cupiat? Mihi quidem poeta nulla alia de causa ad atticam formam praefendam adductus fuisse videtur, quam quod eius usus esset solemnior. Nam quod communis forma ἀόριστον τὸν ἐπιθυμητὸν καιρὸν ἔχει τοῦ

εὐκταίου πράγματος, id quidem poetam prohibere non poterat, quo minus ea uteretur, immo vero eum commovere debuisset ad eam adhibendam. Nam si quis exclamat: at te Dii Deaque male perduim! is profecto optat, votum *τάχιον ἀνυσήναι*, at nilulo minus etiam, ut votorum natura fert, *ἀόριστον ἔχει τὸν καιρόν*. Cf. Aesch. Suppl. 645 *μήποτε λοιμὸς ἀνδρῶν τῶνδε πόλιν κενώσαι*, ubi propter antistrophica communem formam usurpare debuit, non ideo, ut incertum pestis tempus ea significaretur. Idem fere dici potest de v. 1038 *ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλέξει γάμον Αἰγυπιογενῆ μοι*. Cf. Eur. Suppl. 854 *ἰὼ μοι, κατὰ με πέδον γὰς ἔλοι, διὰ δὲ θύελλα σπάσαι*. Scilicet ex Eustathii regula indicare debemus, Adrastum, qui illis verbis se devovet, cupere quidem interitum, sed sublimere tamen, ne citius abripiatur ad deos inferos. Neque enim audet forma attica uti, ne vota rata fiant ante, quam ipse cupiat. Sed in refellenda regula, quae omni certo fundamento destituta est, diutius immorari operae pretium non esse videtur. Impulit me ad eam accuratius examinandam Buttmanni anceps sententia, et Fischeri auctoritas, qui saltem plura utriusque formae exempla congerere debuisset. — De futuro attico apud Schneiderum agitur p. 12, sed breviter. Satis copiose hanc materiam pertractavit Matthiaeus in gr. ampl. §. 181, 2. Cf. praeter Herm. ad Soph. Ai. 557, Butt. gr. gr. ampl. §. 95, 8, cum Add., Thiersch. gr. gr. §. 243, 18, Elmsl. ad Aesch. Prom. 290 (in edit. Blomf.), Matth. ad Eur. Troad. 1242, Maittair. de dial. p. 60. Hemsterh. ad Arist.

Plat. 650; Sylburg. ad Etym. M. p. 536; Suid. s. v. *Σεριῶ* et Phavorin. s. v. *κομίζω*, Lobeck. ad Phryn. p. 746. Futurum verborum, quae in *λω* et *ρω* exeunt, interdum apud Tragicos σ habet; v. Matth. gr. gr. §. 182, not. 1. Neque doricam futuri Medii formam attici poetae aspernati sunt; cf. Brunck. et Matth. ad Eur. Hipp. 1104, Fischer. ad Weller. II, p. 428; de futuro Medii, quod sensu activo usurpabant in verbis quibusdam, cf. quos laudavit Matth. gr. gr. §. 184, not. 1.

Iam pergit Schneiderus ad ionicam formam *δύω*, quam, licet rariorem, quam attica *δύο*, tragicis concedendam censuit. Cf. ante omnes Matth. gr. gr. §. 138, et quos laudavit. Adde Herm. ad Eur. Hecub. 45, Brunck. ad Aesch. Prom. 784, Dobree ad Arist. Equit. 1347, Maittair. de dial. p. 46 ed. Sturz., Wellauer. ad Aesch. Prom. 780, et Blomf. ibid. (v. 803), Osann. Syll. Inscr. I, p. 13, 86, 175, Boeckh. Corp. Inscr. I, p. 132, Reisig. Commentt. in Oed. Col. 317, Schneider. ad Soph. Antig. 55 et Thiersch. gr. gr. §. 203, 2 et 243, 33, Goettl. ad Theod. p. 212; Etym. M. p. 91, 35 et p. 289, 29; Eustath. ad Il. α, p. 26, 18 et κ, p. 802, 33, quorum praecepta, quae minime consentiunt, inter se conciliare studet Fischer. ad Weller. II, p. 156.

Quaestionem haud ita facilem, quae est de usu formarum *εἰς* et *ἐς*, paucis verbis attingit Schneiderus p. 14. Apud Aristophanem plurimi lique optimi codices plerumque offerunt *εἰς*, exceptis locutionibus quibusdam, usu vulgari tritis, ut *ἐς μακρίαν*, *ἐς κόρακας*, *ἐσαυθῆς*, sim. V. Thom. M. p. 370.

Metri ratio nunquam fere postulat *ἐς*. Itaque nuperrime Dindorfius apud Aristophanem ubique restituit *εἰς*, id quod iam antea Elmsleius auctore Porsonae facere coeperat. In tragicorum fabulis non desunt quidem exempla, ubi metrum *ἐς* exigit, — quod inter numerosas illas Ionismi formas, quarum largam copiam conguessimus, referendum est —, sed longe plurimi loci solam formam *εἰς* tolerant. Cf. Eur. Phoen. 28, ubi utrumque uno eodemque versu legitur: *φέρουσ' ἐς οἴκους· εἰς τε δεσποίνης χέρας*, — ut recte scripserunt Valckenarius, Porso et Bothius; Matthiaeus enim, nescio quo iure fretus, apud Euripidem unice probare videtur epicum *ἐς*. Tam *ἔσω*, quam *εἴσω*, forma usitatior, apud tragicos tolerandum est. V. Soph. El. 1094, ubi *ἔσω* quartum senarii pedem efficit, neque *εἴσω* ferri potest; cf. 1366. Contra *εἴσω* removeri non potest ex Soph. El. 1483 *χωροῖς ἂν εἴσω*, ubi *ἔσω* versum disperderet; cf. Trach. 868, Eur. Phoen. 270. Vide, quos laudavit Schneiderus l. l., et adde Iahnii Annall. Philol. 1829, 2, 1, p. 24, Herm. ad Eur. Bacch. 1053, Popponis Prolegg. ad Thucyd. p. 212, Both. ad Eur. Hec. 776, Elmsl. ad Eur. Heracl. 271, Matth. ad Eur. Phoen. 262 et Orest. 270, Gregor. Cor. p. 77, Elmsl. ad Aesch. Prom. 2, (post edit. Blomf.) p. 176, qui „equidem suspicor, inquit, tragices nunquam *ἐς* usurpasse, nisi e licentia poetica, quam vicies tantum sibi permisit Sophocles.“ Porson. praef. ad Eur. Hecub. p. 55, et Schaefer. in Ind. s. v. *ἐς*; Osann. Syll. Inscr. 1, p. 13; adde Ind. ad Eur. Med., ed. Porson. s. v. *εἰς* et *ἐς*; Franck. ad Tyrt. 6, (post Callinum) p. 176, Brunck. ad Aesch.

Pers. 451, Reisig. Coniectan. p. 317, Buttm. gr. gr. ampl. II, p. 292. Pro attico *ἐχθαίρειν* passim apud tragicos legitur rarior forma *ἐχθαίνειν*, quam recte defendit Schneiderus p. 14 contra Porsonem ad Eur. Orest. 292, qui eam ut male sonantem expulerat. De *ισχαίνω* et *ισχναίνω* v. Porson., Schaefer. et Matth. ad Eur. Orest. 292. De *ἐνν-ηρετεῖν* et *ἐννερετμεῖν*, de *οἴχομαι* et epico *οἴχνεῖν* cf. Schneider. l. l., et Blomf. ad Prom. 122, ibidemque Elmsl. Omnino quidem permagna in tragicorum fabulis copia vocabulorum epicorum, ideoque duriorum reperitur, quae, ad quandam severae atque horridae antiquitatis colorem fabulis suis conciliandum, poetae tragici ex industria interdum affectavisse videntur.

Subiicere licebit pauca, praecedente Schneidero p. 15, de substantivo *πλεύμων* et *πνεύμων*, quorum hoc antiquius et vulgare, illud vero atticum habendum est; v. Blomf. ad Aesch. Sept. 61, ubi Wellauerus iure repudiavit *πλευμόνων*, invectum a Brunckio contra librorum auctoritatem. Etenim libri optimaе notae aliquanto saepius exhibent *πνεύμων*, quod, ut veteris atticismi proprium, apud tragicos certe praefendum videtur. V. Brunck. et Herm. ad Soph. Trach. 564, Lobeck. ad Phryn. p. 305, Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 147, Buttm. Add. ad gr. gr. p. 385, Blomf. ad Aesch. Chioeph. 629, Dind. ad Arist. Ran. 475, 837, Stalibaum. ad Plat. Phileb. p. 50, Fischer. ad Well. I, p. 182, Ephem. litt. Ien. 1826, No. 473, p. 419, Hemsterh. ad Lucian. I, p. 301. — Ionismo veterique atticismo conveniunt formae *θάλασσα*, *πράσσω*, simi,

dorismo recentioribusque atticis *δαλαττα, πράττω*. Iam Pericles evitavisse dicitur sibilantes litteras *σσ*, quas Platonis Comici aetate paulatim obsolevisse constat. Unde sequitur, tam tragicis poetis quam Thucydidi unice convenire *σσ*. V. Popponis Prolegg. ad Thucyd. p. 240 et Observatt. critt. p. 131, Porson. ad Eur. Hecub. 8, Thiersch. gr. gr. §. 243, 7, Fischer. I, p. 203, Hemsterh. ad Lucian. I, p. 309 sq., Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 687, Blomf. ad Aesch. Prom. 20, Etym. M. p. 711, 46 et 757, 3, Valcken. ad Eur. Phoen. 460, 1388, Schneider. l. l. p. 16.

Veteribus atticis, quibus annumerandi sunt tragici, tribuendas esse formas *δαρσῶ, ἄρσην*, sim. testantur grammatici. V. Koen. ad Gregor. Cor. p. 153, et p. 630, ubi Grammaticus Leidensis *ῥῥ* tribuit atticae dialecto, i. e. recentiori. Adde Etym. M. 529, 42, Moerid. p. 189, 405, Thom. M. p. 434, ed. Bernard., Abresch. ad Aesch. Suppl. 514, Hemsterh. Append. ad Thom. M. p. 535 et ad Lucian. I, p. 317, Elmsl. ad Eur. Med. 456, Monk. et Wüstem. ad Eur. Alcest. 620, Fischer. I, p. 194, Buttm. Add. ad gr. gr. p. 386, Matth. ad Eur. Med. 466, et in gr. gr. §. 16, 2, c. et quos laudavit Schneiderus p. 16. — De *πόρρω*, *πόρσῶ* v. Orion Theb. p. 134 ed. Sturz., et Etym. Gud. p. 255, 27. — *Κνάπτω* tragicorum atticismo convenit, molliorem formam *γνάπτω* Ionismo tribuit Schneiderus, p. 17, ita tamen, ut tragicis non eximendam esse censcat. V. ante omnes Brunck. ad Arist. Plut. 166, Eccles. 445, Soph. ad Oed. T. 1055 et ad Ai. 1031, ubi cf.

Herm. et Lobeck., Blomf. in glossar. ad Aesch. Pers. 582, Hemsterh. ad Lucian. I, p. 301, Ephrem. litt. Ien. l. l. p. 419, Gregor. Cor. p. 158, Eustath. ad Il. p. 150, 31, Schol. ad Arist. Plut. 165, Thom. M. s. v. *ἀναπτος*, Suid. s. v. *ἀντιπες*, Pierson. ad Moer. p. 31, et Harpocr. s. v. *γναφείειν*.

De formis *γίνομαι, γινώσκω*, veteri etiam atticismo concedendis, v. Buttm. gr. gr. ampl. II, p. 96, qui ad inscriptionum auctoritatem provocat, et Schneider. l. l. p. 17. Vercor tamen, ne communes illae formae, quae apud tragicos passim leguntur, originem debeant librariorum vitio, quo, Alexandrinae dialecto assueti, eiusdem formas ubique inferunt. Sic in Soph. El. 771 *προσγίγνεται*, atticam formam, praebet etiam Stob. in Florileg. p. 329 Grot., meritoque, etiam contra codices, eam receperunt recentiores omnes editores. Aequè dubii videri debent loci illi perpauci, a Schneidero allati; nam plerumque unus vel alter codex rectam scripturam habet. V. Elmsl. ad Eur. Med. 14 et ad Oed. T. 692. Neque inscriptionibus, etiamsi tragicorum aetatem attingant, nimium hac in re tribuendum esse censuerim. V. Valcken. ad Eur. Phoen. 1396, Brunck. ad Arist. Ran. 52 et ad Eur. Med. 14, Porson. ad Eur. Med. 84, Matth. ad Eur. Hipp. 304, Wellauer. et Blomf. ad Aesch. Pers. 176, et ad Prom. 104, Popponis Prolegg. p. 208, Passov. in Lex. gr. s. v. *γίνομαι*, Moerid. p. 482.

De *μικρός* et *σ μικρός*, quod magis atticum est, neque tamen obtrudendum tragicis, v. Brunck. ad Arist. Vesp. 5; Schacfer. ad Gregor. Cor. p. 500,

Popponis Prolegg. p. 210, qui in Thucydide non ferendum censet *σμηκρός*, Matth. gr. gr. ampl. §. 16, 2, d, et Schneider. p. 18. De attico *πλέως* et communi *πλέος*, v. Bast. et Schaeff. ad grammat. Meermann. post Gregor. Cor. p. 646, Matth. gr. gr. ampl. §. 117, 10, cum Add. p. 520, Schneider. p. 18; de comparativo *πλέων* sive *πλείων* v. Popponis Prolegg. p. 223, Reisig. Coniect. p. 43.

De adiectivis verbalibus, quae in *σρος* et *τος* exeunt, v. Elmsl. et Herm. ad Soph. Oed. T. 205, Herm. ibid. 361, ad Antig. 825, 840, et ad Oed. Col. 1362, Wunder. Advers. in Soph. Phil. p. 34, Reisig. Commentt. in Soph. Oed. Col. 1564, Fischer. I, p. 208 et II, p. 49, Schneider. l. l. p. 18 et 19, Brunck. ad Soph. Antig. 847.

De *άνύειν* et *άνύτειν* v. Porson. ad Eur. Phoen. 463 et Hec. 1157. Forma attica *άνύτειν*, quam auctore Porsonae tragicis inulit Elmsleius ad Eur. Bacch. 1098, ab Hermannio summo iure repudiatur ad l. l. (1092); adde Gregor. Cor. p. 70, Thiersch. gr. gr. p. 420 ed. tert. Perperam igitur Blomf. in Aesch. Agam. 1129 *ήνυτόμαν* edidit. Apud Thucydidem semper *άνύτω* scribi testatur Poppo in Prolegg. p. 214, quem cf. ad Xenoph. Cyrop. I, 6, 5. *Άγος* pro *άγος*, *άγηλατήσεων*, *άθροίζω*, *άλύω* sim. improbanda in tragicis censuit Schneiderus p. 19 et 20; cf. Elmsl. ad Soph. Oed. T. 402, Blomf. ad Aesch. Pers. 420, et ad Prom. 53; Matth. ad Eur. Hec. 1143, Thiersch. Actt. Monac. II, p. 422, Buttm. Add. ad gr. gr. p. 381, Piers. ad Moer. p. 179, Fischer. ad Well. I, p. 153, 264.

Αύτως epicum est, veteribusque etiam atticis tribuendum; *αύτως*, quod Hermannus ad Viger. p. 736 veretur ne sit grammaticorum inventum, apud recentiores atticos non damnaverim. Quod Schneiderus p. 20 *αύτως* a feminino pronomine *αύτη* derivandum esse dicit, ineptum est. V. ante omnes Buttm. Lexilog. I, p. 35 — 41, et adde Herm. ad Soph. Phil. 424, Passovii Lex. s. v. *αύτως*, Thiersch. gr. gr. §. 198, 5. — De rarioribus quibusdam comparativis, ut *ήσυχώτερος*, *μάσσων* pro *μείζων*, sim. et superlativis, ut *φίλιστος*, v. Schneider. p. 21, Blomf. ad Aesch. Pers. 444, Brunck. ad Soph. Oed. T. 1301, et ad Ai. 842, Fischer. II, p. 105. De aoristo secundo *κρυφείς* v. Matth. ad Eurip. Suppl. 543, Herm. ad Soph. Ai. 1124, Lobeck. ad Phryn. p. 317, de *συλλεγείς*, *συλλεχθείς*, sim. v. Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 356, Porson. ad Eurip. Phoen. 986, Buttm. gr. gr. §. 89, not. 4. Eustath. ad Hom. p. 519, 41. De *πίτνω*, *πιτνώ*, *ἐπιτνον* v. Wellauer ad Aesch. Choeph. 36, Reisig. ad Oed. Col. 1745, Buttm. gr. gr. II, p. 219, Schneider. praef. ad Soph. Oed. Col. p. 5 — 9. De infinitivo, qui in *άν* sive *άν* exit, v. Wolf. Anall. litt. I, 2, p. 419 — 31, Elmsl. ad Eur. Med. 69, Schneider. praef. in Soph. Ant. p. 5 — 11, Fischer. ad Weller. I, p. 118, Goettl. ad Theodos. p. 226, Buttm. gr. gr. ampl. §. 105, not. 17. De *Αθήνησι*, *Θήβησι*, sim. v. Fischer. ad Weller. III, p. 208, Elmsl. ad Eur. Med. 466; de *z* subscripto in particulis *ἐκείνη*, *οὐδαμῇ*, *πολλάχῃ*, *πῇ*, *ὅπῃ*, *ἀάθρα*, *κρυφῇ*, sim. v. Schneideri praef. in Soph. Antig. p. 11, Elmsl. ad Eur. Med.

520, Jacobs. in praef. ad Anthol. Pal. p. 29, Etym. M. p. 78, 20; de *πάντη* v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 213. De perfecto *μέμνηα* et de aoristis *ἐπήμνηα* et *ἐπήμνηα*, *ἐπήρα*, cf. Schneider. l. l. et in libello de dial. Soph. p. 43. De adverbis quibusdam, in *ί* et *εί* exeuntibus, v. Reisig. Commentt. in Oed. Col. 1638, Herm. ad Soph. Ai. 1206, Blomf. gloss. in Aesch. Prom. 216. — *Ἐσέλω*, epica forma, in tragico trimetro non legitur, sed *Σέλω*; utraque tamen in lyricis atque anapaesticis versibus reperitur. V. Lobeck. ad Soph. Ai. 24, et ad Phryn. p. 7, et 332, Herm. ad Soph. Phil. 1327, Popponis Prolegg. p. 211. De participio *Σέλων*, in trimetris obvio, v. Wellauer. ad Aesch. Agam. 650. Pro *ὀδύρομαι* apud tragicos passim legitur poetica forma *δύρομαι*, de qua v. Porson. ad Eur. Hecub. 734, Herm. ad Soph. Oed. Col. 1441, et Wellauer. ad Aesch. Prom. 271.

De *εὐτραφής*, *εὐτρεφής* v. Lobeck. ad Phryn. p. 577. — De adiectivis *βάκχιος*, *δούλιος*, *ἵππιος* pro *βακχείος* cet. v. Elmsl. ad Eur. Bacch. 1112, Monk. ad Eur. Hipp. 307, et Matth. ibid. 1267; cf. Valckenaer. ad Eur. Phoen. p. 497, Thiersch. gr. gr. §. 243, not. 8, ed. tert. — De *στενάχω*, *στοναχέω*, *στεναχέω*, quae dubia est forma, v. Buttm. Lex. I, p. 215, sq., Wunder. ad Soph. El. 131, et Franckius ad Inscr. Lichter. I, 9, p. 89; de *κνυζᾶσθαι* et *κνυζεῖσθαι* v. Herm. ad Soph. Oed. Col. 1567, et Elmsl. (1571), Brunck. ad Arist. Vesp. 977. — In nominibus quibusdam propriis veteres attici praeferunt unum *σ* pro duplici, ut *Κρίσαιος*, *Κρίσα*, *Κασάνδρα*, *Κηφιδός*, *Ἰλισός*,

sed *Παρνασσός*, *Ῥημυσός*; v. Add. ad Buttm. gr. gr. p. 387, Popponis Prolegg. p. 210, Herm. ad Soph. Oed. Col. 693, Osann. Syll. Inscr. I, p. 66, Erfurdt. ad Soph. Ant. 1130, Dindorf. ad Arist. Pac. 1040, Blomf. ad Aesch. Prom. 505, Matth. ad Eur. Phoen. 207, Schaefer. Melett. Crit. p. 1, Boeckh. ad Pind. Ol. 9, 47, et Pyth. 1, 39. — De *Ἐρινός* et *Ἐριννός*, *ἐλινύω* et *ἐλιννύω*, sim. v. Porson. ad Eur. Phoen. 1327 et Med. 1254, Schütz. et Blomf. ad Aesch. Prom. 53, Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 502, Jacobs. in Anthol. Pal. p. 258, Buttm. gr. gr. §. 28, not. 14, cum Add. p. 390, Boeckh. ad Pind. Nem. 5, 1, Reisig. ad Oed. Col. 1555; adde Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 639, Brunck. ad Aesch. Sept. 490, et ad Arist. Lys. 813, Blomf. ad Aesch. Prom. 525. De *ἀπλακεῖν*, *ἀμπλακεῖν* v. Blomf. ad Aesch. Agam. 336 et Prom. 112, Matth. ad Eur. Iph. A. 124, Buttm. Lexil. I, p. 136, Elmsl. ad Eur. Med. 115, Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 474, ed. min., et Herm. de emend. rat. gr. gr. p. 18 sq.

Formae *τοδί*, *ταυτί*, *νυνί* apud tragicos dubiae sunt; v. Porson. ad Eur. Med. 157, Musgr. ad Eur. Ion. 703. De *νῦν* et *νύν* v. Reisig. et Herm. ad Soph. Oed. Col. 96 atque eundem ad Arist. Nub. 142; de *οἶμοι* et *ᾠμοι* et *ᾠμοι* v. Herm. et Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 521, Matth. ad Eur. Hipp. 1436, Reisig. ad Oed. Col. 816; de *εὐθύς*, *εὐθύ*, *ἄντικρυς*, *άντικρύ* v. Buttm. gr. gr. II, p. 289 sq. Lobeck. ad Phryn. p. 444, Goettl. de accent. p. 92; de *μέχρι*, *μέχρις* v. Lobeck. ad Soph. Ai. 571 et ad Phryn. p. 14, Thom. M. p. 135, Moerid.

p. 34, Loers. ad Plat. Menex. p. 155, Baehr. ad Plutarch. Pyrrh. 10, p. 165, Stallb. ad Plat. Phileb. p. 39, Heindorf. ad Gorg. §. 93, Goeller. ad Thucyd. IV, 4. — De ὄφελον et ὠφελον v. Wellauer. ad Aesch. Pers. 879 et Elmsl. ad Eur. Med. 1380. Durior veterum atticorum forma ξύν apud tragicos praefenda, ut apud Thucydidem; v. Popponis Prolegg. p. 209; adde Osann. Syll. Inscr. I, p. 32, Wellauer. et Blomf. ad Aesch. Prom. 39; cf. v. 243, 295, 976; Reisig. Coniect. p. 300 et Matthaei praef. ad Soph. Phil. p. 15 sq. — Plurima, quae ad encliticorum accentum pertinent, diligenter collegit Schneiderus in praef. ad Soph. Phil. p. 7—12. Etenim in orthographicis hisce minutis parum sibi constant codices atque editiones, atque ipsi veteres grammatici in regulis de encliticorum ratione constituendis inter se discrepant. Schneiderus igitur scribendum esse docuit οὔτε του, non cum Aldina aliisque veteribus edd. οὔτε του, ὅστις ποτ', non ὅστις ποτ', neque τίνος ποτ', πέμψόν τιν', θανόντά τε, εἰσιόντί μοι, sim. Si ποτέ et τινά elisionem patiuntur, accentus ratio eadem est, quae in praepositionibus atque particulis ἀλλά, οὐδέ cet. Alii codices scripta exhibent: οὔτοι πότ', τίνας πότ', ὦρα τίν', alii sub uno accentu comprehendunt ἔτλη ποτ', οὔτε με, sim. De scriptura εἰπέρ τινας, ὅστις ἐστιν, sive εἰπερ τινός, ὅστις ἐστὶ v. Schneider. Rectius scribendum cum codicibus censet οἱ μοι μοι, quam οἱ μοι μοι, atque iure improbavit ἐγὼ δ', σὺ δ', τοὺς δ', alia, quae Aldina praebet. De accentu pronominum ἡμῖν, ἡμῖν, ἡμῖν et ἡμῖν, ὑμῖν cet., v. Battm. gr. gr. ampl. §. 14, not. 9, 2, §. 72,

not. 17, Herm. de emend. rat. gr. gr. p. 78 sq. et ad Eur. Hecub. 109, Fischer. ad Weller. II, p. 207, Valckenaer. Brunck. et Matth. ad Eur. Phoen. 777, Hemsterh. ad Arist. Plut. 286, Thiersch. gr. gr. §. 243, 35; Goetl. de accent. p. 104, not., Schol. Venet. ad Hom. Il. α, 147, Schneider. l. l. p. 11.

Sed haec hactenus. Quod vero de Aeschyli dialecto verissime dixit Blomfieldius ad Prom. 362: „neque profecto coarctanda est Aeschyli dialectus intra severioris Atticismi limites,“ id non minus recte de poetis tragicis in universum dici posse, satis demonstravit, ni fallor, copia formarum tam ionicarum et doricarum, quam communium, quas modo examinavimus. Quo minus alia nonnulla, quae in Adversariis meis collecta sunt, in medium proferam, nunc quidem impedit editionum multarum, librorumque grammaticorum penuria, qui olim, quum quinque abhinc annis Dorpati studiis operam darem, benigna praeceptorum optimorum liberalitate in promptu erant, certe aliquanto faciliores comparata, quam hic in extremo fere terrae cultae angulo. Itaque factum est, ut permulta, quae accuratius pertractare in animum induxeram, vix duobus verbis attingere potuerim. Si quando alius fortasse quispiam totam hanc de dialecto tragicorum graecorum doctrinam copiosius atque latiore ambitu retractaverit, idemque ne meam quidem hanc collectam materiem minutasque symbolas aspernatus fuerit, ego me in hoc libello operam non perdidisse potero arbitrari.

I N D E X.

	Pag.
I. De hiatu	1.
II. De elisione.	9.
ε in tertiis singularis numeri personis	
ante <i>αν</i> elidi potest	10-19.
z dativi singularis rarissime eliditur	19-26.
De elisione syllabae <i>ατ</i> in verborum	
formis	26-37.
Dativi <i>μοί</i> et <i>σοί</i> non eliduntur	37-42.
Nominativi pluralis, qui in <i>οι</i> et <i>αι</i>	
exeunt, elisionem non patiuntur	42.
Particula <i>τοί</i> non eliditur	43-47.
De prodelisione, quam vocat Schneiderus,	47.
III. De crasi	56.
IV. De secunda Passivi et Medii	
persona, quae in <i>ετ</i> exit	92.
V. De <i>ν</i> paragogico	96.
VI. De epicis quibusdam Tragi-	
corum formis	103.
Doricae quaedam formae	115.
Aeolismi	117.
VII. De formis nonnullis atticis	118-137.

Corrigenda et Addenda.

Pag.	lin.	
8,	14	infra l. <i>legendo</i> .
9,	11	— l. <i>ἐκθλιψις</i> .
19,	11	— l. <i>Γοργόν'</i> .
20,	8	— adde Voss. ad Hymn. in Cer. 253.
22,	13	supra l. <i>με ζῶντα</i> .
25,	10	— l. <i>παιδὶ ἐμῷ</i> .
ibid.	14	— l. de elidendo <i>z</i> .
26,	9	— adde Porson. ad Eur. Orest. 584.
ibid.	4	infra l. <i>Il. λ, 272</i> .
39,	11	supra l. <i>με προσκείμενοι</i> .
40,	5	infra l. §. 273.
ibid.	6	— l. <i>Il. ν, 44</i> .
42,	7	— adde Porson. ad Eur. Hec. 509.
44,	4	supra l. <i>τᾶρα</i> .
47,	11	infra l. <i>γραμμὴ 'στιν</i> .
54,	8	supra l. <i>δοῦνεκα</i> .
ibid.	12	— l. <i>δοῦνεκα</i> .
62,	10	— l. <i>τῆμῃ</i> .
65,		med. adde: de <i>ὦ τᾶν</i> , sive potius <i>ᾶταν</i> , i. e. <i>ὦ ἔταν</i> cf. Sturz. ad Orion. Etym. p. 170, Etym. Gud. p. 583, 28, Osann. ad Philem. p. 220.
66,	13	supra l. <i>περιόψομαι πελαγον'</i> .
72,	12	— l. <i>ἐχθρὸς ἀνὴρ</i> .
79,	1	infra l. <i>noster</i> .
95,	lin.	ult. et Morgensternii Symb. critt. in Plat. Crit. §. 4.
97,	3	infra l. <i>ἴδι</i> .
104,	8	— adde Ind. gr. ad Eur. Orest. ed. Porson. s. v. <i>ισόσεος</i> .
105,	1	supra l. <i>προστάτην</i> .

Pag. lin.

- 112, 14 infra l. V. Buttm. gr. gr. ampl. II, p. 292, et ci. Bast. ad Greg. Cor. p. 346 sq., Popponis Prolegg. ad Thucyd. I, p. 211 et Osann. Syll. Inscr. I, p. 242. Dissentiant Herm. in praef. ad Eur. Herc. fur. p. 3, Elmsl. in praef. ad Soph. Oed. T. p. 11; et Dind. in praef. ad Soph. p. 57.
- 113, 11 infra l. *ἀμός*.
- 114, 15 — l. de formis *Τυφώς* et *Τυφῶν*, *ῶνος* v. Blomf. et Elmsl. ad Aesch. Prom. 362.
- 115, 14 supra adde formas epicas *τιμάορος*, *φάος*, *αὐτοέντης* sim.; v. Thiersch. gr. gr. §. 243, 11, Valcken. Diatr. p. 8 et 189, Matth. ad Eur. Alc. 45.
- 119, 14 — de *δύνα* et *δύνη* adde Iahnii Annal. Philol. 1831, 6, p. 152.